

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Johannes Wildt's samlede romantiske
Fortællinger.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 5-6

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jordan, 1859-1866

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd. :

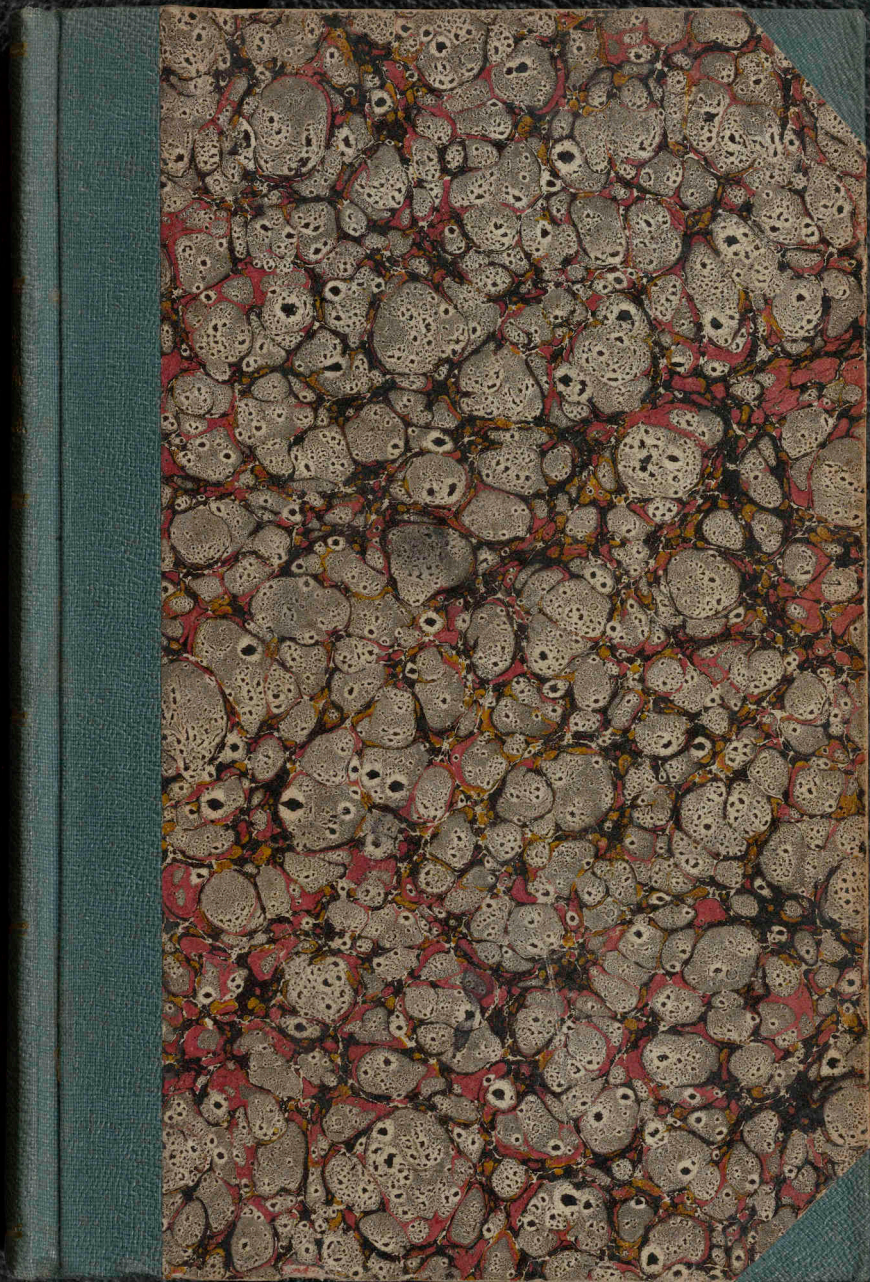
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 304.

Det Kgl. Bibliotek

130025701187

Johannes Wildt's

samlende

romantiske Fortællinger.

Femte Bind.

Dødningsfingeren.

Den qvindelige Tugthuussfange.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

Dødningsfingeren,
eller
Den falske Kong Oluf.

Den qvindelige
Tugthussfange.

af
Johannes Wildt.

Kjøbenhavn.
Jordans Forlag.
Trykt hos E. C. Løser.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a mirror image.

1811

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a mirror image.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a mirror image.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a mirror image.

1811

Handwritten text, likely a title or heading, appearing as a mirror image.

Dødningsfingeren,

eller

Den falske Kong Oluf.

En paa et Sagn og historiske Sandheder grundet romantisk
Fortælling fra Dronning Margarethas Tider.

Deiningung

1819

Den 1. März 1819

Die hiermit beauftragte Kommission hat die
Vorstellung der Verwaltung des
Landes

—

Kraftfuld og dog skøn, et Minde fra den bjærve
Oldtid, hævede sig Ridder Eskilds kobbertakte Borg
paa en Hvi ovenfor den yndige Bøgeskov, hvis Rød-
der Sjællands største Indsø, Thise — der følger
sig i Nærheden af Kallundborg — ofte forfrisker med
sit rene søde Vand, naat den har for stor Overflø-
dighed af det.

Herligt straalede Borgens høie Taarne og Rup-
ler i Aftensolehs Lue, og mildt lød Bønderpigernes og
Karlenes muntre Sange til Skalmieernes Toner, me-
dens den store Faarestof og de mange Lam, ganske
forglemte af deres Vogtere, gottede sig i den unge
Rug, der i den frodigste Bært stod paa Agrene; men
pludseligen forstummede saavel Skalmieerne som Sang-
ene, og Faarene med deres Lam fløi forfærdede fra
hverandre; thi Ridder Eskilds Tordenstemme dundrede
i de meest barske Toner, hvilket bebudede et slemt
Uveir, som ikke var ganske ufortjent, da Hyrderne for
Dands, Spil og Sang havde forglemmt at passe
Hjorden.

Den strænge Herre befalede de forfærdede Piger og Unglinger at drive Flokken hjem, for at han kunde tælle sine Lam og see, om nogle af dem vare blevne borttrovede af Ulvene, hvoraf der i Skoven gaves mange.

Alle fulgte bævende efter den foran ridende Herre og frygtede med Grund for Udbrudet af hans Brede, om endog ingen Lam savnedes, som virkelig ved Undersøgelsen befandtes at være Tilfældet.

Medens de ængstelige Karle og Piger dreve Hjorden mod Borgen, fik de det Indfald at forsøge at mildne den strænge Herres Brede, ved at formaae Jomfru Helene til at paatage sig Skylden for at Faareflokken var kommen i Rugen, ved at sige: at hun havde givet Hyrderne Lov til at fornøje dem, da det var hendes Navnedag og hun tilfældigen havde været i Marken; hvorfor Helenes unge Opvarterinde, Johanne, maatte ile tilbage og opsoge Jomfruen, som hun fandt i Skoven, paa en Høi ved Søen, siddende ved den unge Osvalds Side og bindende Blomsterkrands. Helene skyndte sig iilfont, ad en Omvei, til Borgen, hvortil hun dog først ankom efter at Tællingen var tilende og Eskild, ikke forsonet med at der intet Lam savnedes, med sin Tordenrøst spurgte de Forfærdede: hvi de havde overgivet dem til Lystighed, medens Faarene opaad Rugen. Længe stod de bævende Unglinge og Piger uden at svare, og da Eskild spurgte: hvorfor de vare saa Mange samlede, da der kun behøvedes en halv Snees Mennesker til at bevogte en

Hjort af trehundrede Hoveder, samt hvorfor Arbejdet hjemme var forsømt, vovede en af de ældste Karle at sige: at da det var Jomfru Helenes Navnedag, troede de, at det ikke gif saa strængt til, og at Herren ikke vilde fortryde paa, at de nedlagde Arbejdet lidet for at glæde sig.

„Trælle! hvad angaaer min Datters Navnedag eder?“ — raabte Herr Eftild fraadende af Brede og svang Pidsken over den Forvovne, der tillod sig at have en Mening; og den vilde med drøie Slag være faldet paa de allerede i hans Sjæl Domsældtes Rygge, dersom Helene ikke i det samme var styrtet til og faldet i hans Arme.

„Fader! elskede dyrebare Fader!“ — raabte den yndige Datter og slyngede sine spæde Hænder om det hævede Tugteinstrument — „dersom din Brede fordrer et Offer, da lad mig blive det; thi jeg har givet dem Tilladelse til at være glade; og da vi formedelst din Graværelse i Sorø hos Dronningen ingen Lystighed skulde have paa min Navnedag, som du ellers stedse saa festligen feirer, troede jeg, at da dine Undergivne elste mig saa inderligen, burde de dog have en lille Glæde paa denne dig ellers saa kjære Dag. Vi ventede dig først imorgen. Jeg handlede derfor i dit Navn og gav dem Tilladelse til at være glade. Har derfor Nogen forskyldt at blive straffet, da er det mig. Jeg beder dig derfor at lade al din Brede falde paa mig og om Naade for alle disse Ufskyldige! Fader! kan du nægte mig Opfyldelsen af min Bøn?

Du vil ved at opfylde den paa det skønneste forherlige min Navnedag."

"Skal da mine Rugagres skønne, frodige Grøde nedtrædes og tilintetgjøres, fordi det er din Navnedag?" — spurgte Eftild næsten formildet ved Helenes omme Kjærtegn og Bønner — „Dog hvor stor Grund jeg end har til at være fortørnet, vil jeg dog for en Deel opfylde dit Ønske. Jeg eftergiver dem Straffen. Men Enhver gaaer til sit Arbeide og passer nøiagtigen sin Dont. Ved den mindste Efterladenhed eller Forsømmelse skal jeg vise dem at — — Havde det ikke været din Navnedag, skulde de faaet at føle —"

„De føle allerede," — afbrød Helene den formildede Fader og slyngede sine Arme taknemmeligen om hans Hals — „at du er en god og overbærende Herre. Du vil derfor ikke lade min tillidsfulde Bøn om aldeles at indvilge, hvad jeg paa dine Begne havde lovet, være forgjæves. Lad dem idag være aldeles fri for Arbeide og glæde dem med mig! Faarene kunde jo græsse her udenfor i Indeluffet. Laden er jo tom. Lad dem der fortsætte den afbrudte Dands. For at Bægrene ofte kunne fyldes, skal jeg nok sørge — og, Fader! Du skal see, hvor inderligen jeg skal glæde mig med dem, og hvor let og muntert jeg skal svinge mig i deres glade Dands."

Herr Eftild var aldeles overvunden. Helene havde seiret. Taus tilvinkede han den Gulde sit Ja; og Helene tøvede ikke med høit at udraabe det. Derpaa tog hun Faderen om Livet og ilede dandsende

med ham ind i Stuen til Moderen, der var i den største Skræk for Udbrudet af sin altfor hidstige Mands Brede og farnede den smilende Datter ved sit omme Moderhjerter, idet hun trykkede et Kys paa hendes Rosenlæber og sagte, men inderligen udbrod:

„Uden dig bleve vi sonderknuste af din Faders Bredes dræbende Torden. Du er vor gode Engel!“

Og virkelig var Helene det ogsaa. Efter tyve Aars barnløse Ægteskab velsignede Himlen Æskild og Elisabeth med denne Datter; og den allerede graaende Helt syntes at foryunge sig i hendes barnlige Smilen; ja han blev aldeles fortryllet af den Vid, Aand, Munterhed og høie Ynde, der med de tiltagende Aar mere og mere udviklede sig hos Helene — og han forglemte af Henrykkelse over Datteren, at disse Guldkommenheder vare Egenstaber, der i den høieste Grad smykkede den fromme Elisabeth, før hans barske Medfart forjog dem; samt at det var af Hende, Datteren, endnu i Moderens levende Live, havde faaet dem, som den skønneste Arvedeel, hun kunde skjænke sin Datter. Var derfor Æskild blind for Moderens Fortrin, da vare hans Dine aldeles aabne for Datterens, som han elskede med mere end faderlig Kjærlighed og næsten offrede Tilbedelse. Helene, som kjendte sin Magt over den barske, men ædle Fader, fik ham snart til at aabne sin Gildehal for de glade, lyssige Bønder, som hun selv hentede fra Læden. Omegnens unge Menneſter bleve indbudne — og Æskild glædede sig inderligen, da han saae, hvor yndigt He-

lene svingede sig ved Døvalds Arme om i de muntre Dandse, der vedvarede til langt ud paa Natten.

Helene var endnu ikke fyldt sexten Aar, før der indfandt sig mange, rige og mægtige Beilere til hendes Haand og Hjerte; men Eskild afviste dem Alle — „thi“ — saaledes forisatte han sin lange Samtale desangaaende med Elisabeth, en Dag da tvende Friere vare afviste, og Helene syntes at være inderlig glad derover — „til en ringere Person end en Hertug giver jeg ikke min Datter. Er hun ikke skøn, forstandig, vittig, riig og god? Glyder der ikke fyrsteligt Blod i hendes Arer? Er det endog noget langt ude, saa er saavel hun som jeg i Slægt med vor naadige Frue, Dronning Margaretha, hvilket hun ved Seiersfesten, da den svenske Kong Albert og hans Søn bleve indførte i Riget, selv har bekræftet. Der er derfor Ingen hverken i Danmark, Norge eller Sverrig, der, hvad gammel Adel angaaer, kan sammenligne sig med mig. Og dersom Dronningens Søsterdatters Søn, den unge Kong Erik, ikke var saa ung, som han er, hvem veed om en Forbindelse imellem ham og vor Helene ikke da kunde lade sig bringe i Rigthighed? men han er endnu kun ni Aar, og det var forlænge for Helene at vente, til han blev voren. Vel er det sandt: at jeg endnu er saa raff og karff, som om jeg kun havde et halvt hundrede Aar paa Ryggen, og mærker ikke til Alderdommen; men

staaer der ikke i Herrens Ord: „Syv Gange ti ere Menneskets Leveaar?“ — og er det ikke meget sjældent, at dem gives flere? Jeg har allerede næsten oplevet denne Alder og maa bestikke mit Huus, inden Døden ufornodentligen overraster mig. Rigdomme har jeg, ved et klogt Brug af mine umaadelige Forbør og Skove, opdyngtet, uden at Nogen skal kunne sige: at mit Guld er plettet med den Armes blodige Svæb. Du, Elisabeth! begynder ogsaa at graanes. Til hvem have vi samlet, uden til vort søde, kjære Barn, vor af Himlen velsignede Helene? Alt, hvad vi eie, skulle ogsaa engang overgives i hendes tilkommende Egteherres Hænder; men hvordan kan hun blive forsynet her i Landet, hvor der ingen fyrstelige Personer opholde sig? Jeg har derfor lagt en Plan. Til næste Foraar reiser jeg med Helene til Tydskland. Der er Fyrstehof ved Fyrstehof; og der veed man at skatte Herkomst og Rigdom. Helenes Skjønhed vil henrive alle Hjerter; og ingen Hertug vil betænke sig paa at give sin Søn til vor Helene, omendstjondt hun ingen Fyrstetitel har, naar han erfarer, at hun er saa umaadelig riig og af en saa gammel Adel.“

„D!“ — udbroød Elisabeth, som vidste at Helene havde megen Godhed for den smukke unge Osvald, der vel var af adelig Byrd, men meget fattig — „D, at der aldrig var Adel til! Min salig Fader sagde steds: det er kun Hjertet, der adler. Al anden Adel er Tant; og der er strømmet mere Blod for at forsvare Adelsstandens indbildte Rettigheder end det, der

flyder i den hele nu levende Abels Arer. Jorden var et Paradiis, dersom der ikke var Adel til."

"Dersom der ikke var dumme Dvinder til, som tale om det, de ikke forstaae!" — raabte Ejsild med den høieste Brede — „Lad Helene aldrig høre flige Yttringer; de kunne let grundfæste sig i hendes unge Hjerte! Dersom en Fremmed hørte dig tale saaledes, da skulde han ikke troe, at du nedstammede fra Trolernes gamle ædle Slægt, men tænke, at din Fader havde været Ladefoged eller endog kun Bonde. Ikke et Ord mere om den Materie! eller jeg sender Helene til Roeskilde til min Søster, hvor hun vist ikke vil lære at glemme enten sin ædle Byrd eller sine Forhaabninger i Fremtiden; og derfra kan vi, paa et af mine Skibe, seile til Lybskland."

Elisabeth sukkede, uden at svare, og bad en stille Bøn for den elskede Datters Held; dog besluttede hun at advare den Uersarne, inden det var for sildigt.

En Dag, da Alle troede at Ejsild var langt borte, gik Osvald og Helene i Bøgelunden og glemte over den blide Følelse, hvoraf de begge vare besjælede, Alt omkring dem. Arm i Arm gik de op paa Høien ved Søbredden og tabte sig i det henrykkende Syn af Solens majestætiske Dalen. Dens skjønne Straaler farvede hele Horizonten rød, og Nattergalens Triller, som hvirvlede i Lusten, tolkede i søde Himmeltoner Kjærligheds høie Lykke, da Osvald, overvunden af den skjønneste Følelse, som Skaberens nedlagde i Menneskets

Hjerte, sank for Helenes Fødder og bad om hendes Kjærlighed.

Den vakkre Ungersvends ikke skjulte Omhed havde for længesiden sat Helenes Hjerte i en sød Bevægelse, endssjøndt hun ikke kjendte dens Navn. Rødmende bøiede hun sig over Ynglingen, og lagde sit skønne Hoved paa hans Bryst. Knælende omfavnede han den elskede Pige — og Hjerte slog mod Hjerte, Læbe hestede sig paa Læbe. Omfider fik deres Følelser Ord.

Døvald gjentog sin Bøn — og Helene, som var meget overrasket og dybt bevæget, fremstammede Tilstaelsen af sin Kjærlighed for den henrykte Yngling, uden at tænke paa sin Fader, der vist aldrig vilde billige en saa ulige Forbindelse.

En Tordenstemme, som Echoet svovfold gjentog, rev de Berusede af hinandens Favn. Den udstrømmede af Herr Gskilds stærke Bryst og fraadende Læber, idet han paa sin Baad i Søen nærmede sig til Høien, hvor de Elskende troede at være ene med dem selv og Kjærlighed.

„Ridding! hvad er det, du vover? Min Arm skal knuse dig!“ — raabte han endnu stærkere og roede af alle Kræfter mod Høien.

„Fly!“ — raabte den bærende Helene og viste mod den anden Side af Høien — „Fly før det er for sildigt!“

„Nei! nei!“ — raabte Døvald, men kunde dog ikke undertrykke en uvilkaarlig Skjalven — „skulde jeg flygte for hans Brede og overlade dig til den Rasendes

Hevn? Det Trostabsløfte, du gav mig, har for evigt bundet din Skjæbne til min. Jeg bliver og forsvarer dit Liv med mit!"

"Døvald! Du er ædel," — raabte Helene — „men løst ikke din Haand imod hans hellige Liv! — O, dersom du elsker mig, da fly!"

"Vi flygte sammen!" — raabte den skjælvende Ungling; men det var allerede for sildigt, thi Faderen sprang fra Baaden iland og ilede imod dem. Bærende ved hans rasende Afsyn knælede Helene ned og udstrakte bedende Hænderne mod den Fortørnede, som, med dragen Sabel, ilede mod hende og Døvald. Døvalds Skjelven tiltog frygteligen. Det var som om hans Hjerne ikke kunde rumme nogen anden Følelse end Frygt og Kjærlighed. Den rasende Gamle dreiede om nogle tykke Buske ved Hviens Fod. Dette Dieblisk benyttede Døvald sig af og — flygtede.

En fremmed Ungling, der idetsamme kom fra den anden Side op paa Høien, saae den knælende Pige blive forladt af sin Beskytter og udsat for at blive myrdet af den frygtelige Gamle, der ikke saae, at Døvald flygtede, men troede ham endnu hos Datteren — med Lynets Hurtighed ilede han frem og stillede sig med dragen Sabel for Helene.

Ekild, der ansaae ham for Unglingen, i hvis Arme han havde seet sin Datter, styrtede med det Udraab: „Gressfjænder!" imod ham.

En heftig Fægtning begyndte.

Helene streg høit. Hun bævede for sin Faders

— hun bævede for den Fremmedes Liv; og hver Gang Sværdet hug mod Sværdet, var det som om hendes Hjerter blev gjennemboret. Det varede ikke længe inden hun fattede sig noget og raabte saa høit som hun kunde, for at ende den rædsomme Kamp: „Hold inde, min Fader! det er en Fremmed, som hverken du eller jeg kjender — som aldrig har fornærmet dig!“

Estild hørte det ikke, men hug med fordoblet Raseri ind paa sin Modstander. Omfider flød der Blod, og Kampen syntes at blive ulige, da den Fremmede havde faaet et Saar i Skulderen; dog vedblev han endnu at forsvare sig med Mod og Tapperhed, uagtet han begyndte at blive usikker paa Armen.

Estild, der var mere rasende end den blodtørstigste Bersærk fra den fjerneste Old, greb Sabelen med begge Hænder og gav et fortvivlet Hug, der faldt paa den Fremmedes højre Haand, saa at Blodet strømmede ud af den og han tabte Bærget.

Kampen var nu til Ende; og den Fremmede, som var overvunden, heldede sig kraftløs op til et Træ.

Hvor Helene fik den Kraft fra, der satte hende istand til at overvære denne blodige Tvekamp, er ubegribeligt. Nok er det: hun udholdt det uden at styrte til Jorden; ja, var endog stærk nok til at ile den Fremmede tilhjælp, da hun saae, at det var ene ham, som blødte.

Estilds ligesom standsede Raseri vendte ved dette Syn med fornyet Styrke tilbage. Med Lovkraft slynge han sin Arm om Helenes Liv og ilede med

Dødningefingeren. 2

hende ned af Høien, idet han raabte paa nogle af sine Folk, som han troede vare i Nærheden; og den haardt saarede Yngling blev med Helenes Slør, der var halvt vilket om hans Skulder, ene tilbage.

Fader og Datter kom i en skrækkelig Sindsstemning til Borgen, hvor Elisabeth modtog dem med et Rædselsfrig, da hun saae Blodet paa hendes Gemals Klæder; dog beroligede hun sig noget, da hun hørte, at det kun var Blod af den Fremmede, og ilede sin af Forfærdelse gjennembævede Datter til Hjælp, der sfreg: „at den Saarede blødte sig ihjel, dersom han ikke uopholdeligen fik Hjælp.“

Effild sendte strax den gamle Bertha, der var en meget god Saarlægerske, ud til ham, tilligemed fire Karle, der skulde bære ham til sit Hjem, om han ikke mægtede at gaa; og den vildfarende Gamle troede endnu stedse, at han havde kæmpet med Dsvald.

Elisabeth førte sin Datter ind i Sovekammeret.

Bertha og Karlene kom først sildigt tilbage og berettede: at de intet Menneske, hverken Saaret eller Frisk, havde fundet paa Høien; derimod nærmede Bertha sig hemmelighedsfuld til Helene og sagde: at hun havde mødt Herr Dsvald, der saae meget nedslagen og forsværet ud, som havde anmodet hende om: at formaae Jomfru Helene til at bestemme et Sted, hvor de næste Dag kunde samles, da han havde noget meget Vigtigt at aftale med hende.

Helene, hvis hele Sjæl var besjæftiget med den ædle Ubekjendte, der for hendes Skyld havde været sit

Liv, ja maastee endog opoffret det, kunde ikke lade være at gjøre en Sammenligning imellem Dennes Mod og Osvalds Feighed, der bestemte ham til at forlade hende i det samme Dieblif, han havde tilsvoret hende evig Kjærlighed. En Skamrødme fløi ved denne Sammenligning over hendes skønne Ansigt, og hun sagde med fast Stemme saa høit, at saavel hendes Moder, som Faderen, der kom ind i det samme, kunde høre det:

„Efter hvad der i Dag er foresaldet, har jeg Intet med Herr Osvald at aftale; og han skal erfare, at jeg vil føle mig meget lykkelig, dersom han aldrig lader mig høre fra sig. Jeg kan kun elske den Tappre. Den Feige maa jeg foragte. Gaa nu, Bertha! Jeg har intet mere at sige dig!“

Den forundrede Bertha, som saa ofte havde seet Jomfru Helene og Herr Osvald gaae Arm i Arm og spøge, lee og dandse med hinanden, og tænkte, at der i Tiden af de to smukke unge Folk skulde blive et Par, kunde ikke begribe, hvad Jomfruen kunde mene med sin besynderlige Tale. Dog troede hun tilsidst, at det kun var for de Gamles Skyld, at Helene havde talt saaledes. Herr Osvald vilde nok deraf uddrage den rette Mening; hvorfor hun skyndte sig til Rosenkilden, ved hvis Rand Osvald ventede paa Svar, og gav ham det, ligesom det var flydt over Helenes skønne Læber; og den gode Gamle blev atter meget forundret, da hun mærkede, at Herr Osvald blev meget bedrøvet, samt at Taarerne styrte ud af hans Dine, og hun hørte, at han med Fortvivlelsens Stemme raabte:

„D, jeg Ulykksalige! Du er alt mit Haab for-
svundet!“

Herr Esild, som havde hørt den Bæfted, Helene gav Bertha, nærmede sig til den elskede Datter, som første Gang i sit Liv havde fortørnet ham, og som allerede i hans Hjerte havde fundet Tilgivelse, da han mere tilskrev den forbovne Døvald — denne uøle Dreng, som Intet eiede — og som efter hans Formening ene rendte paa hans Borg for at stille sin Hunger — Skylden for det Foresaldne. Den Skændige havde overrasket Helenes uskyldige Hjerte; ellers kunde hun ikke have lovet at elske den Glendige.

Med megen Omhed traadte han derfor hen til Helene, som paa Moderens indstændige Bønner havde lagt sig paa Sengen, greb hendes Haand, som han trykkede med megen Omhed, idet han spurgte:

„Er det sandt, hvad din Moder siger, at du har Feberen, og derfor ikke veed, hvad du selv siger? Siig mig, Helene! taler du i Vildelse, uden at hvad du siger har eller kan have nogen Betydning?“

„Jeg er suldkommen ved mine Sandser!“ — gjen-
svarede Helene med nogen Kulde, fordi hendes ellers imod hende saa gode Fader havde anfaldet den Ube-
kjendte saa rasende og ikke agtet paa hendes Bønner eller Klageffrig, der anraabte om dens Liv, der uan-
modet fremtraadte som hendes Bessærmer og Forsvarer. For første Gang følte Helene en sand Utilfredshed med hendes Faders Fremfærd; thi at han var umaadelig hidfig, det havde hun tusinde Gange erfaret; men at

han morderisk kunde anfælde en Yngling, hvis eneste Brøde var, at han vovede sit Liv for hende, som han troede i Fare, det syntes hun var barbarisk. Og maatte desuden ikke Eskild ved det første Diefast være blevet overtydet om: at den, som han angreb, ikke var Osvald? Osvald havde en grøn Baabenkjortel paa; den Ubekjendte en lyseblaa. Osvalds Hjelm var af Staal; den Ubekjendtes sunkede som Guld; og Osvald havde en sort og rød, Hiin derimod en lyseblaa og hvid Hjederbusk. Hvor stor var ikke derfor Forskjellen imellem dem? Og burde ikke Eskild først adspurgt Ynglingen, hvorfor han stod i den Stilling for hans Datter, inden han anfaldt ham? Og omendskjøndt han ikke gjorde Dette, burde han da ikke kæmpet med mindre Raseri og Blodtørst, da han saae, at den Ubekjendte ikke angreb ham, men blot forsvarede sig selv? Og burde Eskild ikke hævet Kampen, da han saae sin Modstanders Blod flyde?

Disse Betragtninger sysselsatte Helene saaledes, at hun vendte Hovedet til Siden, for ret at overlade sig til dem. Det var hende ganske umuligt at forglemme den ædle Ubekjendte. Hun tillukkede derfor sine Dine, for ret at kunne tænke paa ham.

Eskild, som endnu ikke havde sluppet hendes Haand, lagde endnu mere Omhed i Stemmen, idet han spurgte:

„Hvad var det, min elskede Datter! som du sagde til den gamle Bertha om den Tappe og den

Feige? O, gjentag mig dog alt, hvad du sagde til Bertha. Jeg kom just idetsamme ind af Døren, hvorfor jeg ikke fik det rigtigen hørt."

"Jeg sagde," — udbrod Helene med høi Alvor og vendte sit Ansigt mod Faderen — „at hun skulde sige ham, der havde sendt hende: at jeg efter det, der var foresaldet, Intet havde med ham at tale; hvorfor jeg bad ham: aldrig at lade mig høre fra sig; samt: at jeg kun kunde elske den Tappre, da jeg derimod foragtede den Feige."

"Du tager feil, Helene!" — gjensvarede Eskild med en Art Begeistring — „Feig er han aldeles ikke. Han forsvarede sig godt og viste, at han forstod at bruge Sablen. Jeg begriber ikke, hvor den Dreng har lært dette. Faderen døde jo, medens han laa i Buggen; og han har ene faaet sin Optugtelse i Fruerstuen. I Sandhed: det kunde kommet ham dyrt at staae. Jeg glæder mig paa hans Begne, at han forstod at forsvare sig. De smule Aabninger, han fik i Skulderen og Haanden, groe snart sammen. Lad ham gaae derhen, hvor det gjælder blodige Bander, og hugge dygtigt løs paa Holstenerne; saa kan der maaskee i Tiden blive noget af ham. Men vove at opløste sine Dine paa dig — ? Ved mit fyrstelige Blod! det skal han lade være, saa længe jeg endnu kan løste et Slagsværd. Det undrer mig ogsaa, min Datter! at du saaledes kunde forglemme, hvad du skylber din høie Fødsel, dig selv, dine glimrende Forhaabninger og — —"

„Jeg var en Daare!“ — afbrød Helene Faderen med Hestighed — „Versom det, der skete, ikke var skeet, da havde mit Hjerte for evigt været hans Eiendom; og jeg føler mig stærk nok til at sige dig, hvad der er den rene Sandhed: aldrig nogen Anden end Osvald skulde have faaet min Haand; og trods alle Forhindringer var jeg bleven ham tro indtil Døden. Dit uformodentlige Komme aabnede mine Dine; thi jeg var forblindet, ligesom du nu er det, min Fader! Du troer at have kæmpet med Osvald? at det var ham, der saa kjæft forsvarede sig? som du faarede? og til Slutningen, efter en haard Modstand, overmandede? men du bedrager dig. Osvald flygtede og lod mig, uden Forsvar, være udsat for al din Brede. En ædelmodig, uforsagt og djærv Ugersvend, der, mig uvidende, var nærværende, saae den værgeløse Pige, der, fortrivlet over den Fare, der truede hendes Elsker, knælende udstrakte sine Hænder imod dig. Han maa have troet, at du vilde myrde mig — hvilket jeg dog veed var langt fra din Hensigt. Hurtigt — som Beslutningen i hans ædle Sjæl — indtog han den seige Osvalds Plads, hvilket du, skjult af de høie Buske, i din frygtelige Hede ikke bemærkede. Du styrtede dig imod den ædle, modige Ungling og begyndte den frygtelige Kamp. Resten veed du. O, min Fader! Giv Gud, at du dog havde hørt mine fortrivlede Angestraab! Intet Blod var da blevet udgydet, og din Hensigt at fjerne Osvald og mig fra hinanden var dog blevet opnaaet; thi troer du, at det var mu-

ligt for Helene at elske en møbløs, feig Ungling, som i Farens Stund forlod hende? Nei, min Fader! Mit Hjerte slaaer ikke alene for Dyd og Ret, det banker tillige høit for Gien. Jeg kunde give min Haand til en Bøller, naar han var kjæk, god og elskede mig; — men til en umandig, feig Adelsmand — En, indenfor hvis Kyss der slaaer et Harehjerter? Nei, aldrig! aldrig! Før døe, end blive sli en Uslings Kone!”

„Du er dit Kjøns, som du er din Faders Stolt-
hed!” — udbød Gsild dybt bevæget og trykkede He-
lene op til sit Bryst — „Saadan bør Qvinden tænke,
om hun skal vinde Mandens Agtelse, og han i hende
skal elske og ære Jordens skønneste, ædleste Prydelse.
O, min Datter! Du kunde feile — og det er men-
neskeligt — men det var umuligt, at du kunde elske et
saa ubetydeligt Menneſke, som Osvald. Dit høie
Qvindeværld maatte have dig. Du maatte atter
blive, hvad du kun et Dieblis holdt op at være: He-
lene.”

„Og dog,” — udbød Helene med en Taare i sit
skønne brune Øie — „dog har jeg elsket ham. Him-
len har ikke forundt mig Sødskende. Han var min
Legebroder og har viist mig megen Hengivenhed.
Det barnlige Venſkab gif over til Kjærlighed; men
først idag fik jeg Nærnet at vide paa denne længe i
mit Hjerte nærede Følelse for min Barndoms Ven og
Legebroder; og, skal det endog koste mig megen Over-
vindelse, jeg skal seire over den. Hør derfor min

Bøn! — O, du har ikke før idag ladet mig bede for-
giæves — Begav Osvald rigeligen med Guld! Giv
ham en af dine bedste Svende og tvende Heste!
Lad ham drage til sin Farbroder i Slesvig — thi,
Fader! jeg vil aldrig see ham mere!”

„Din Villie skal skee!” — sagde Eskild med Om-
hed og gav Datteren sin Haand, som han under
Samtalen havde taget fra hende — „Endnu imorgen
skal det Fornødne desangaaende blive besørget. Du
har aabnet mig dit Hjerte; jeg takker dig for denne
Fortrolighed og skal gjengjælde den, ved at sige dig
mine store Planer til din Fremtids Lykke og Storhed.
Du er nu snart atten Aar. Din Forstand er moden;
du vil derfor kunde fatte den. Saasnart den Dreng,
der har afstedkommet al den Hurlumhei, er borte, skal
jeg aabenhjertigen sige dig — —”

„O Gud, min Fader!” — raabte Helene be-
dende — „Forsag ganske dine Planer! Skal jeg no-
gensinde blive lykkelig, da lad det være uden Plan.
Min ømme Moder har saa ofte fortalt mig, hvor-
mange Ulykker der ere afstedkomne ved Planer. Lad
Gud og Skjebnen sørge for min Lykke. Et Qvinde-
hjerte og en Plan ere tvende meget forskellige Ting.
Dersom du elsker din Helene og vil forskaffe hende
Erstatning for alt, hvad hun i denne rædsomme Dag
har giennemgaaet, da lad alle dine Planer til hendes
Storhed fare! Fader! dersom nu een af dem
knuste mit Hjerte — kunde du da overleve mit Tab?

og maatte min pumme og kjærlighedsfulde Moder ikke, sonderknuust af Sorg, synke i Graven?"

„Din Moder!?" — raabte Eskild, saa Vinduerne rystede — „Din Moder er ene Skyld i denne Stridigheds-, denne Modsigelsesaand, der er faret i dig! Men vee! syvfold vee hende, om hun længere gjør dig opsætsig imod din Fader! Jeg har længe nok taalt hendes Flåben og Fromhed. Hun skal ud af Huset, for at jeg rigtig kan blive Herre i det. Klosterets tykke Mure skulle staae mig inde for, at hun ikke aldeles forvirrer din Hjerne. Denne Kjærlighedsforstaaelse med den feige Dreng er formodentlig ogsaa hendes Bærk? Men giv kun Tid! Jeg skal sætte hende der, hvor Koblelysten nok skal forgaae hende! Bliv kun! Du skal see, at jeg spaser ikke! Bliv kun!" — som en Rasende rendte han ud af Stuen.

Helene faldt af Skræk tilbage paa Puderne; dog hurtigen fattede hun sig og sprang med Lynets Fart ud af Sengen, for at forhindre sin ellers gode, men stræffelig iilsindede Fader fra at begaae en overilet Handling, som han siden bitterligen vilde komme til at angre.

Helene laa om Natten søvnløs paa Silkepuderne og estertænkte den mærkværdige Dags Begivenheder; og det Gne blandede sig i det Andet i hendes ellers saa lyse Hjerne, medens hendes Hjerte bankede, saa

det Fløiels Tæppe bølgede sig op og ned over hendes skønne Barm.

Længe laa hun saaledes, uden at kunne ordne sine Tanker. Først da Morgensolen skinnede ind paa Sengen, blev dette hende muligt — og hun opdagede nu: at de fine Kniplinger paa Lagenerne vare vaade af Taarestrømme, der vare styrtede fra hendes skønne Dine.

Helene bankede med de hvide Fingre paa den yndig formede Bænde, over hvilken ravnsorte, let krøllede Lokker bølgede; og med det denne aandfulde Pige egne Herredømme over sig selv fastede hun de lange Haarfletninger, der laae langt hen over Tæppet, tilbage, greb den lette Silke-Morgensjole, der laa paa Stolen ved Sengen hos hende, fastede den over Hovedet, bandt Bæltet under det malerist skønne, jomfruelige Bryst — og var med eet Spring paa Gulvet.

Med faste Tjeb gik hun nogle Gange op og ned af Gulvet og forsøgte at standse de enkelte Taarer, der af og til endnu fordunklede hendes Dine; og da dette var lykkedes for hende, lod hun de Tre, der havde været Hovedpersonerne i Dagens rædsomme Begivenheder, fremtræde for hendes Sjæls Dø og begyndte med Døvald, idet hun saaledes udbød:

„Døvald! Du er en skøn Ungling og har et blidt, menneskesjærligt Hjerte. Du har længe elsket mig i Løndom; thi havde du vel ellers fulgt mig som min Skygge — og ligesom kun levet og aandet

for at føie mig, for at udrette mine Befallinger, om de end vare nok saa urimelige, nok saa barnagtige? Hvor mangen Krænkelse har du ikke i min Faders opbrusende Brede maattet taale? Hvor ofte har han ikke forhaanet dig i Fremmedes Nærværelse, ja endog vilst dig Borten? Men du blev dog stedse, fordi du ikke kunde forlade Helene og vidste, at hun nok kunde omstemme sin Fader til din Fordeel, ja bringe det saavidt: at han endog bad dig at blive, gav dig den prægtige Rustning og var dig inderlig god, indtil hans Bredes Torden atter var nærved at sønderknuse dig; og alt dette led du for min Skyld, blot for at kunne see mig dagligen, trykke min Haand og gaae ved min Side i Mark og Skove, naar min Fader var fraværende — hvorfor jeg ogsaa elskede dig af min Sjæls hele Fylde.

„Men at du led og taalte saameget var allerede umandigt. Du burde tilbagegivet min Fader hans haarde Ord og forladt dens Huus, der saa bitterligen forhaanede dig, om du endog skulde ombyttet det Sværd, som han skænkede dig, for et Bløjjern, og Skjoldet for en Spade. Helene havde da elsket dig indtil Døden. Din Omhed henrev mig aldeles, og jeg syntes at see Himlen aaben i dine skjønne, blaae Dine; og da du trykkede mig til dit Bryst, var det, som om jeg allerede var salig. Jeg blev paa en rædsom Maade udrevet af min Drøm. Den Dødsfrygt, jeg udstod, var forstyldt; thi jeg havde for dit baskende Hjerte, dine himmelblaae Dines Skyld, forglemte

at jeg havde en kjærlig Moder og en Fader, der, sit opbrusende Sind uagtet, elsker mig til Tilbedelse. Jeg bad dig selv at flye for hans Raseri — men burde du adlydt? og burde du ikke forsvaret din Brud til din sidste Blodsdraabe? Kunde du vide, om min Fader i sit Raseri ikke kunde have gjenne-
boret mit Hjerte?

„O, Osvald! Jeg har næret megen Svagthed for dig; men jeg skal seire over den. Jeg føler, at jeg havde været stærk nok til at række dig min Haand selv over min Faders Liig, om du ved at forsvare dig havde gjenneboret hans Bryst; endsskjøndt jeg evigt vilde have begravet hans Død — men jeg føler tillige: at jeg er Qvinde, og Qvinden kan kun elske en Mand, og det er du ikke. Lev da vel, du gode, blide, altfor qvindelige Osvald! Drag til Helvetiens Dale og gjør en Hyrvinde lykkelig. Helenes Hjerte fordrer, hvad du aldrig kan give. Farvel, min søde henrykkende Drøm! Farvel, min sømme Barndoms-ven! Aldrig skal jeg mere frydes ved nogen af eder. I ere begge forsvundne og for evigt skilte fra Helene.“

„Og hvad adskilte os da saa brat og aldeles, at vi aldrig mere kunne samles? Og er det muligt, at man kan opleve mere i eet Qvarter, end i en heel Menneftaalder? Hvad Navn skal jeg give dig, du ædle, høimodige, tappre Yngling, der uopfordret vo-
vede dit Liv og udgjød dit Blod for mig? Kjæf og skjøn er du som Balbur. Gode laa i enhver af dine

Bevægelse — og at du er ædel, beviste dette: at du slaaede dens Liv, der vilde berøvet dig dit. Hvor ligger du nu bleg og blødende, fordi du forsvarede den ubekjendte Pige, som du troede i Fare? og hvad tænker du om hende, fordi hun ikke allerede har opsoget dig for at forbinde dine Saar, vaage ved dit Leie og bevogte din Slummer? Ja, du er en Helt; en Saadan, som min Fader var, da han blødte i Baldemars Hære. En Saadan, som han er endnu — og det er dig ingen Skam, at du blev overvunden af ham."

"O, min Fader! Du er rædsomt hidstig, og din Brede forvandler sig som oftest til Grusomhed. I det første Dieblif veed du ikke af dig selv at sige. Døden ligger da paa Odden af det skarpe Sværd, som din erfarne Kæmpehaand styrer; og dets Offer styrter død ned for dine Fødder. Hvor ofte har din ymme Hustrues Liv ikke svævet i Fare; Bredden bedøver da aldeles dine Sandser — og du er følesløs, saavel for Bønner som Taarer. Det er kun, inden dit Blod kommer saa stærkt ifog, at det saa tidt har lykkedes mig at formilde din udbrydende Harme; og din Hidstigheds og Bredes Brand er da omstøder aldeles blevet neddæmpet ved mine ymme Kjærtegn. Du er da atter blevet den ædle, gode Ægtemand, Fader, Herre og den Armes veldædige Troster i Nøden. Jeg har da kunnet lede dig som et Barn ved den Tryllekraft, som du troede at finde i mit Løne, min Munterhed.

„Min Munterhed? Jo, det er en herlig Munterhed, jeg har! Den vil nok aldrig mere fortrylle enten dig eller Nogen! Den blev dræbt for evigt, ved de Sabelhug, hvorved den ædle Ynglings Blod kom til at flyde. Den sank med det i Jorden. O, giv jeg selv laa i den! Kun der vil dette Hjertes vilde Slag blive standsede. Kun i Graven er Fred, og i Evigheden Fryd og Lykke. Der skal jeg see ham og takke ham for hans Mod. Der skal hverken mit Hjerte eller hans Saar bløde. Der skal jeg juble hans Navn for Waldemar, Knud og Absalon; og Englene skulle lovprise ham, fordi han frivillig vovede sit Liv for en Bærgeløs.“

Helenes lange Tale var ofte blevet afbrudt af store Pauser, dem Taarerne, som hun ikke ganske kunde tilbageholde, og de dybe Sukke, der opstege af hendes Bryst, forvoldte. Det var derfor noget op ad Dagen, da Johanne kom og bad Helene: at komme ind og drikke varmt Ol med hendes Forældre, som ventede hende i Borgestuen. Lillige fortalte Johanne sin Jomfru: at der var intet Spor af Brede tilbage enten i Herrens Afsyn eller Stemme; samt at han og Elisabeth sadde saa kjærlike sammen, som om ikke det Ringeste, den forrige Aften, var forefaldet imellem dem.

„Jeg takker dig, Gud!“ — udbrod Helene med blide Taarer — „fordi du har gjort min Faders Hjerte til Ror i min Haand! O, forund mig den Lykke:

at styre ham til det Gode, indtil han gjør sit sidste Fjed mod Graven!"

"O, vor Huusbond er idag saa særdeles god," — vedblev Pigen — "Hans er redet hen til Herr Osvald med to af vore bedste Heste og en stor Pung fuld af Guldpenge — og vi skulle paa Søndag Alle dandse og være lystige."

Helene hørte ikke, hvad den glade Pige sagde, for at tænke paa den ubekjendte, faarede Yngling. Hun vilde saa gjerne spurgt Johanne, om der ingen Fremmede vare i Egnen — men det var hende umuligt at faae Ordene over sin Tunge. Hun kunde ikke gjøre det, uden at fortælle hende Tildragelsen paa Høien, som det dog var muligt at Pigen vidste; og kunde hun gjøre det, uden tillige at anklage sin Fader? Vel ti Gange aabnede hun Læberne for at spørge om den Ubekjendte, men ligesaa ofte lukkede hun dem og taug.

Helene blev sig atter selv en Gaade over sin Ubestemthed — dog indsaae hun tydeligen: at Johanne dog maatte vide noget om Tvekampen, da Bertha, som ikke kunde tie, havde været paa Høien for at søge om en saaret Fremmed, som skulde være der — men hun vedblev dog sin Taushed; og Johanne sørgede over at hendes unge kjære Jomfru var saa alvorlig. Just som Helene vilde gaae ud af Døren, holdt Johanne hende tilbage, idet hun trofskyldigen spurgte:

"Veed I ikke, min ædle Jomfru! hvo den Person var, som Bertha i Gaar skulde forbinde paa Høien

og som hverken hun eller vore Karle, der fulgte med hende, fandt?"

Helene traadte hurtigen tilbage og lukkede Døren. Det var, som om hun frygtede for at Nogen skulde høre, hvad Johanne sagde; men det var hende umuligt at svare Pigen: thi Blodet steg hende til Ansigtet — og hun vidste ikke hvad hun skulde sige. Johanne, som saa den stærke Bevægelse, hun kom i, greb sin Jomfrues Haand, idet hun troskyldigen udbød:

"J maa ikke tage eder det saa nær, Jomfru Helene! thi det er ikke andet end en Svensker. Jeg vilde kun vide hans Navn: thi min stakkels Søster har engang, for nogle Aar siden, det første de mange Svenske, med den fangne Kong Albert, kom herind i Landet, havt en Svensker til Kjæreste, hvilket kom hende dyrt at staae, da han skjændigen forlod hende. Denne var svensk Soldat og hed Svend Torstensøn. Maaſkee at det er dette Skarn, der er kommet tilbage. Er det saa, da glæder det mig at han er kommet for sin Mand. Siden J vidste, at han var der paa Høien, veed J da ikke hans Navn?"

"Nei! nei!" — raabte Helene, som det omsider blev muligt at fremføre et Ord — "jeg veed det ikke."

"Det er ogsaa ligemeget" — forsikrede Johanne — "thi han blev fundet af Pater Hillarius, som just gik forbi Høien, og ledsaget hjem til hans Huus, hvor han vel bliver for det første, da han er dygtig forhugget. Præstens Pige Martha og jeg ere gode

Døddningefingeren.

Benner. Naar I beder eders Moder derom, faaer jeg nok iestermiddag Tilladelse til at gaae til Sæby. Martha vil da nok mage det saaledes, at jeg faaer ham at see. Er det da Gressjænderen, da vil jeg strax løbe til min stakkels Søster i Skovhuset, at hun kan gribe Fuglen, inden den atter smutter af Snaren; thi han bør dog i det allerringeste give hende lidet til det stakkels Barn; saameget mere, som det ligner ham paa et Haar."

Johanne kunde gjerne vedblevet at tale meget længere: Helene havde dog ikke hørt mere end det af Fortællingen, der var hende et Tordenbudskab; nemlig: at den Ubekjendte var en Svensker. Hendes Fader nærede et stærkt Nationalhad til alle Svenske, fra den Tid han var i Felten imod dem, og dette var med Aarene blevet til Lidenstkab hos ham.

Helene vilde saa gjerne takke den ædle Ungling, der for hendes Skyld havde udgydt sit Blod — men det var Noget, som hun aldrig turde vove at tænke paa, da han var født i Sverrig. Han var i Sæby hos deres Omgangsven og Skriftefader Pater Hillarius — kun omtrent en Fjerdingvei fra Gsildsborg — og dog turde hun ikke yde ham det Tilsyn, den Pleie, der var saa nødvendig for hans Helbredelse, da Hillarius, som ifølge sin Stand var ugift, ingen andre Fruentimmer havde i Huset end en uvidende og flodset Tjenestepige — og hvor kunde hun forbinde og pleie den saarede Ungling?

Der maatte udfindes Midler til hans Redning,

at han ikke skulde døe af sine Saar — hvilket var en himmelraabende Synd, da han var saa ung, skøn og modig. Men hvordan? det var et Spørgsmaal, som Helene ikke fik Tid til at besvare sig selv, eftersom Fru Elisabeth kom for at hente sin Datter, da Faderen begyndte at blive utaalmodig over hendes lange Bortebliven.

Helene fulgte derfor med Moderen, som hun svarede forkeert paa alle sine Spørgsmaal; og hun satte vel Sølvbægeret til Læberne, men hun drak intet af Ollet. Saasnart som det lod sig gjøre, ilede hun derfor fra Bordet og ud i Haven, for i den mørke Bøgeallee at kunne være alene og ret overlade sig til Tanken om den for hendes Skyld lidende Svensker og udtænke Midler til hans Helbredelse. Det var jo ikke mere end hvad hun skyldte hans Udelmodighed og Kjæfthed; og Helenes hele Sjæl flammede af Taknæmmelighed.

At hun var paa Veien til at nære en ømmere Tilbøielighed for hendes unge Ridder — var noget, som aldrig kunde falde hende ind; thi hun antog den Medlidenhed, som hun sølte for den qvindagtige Døvald, for Kjærlighed; og efter hendes høie Begreber om denne Menneffets helligste Tøelse kunde man kun elske een Gang. Hun havde elsket og vilde døe ugift.

Johanne kom ned i Haven til Helene og gientog sin Begjæring, som Helene reent havde glemt, om at gaae til Sæby for at erfare, om den unge Svensker

var hendes Søsters Forsører. Helene greb med Ild denne Idee af Pigen, omendstiondt hun var overtydet om, at hun var paa et Bildspoer; da den Saarede, efter det Udvortes at dømme, var en Ridder eller i det ringeste Adelsmand — og Forsøreren, hvorom Johanne talte, var jo kun en simpel fangen Soldat; og Hiin var vist for ædel til at kunne have begaaet en slet Handling. Nu kunde Helene faae Lys i Sagen uden at blande sig selv i den. Hun ilede derfor hurtigen ind i Huset og fik af sin Moder de bedste Lægemidler, fiint Linned til Bind og Omslag, samt Blin og syltede Frugter, som hun vidste at Pater Hillarius aldeles manglede, da han af hellig Iver for Religionen levede uæfset og knapt, kun drak Vand og sov om Natten paa uldne Lagner i sin Liigkiste. Helene fuldpakkede en stor Kurv, og befalede Johanne at levere det, der var i den, til den Syge, enten han saa var hendes Søsters Forsører eller ikke. Desuden sagde hun Johanne, hvordan Lægemidlerne og Omslagene skulde anbringes, hvorom hun skulde underrette Martha. Især paalagde hun Pigen: noie at erkynndige sig om den Fremmedes Befindende, samt spørge om hans Navn.

Neppe var Johanne borte, før Helene gik op paa Altanen, for at see efter hende. Det forekom den Betsymrede, som om Pigen mere krøb end gik; og det, at hun havde en svær Kurv at bære, kom ikke i Betragtning. Omfider forsvandt Johanne bag Kratffoven og Helene ilede ned af Altanen. Dog hendes Utaal-

modigbed tillod hende ikke at blive længe nede. Hun løb atter op paa Altanen, for at see, om den langsomme Pige dog ikke kom tilbage; og da Solen begyndte at dale, uden at hun saae noget til hende, blev hun yderst utaalsmodig, ja endog vred paa Johanne. Helene betænkte ikke: at det var allerede langt ud paa Eftermiddagen, da Johanne gik, da det medtog megen Tid at sye Bindene, hvilket Helene selv gjorde, samt ordne Lægemidlerne, astappe Vinen og komme Frugterne i de smukke, forgyldte Krukker. Helene stirrede ud over Altanen, saa hun fik ondt i Dinene — og dog kom der ingen Johanne. Mørket nødte hende omsider til at gaae ned — o, hvor gjerne havde hun ikke gaaet Pigen imøde — det var jo en smuk Sommeraften — men det kunde Helene ikke: thi saa vilde Eskild ledsage hende. Den stakkels Pige var saa adspredt, at hun ikke engang hørte at hendes Fader sagde: at han vilde lade den behjertede Fremmede opsoge, for at bevidne ham sin Hviagtelse — understøtte ham med Penge, om han behøvede det, samt tilbyde ham al den Fyldestgjørelse, han maatte forlange: var det endog en ny Tvekamp. Eskild og Elisabeth gik omsider ind i Sovestuen — og Helene ilede i Mørket ind i Borgestuen, hvis Udgangsdør omsider aabnede sig — og Johanne traadte pustende ind af den.

„Na! jeg kan ikke mere!“ — raabte den Indtrædende og samlede i Mørket efter en Stol — „Jeg vilde før bære Mælken af tolv Køer end denne for-

færdelige Kuro paa Hovedet. Den er lige saa tung, som en heel Lønde Hvede."

"Du har jo havt god Tid til at udhvile dig" — sagde Helene hurtigt, og ventede ængsteligen paa at Johanne skulde begynde at fortælle om den syge Svensker.

"Har jeg det?" — gjensvarede Johanne halv fortrydelig — "Jeg har jo nylig sat mig."

"Men hos den syge Svensker — Pater Hillarius — nei, Martha vilde jeg sige," raabte Helene, betagen af den høieste Utaalmødighed — "har du jo havt god Tid til at sidde. Hvor kan du da — —"

"Ja jeg veed det ikke selv" — sagde Johanne — "men jeg synes, at den var dobbelt saa tung at bære hjem, som h e n. Desuden maatte jeg jo famle mig frem i Mørket. Grenene vare ofte nærved at rive mig den af Hovedet."

"Hvad for noget?" — raabte Helene aandeløs — "Har du bragt Kurven fuld tilbage?"

"Ja, gid jeg skee, har jeg ikke. Der staaer den," — gjensvarede Johanne meget ligegyldig og stødte med Foden paa Kurven, for at Helene skulde høre, hvor den stod.

"Vilde han da ikke modtage, hvad der var i den?" — spurgte Helene atter i den meest spændte Forventning og med skjælvende Stemme.

"Bare alle de rare Sager komne før, havde han nok modtaget dem, thi den Gamle har jo ikke slige Ting i Huset; men nu er det for sildigt. O, jeg

kan ikke sige eder, hvordan jeg sørger derover. Min stakkels Søster! Hvad mon hun vil sige, naar hun hører det? thi det har dog rigtig været ham. For det Første var han høj og velvoren: det var Svend ogsaa. For det Andet havde han brunt Haar og blaa Dine: det havde Svend ogsaa. For det Tredie var Knægten fjøn og indsmidssende; det var Svend ogsaa; og for det Fjerde, han taler ikke andet end Svensk: det gjorde Svend ikke heller; og endelig, for det Femte, saa havde han — —"

Helenes Taalmodighed forgik aldeles. Hun var som paa Pinebænken og skjælvede som et Espeløv. Det var hende umuligt at udholde denne langsomme Dval. Hun maatte have Bished. Med begge Hænderne greb hun derfor Johanne om Hovedet og raabte saa høit, at hun blev bange for at Faderen skulde have hørt det:

"O, Gud! Du martrer mig forstræffelig. Slig mig med eet Ord: er han da død, siden han ikke kunde bruge eller modtage hvad jeg af Christenfsjærlighed sendte ham?"

"Ja gid han var! Gid han laa tyve Alen dybt nede i Jorden! Nei, hvad der er skeet er meget værre. Han — —"

"Hvad siger du?" — raabte Helene atter — "Værre? Er der hændet ham noget værre end Døden? O, Gud! Er han da oversaldet? eller indespærret i et underjordisk Fængsel? — O, slig mig det hurtigt! Jeg forgaaer ellers af Utaalmodighed."

„Gid det ikke var noget værre,“ — tog Johanne atter til Orde, „saa kunde min stakkels Søster endda faae nogen Dypreisning; men hvad skal den Sjæl nu faae for sin dyrebare Vre, som det Skarn har tyvstjaalet fra hende. Tænk eder vor Elendighed: Det Afstum er borte. Fire af de fangne svenske Soldater have i Middags afhentet ham i en Bærestol; og han har ikke saa meget som bedet min Søster eller mig hilse. O, den lumpne Grefskænder!“

Helene aandede lettere. Der var en tung Steen faldet fra hendes Hjerte. Hun havde allerede tænkt sig Ynglingen enten død eller omspændt af alle Jordens Dvaler; og nu hørte hun, at han kun havde ladet sig bringe bort; formodentligen til sit Hjem, eller et andet Sted, hvor han kunde have en bedre Pleie end hos den fattige Vater Hillarius. Helene glemte i sin Henrykkelse, at hendes Forældres Sovestuekammer var saa nærved, og raabte glædedruffen, idet hun flappede i Hænderne:

„O, Gud være lovet! Saa kan han dog komme sig! Mener du ikke, Johanne! at han kan blive aldeles helbredet? Han har kun to Saar: eet i Skulderen og eet i Armen eller Haanden! O, det var en dødelig Synd, om en saa hvimodig og fjæk Yngling skulde — —“

„Jo det er en net Fugl!“ — afbrød Johanne sin Zomfru — „vær I kun rolig! Ukrudt forgaaer ikke saa let; og gid jeg skee — om jeg ikke troer at han nok lever til andre trofsldige Tossers Ulykke. Det

var nok heller ikke for hans Dyds Skyld, at han har været oppe at nappes; nei, saa sandt som jeg hedder Johanne Pedersdatter, troer jeg at han har været oppe at slaaes for en Qvindes Skyld; thi Martha fortalte mig: at han midt under alle sine Smerter, da Pateren forbandt ham, skal have raabt paa et Slør, som var fastet til Side, da det var saa fuldt af Blod. Enten Martha vilde eller ikke, maate hun give ham det. Han havde da med den venstre Haand, som er ubeskadiget, trykket det til sine Læber og sagt til Præsten: at dersom han døde, vilde han have det Slør med i Liigkisten; hvilket den Gamle ogsaa havde lovet ham. Noget derefter var der kommet en af disse forløbne fornemme Svenskere, som Landet er fuldt af; — thi Krage søger Mage, kan jeg tænke. — Det var denne Knekt, der hentede Soldaterne og lod ham bære bort. Midt i al min Urgrelse glæder det mig dog, at han er blevet mærket saa godt; thi Langfingeren paa den høire Haand er reent borte. Desuden skal Skulderen — —

„Hold inde!“ — raabte Helene med Forfærdelse — „O, Gud! Han er lemlæstet! Maafee at han ikke overlever det; dersom han døde! O, Gud! dersom han døde, kunde jeg nogensinde — —“ — en Taarestøm qvalte Ordene paa hendes Læber og hun vaklede, håndervedende, ind i sit Sovestue, fulgt af Johanne, der ikke kunde vide, hvorfor Jomfruen tog sig det saa nær, at en Svensker var mærket en Smule; og hun kunde ikke begribe, hvor

Helene kunde være saa ligegyldig ved hendes stakkels Søsters Ulykke.

Helene vilde saa gjerne have meget mere at vide af Johanne, men Johanne vidste selv ikke mere. Hun var saa overtydet om, at den unge Svensker var den, som hun formodede, hvilket den Omstændighed, at han haardnakketh havde nægtet at sige sit Navn, efter hendes Formening aldeles bekræftede, at hun endnu længe vedblev at tale om sin Søster. Og da Helene vilde overbevise hende om, at hun tog feil; da en simpel Soldat ikke kunde være klædt saaledes som den Syge var, paastod Johanne: at da han var saa udlært en Bedrager, kunde han gjerne have stjaalet Klæderne, hvilket vel endog kunde være Aarsagen, hvorfor han var blevet saa godt tugt. Helene maatte derfor lade Pigen troe, hvad hun vilde, og var glad, da hun omsider blev ene og kunde overlade sig til sine Tanker.

Hendes Hjerte bankede høit ved den Bished, at Unglingen midt i sin Smerte havde erindret hendes Elor og forlangt det, samt skjult det paa sin Barm, ved sit ædle Hjerte, der for hendes Skyld var nærved at bryde i Døden. Taarestrømme styrte atter fra Helenes Dine ved Tanken om, at han havde mistet sin Finger. O, hun havde gjerne givet en heel Haand til at dette ikke var skeet. Dog maafsee at Fingeren endnu hang ved Haanden og kunde groe fast.

Helene greb dette Haab med Inderlighed; og hun bad til Gud, Kristus, den hellige Jomfru og alle de Hellige i Himlen at forunde hende denne Naade;

ja hun gif endnu videre og ønskede et Mirakel, for at den ædle, høimodige Svensker ikke for hendes Skyld skulde savne det mindste Led af sine Fingre. O, hun syntes at enhver af hans spildte Blodsdraaber vare hellige.

Timerne, Dagene og Ugerne hensnege sig nu for Helene i en stille Sorg, og hendes Munterhed, der saa ofte havde fortryllet Alt, hvad der omgav hende, var reent forsvundet, hvilket især hendes Fader beklagede; og dette var ene Aarsagen, hvorfor han opsatte sin Reise til Tydskland; thi næst hans høie Rang og Helenes Skjønhed og Ynde var hendes henrivende Munterhed det, hvorpaa han i Henseende til hendes Ophøielse især stolede. Den skulde henrive alle Hofferne og fæste alle de unge Fyrster, lænkebundne, for Helenes Fodder.

Ælskild kunde ikke begribe, hvor Tabet af en Elsker, som hun dog selv gav Kurven, kunde gaae Helene saa nær; og han besluttede at opsætte Rejsen, indtil den elskede Datters Sindstemning atter blev, som den havde været før den af ham saa ubetydelig ansete Tvekamp fandt Sted; og medens han forgsæves opbød Alt for at adsprede Helene, henrandt saavel Sommeren som Vinteren, og Helenes Munterhed var endnu ikke vendt tilbage.

Den silbig ankomne Baars første Lærke kaldte Helene af Stuen ud i Skoven. Det var, som om hendes beklemte Bryst trængte til at udvide sig i Guds fri Natur; og den barske Baarvind havde intet

Afstrækkende for den sørgende Pige, som ene vandrede om paa de Steder, hvor hun saa ofte havde gaaet Haand i Haand med Dsvald og glædet sig over Fuglenes Sang og Skovenes duftende Blomster. Helene tænkte nu hverken paa Dsvald, Fuglene eller Blomsterne. Hendes Tanker vare ene hos den ubeskjendte Svensker, hvis Opholdssted det, al hendes Granskning uagtet, ikke havde været hende muligt at opdage; og Helene var saa fordybet i Tanken om ham, at hun, uden at vide det, stod ved Foden af Høien, hvor den Tvekamp, hvorved hendes Hjerte stedse blødte, havde været.

Helene saae med dyb Vemod op over Høiens vlsnede Græs, der skjulte dens endnu lidet froсне Top og Sider; og hun kunde ikke lade være at bestige den. Med frygtsomme Blikke, som om hun foretog sig noget, der var ondt, saae den vemodige, ængstelige Pige sig om til alle Sider; og da hun blev overtydet om, at der intet Menneſke var i Nærheden, gik hun langsomt op af den glatte Høi, lige mod det Sted, hvor Dsvald forlod hende, hun knælede, og den Fremmede og hendes Fader kæmpede.

Længe stod hun stille og lod sine Flammesøine vemodigen dvæle paa de fra Barndommen saa beskjendte Steder, da hun var saa lykkelig; da hun kjendte ingen andre Onſker, end dem, hun stedse kunde tilfredsstille: at elſke sin sømme Moder, formilde sin barske Fader og lege med Dsvald.

Helenes Dine søgte og fandt det Træ, hvortil

den Saarede asmeægtig havde helbet sig, og hun syntes endnu at kunne see Pletter af hans ædle Blod i dets revnede Bark. Helene stirrede med dyb Smerte paa Pletterne, men Taarerne fordunklede hendes Syn, saa at Alt løb i Et for det.

Den grædende Pige trykkede sine Læber paa Barken — og havde der været Nogen nærværende, maatte de have troet, at Helene var vanvittig; thi hun omfavne og kysede Træet, som om det havde været en Brudgom, ved hvis Haand hun nyligen havde forladt Alteret, og hendes Smertessfrig steg mod den klare Himmel.

To Ravnne, der havde deres Rede i Træet, fløi høit strigende over hendes Hoved. Dette gav Helene sin Fatning tilbage, og hun rev sig med Magt fra det hende saa helligt blevne Træ — og den kloge, vittige Pige med det lyse Hoved og den Gud hengivne Sjæl bævede tilbage, da hun i Ravnenes Skrig troede at høre et ondt Forvarsel for sin Kjærlighed; thi naar hun i Nattens Stilhed laa paa sit søvnløse Leie, kunde hun ikke negte for sig selv: at hun elskede den ædle Ravnløse, der syntes at være reent forsvundet. En skræffelig Angst bemestrede sig Helene. Hun løb et godt Stykke fra Træet og kunde ikke lade være at stirre op mod dets Top, hvor Ravneparret sad paa Redens Kant og vedblev det sæle Skrig. Helene var snart fattet, og hendes Bine søgte den Plet, hvor Evetampen var — da hun blev opmærksom paa Gode trin, der lød i hendes Nærhed. Inden hun fik Tid

at overveie, fra hvem de kunde komme, steg fire af hendes Faders Karle med Ører paa Nakken op af Høien. Helene skyndte sig derfor ned af den. Hun vilde ikke lade Karlene see, at hun havde vaade Øine.

Næste Dag var Beiret usædvanligt skjont. Helene gik derfor atter til Høien — hun havde jo endnu ikke været paa det betydningsfuldste Sted, hvor den ædle Yngling for hendes Skyld udgjød sit Blod, og hun havde besluttet paa dette Sted at opsende Bønner til Himlen for hans Held. Det skulde for Fremtiden være hende det helligste Sted paa Jorden. Ja, hun havde udfaaaret det til sit Bedeaalter, hvorfra herefter endikke det fletteste Veir skulde afholde hende.

Helene kom til Høiens Fod, men vendte strax tilbage; thi Ørehug løb hende imøde, da Arbeiderne vare isærd med at fælde Træer paa Høien. Hvor frygtede Helene ikke for, at det Træ, der var blevet hende saa dyrebart, skulde være blandt de fældede, og hun var ofte nærvæd at gaae hen til Arbeiderne og bede dem at forstaae dette Træ for Ørens Hug; men hun havde ikke Mod dertil; thi hvad Grund skulde hun angive, som Aarsagen til sit Ønske? — og kunde ikke Folkene troe — hun vidste ikke selv hvad — naar hun vilde have dette Træ, der aldeles intet Udmærket havde for de andre, skaanet?

Maatte de ikke muligen først dertil indhente hendes Faders Tilladelse? — og dette vilde Helene paa

ingen Maade have. Desuden — det var vel ikke bestemt, at just dette Træ skulde fældes.

Helene haabede noget paa Skjebnen og troede, at det for hendes Skyld maatte og skulde blive staaende; men blev det endog omhugget, da vilde hun — det koste hvad det vilde — have den Bark, hvorpaa hans hellige Blod var rundet. Aldrig skulde den blive et Kov for Flammerne. Den skulde blive hende en Helligdom og lægges hos hende i Liigkisten, naar hun ikke var mere; og hun vilde selv i Dødsstunden trykke den til sit Hjerte og sine Læber.

Med dette Forsæt og disse Tanker kom Helene hjem, og hun besluttede næste Dag, naar Arbejderne spiste til Middag, at besøge Høien, for at erfare det kjære Træes Skjebne og om muligen knæle paa det Sted, hvor den rædsomme Tvekamp, der havde forvoldt hende saa megen Sorg, stod; og hun fortroed inderlig, at hun den hele forrige Sommer, af Uengstelse og Frygt for at det skulde vække Opmærksomhed, havde ladet sig afholde fra at besøge et Sted, der var blevet saa dyrebart for hendes Hjerte.

Næste Middag passede hun ubemærket paa i Skoven, til hun saa at Arbejderne gik hjem for at spise; og de vare neppe nede af Høien, før hun besteg den — og havde de ikke ilet for at komme hjem til Middagsbordet, og derfor hurtigen kommet et godt Stykke fra Høien, havde de maattet høre Helenes angstelige Skrig, da hun opdagede, at hendes kjære Træ var omhugget tilligemed endeel af de andre; og

hendes Taarer tolkede hendes qualomspændte Hjertes Sorg, da hun ikke engang kunde kjende, hvilket det var, eftersom Blodpletterne formodentligen vendte mod Jorden, og det, at næsten alle Træerne laae omhugne imellem hverandre, aldeles forandrede Høiens Udseende.

O, hvor fortrod Helene ikke, at hun ikke havde bedet hendes Fader om at skaane Træerne paa Høien, da han dog vist havde opfyldt hendes Bøn; men nu var det forsilbdigt; Træet var fældet; og hun havde ikke engang den Glæde at kunne faae dets for hendes Hjerter saa hellige Bark.

Helene satte sig paa Stubben af et Træ og gav sine Taarer frit Løb. Den eneste sørgelige Trøst, som Skjebnen havde ladet hende beholde, den: at kunne græde ved det Træ, hvorefter den Udle, afmægtig, blødende, ja næsten segnende havde staaet, som var farvet med hans Blod, hvor han modtog det hvide Elør af hendes bævende Hænder, der var blevet ham saa dyrebart, som han havde gjemt paa sit Hjerter, var hende nu brat berøvet.

Ingen kunde sørge mere over at være berøvet en Krone, end Helene sørgede over Tabet af det kjære Træ — og hun havde gjerne givet en halv Verden for et Stykke af dets blodige Bark.

Helene blev i sin stille Smerte afbrudt af et sælt Fugleskrig. Uvillkaarligen hævede hun det vaade Dje op fra Jorden, hvorpaa det var nedsænket — og tvende

store Rævne, som vedbleve at strige, svævede næsten lige over hendes Hoved.

Helene bævede uvilkaarligen ved disse Røvfugles Skrig og Nærhed — og hendes Angest steg, da hun bemærkede, at de ikke vilde forlade hende, men vedbleve uophørligen at bevæge dem over og om Stedet hvor hun sad, og ligesom fordobblede deres affhyelige, hylende Skrig.

Helene reiste sig op og flygtede nogle Skridt ned af Høien; og midt i hendes Sorg var det hende en Fryd at bemærke, at Røvfuglene ikke forfulgte hende, men vedbleve at flyve over Stedet, hvor hun havde sat.

Det var den ellers saa oplyste Pige umuligt andet, end at ansee Ravnenes Skrig som noget Uheldsvarslen: thi hun var fra Ammestuen bibragt en Art Modbydelighed for disse Fugle, som Almuen ansaae som nogle fæle Spaamænd, der kun lode sig see og høre, naar en Ulykke forestod. Ja disse Fugle vare saa foragtede af Bønderne, at om det endog stundom lykkedes for dem at dræbe en Ravn, rørte de dog aldrig ved den, da de troede, at den blotte Berørelse af den gjorde dem uærlige; hvilket ogsaa var Tilfældet med døde Hunde, Katte og Heste*).

*) En Forordning, der for lidet over tredive Aar siden var saa almindelig blandt Bønderne i Egnen om Soro, at den ved en kongelig Forordning, der bød at tage Huden af Dødningsfingeren.

Helene havde kun denne ene Forbom, men den var dybt grundfæstet i hendes Bryst. Noget tilfældigt Omstændigheder havde forstørret den; og omendstjondt hun dadlede sig selv for denne Feil, kunde hun dog ikke aflægge den. Den ængstede Pige ilede derfor ned af Høien for at gaae hjem og i Bønnen kaste sin Sorg paa Gud og den hellige Jomfru, til hvem hun dagligen bad for den unge Svensker, der forvoldte hende saamegen Uro.

Neppes var Helene nede af Høien, før hun igjen ilede op paa den; thi hun erindrede sig, at Ravnene havde havt Rede i det fjære Træes Top; og endstjondt den med dette var fastet til Jorden, maatte Reden, som var bygget af Torne, enten endnu sidde fast i de tynde Grene eller være faldet af lige ved Træet.

Hun kunde altsaa faae at vide, hvilket Træ det var, hun søgte, naar hun fandt Reden — thi at der i saa faa Træer skulde være flere Ravnere, var vel neppe Tilfældet, da disse Fugle ikke der i Egnen vare meget almindelige. Helene gif derfor om ved

de døde Heste, ene forendeel kunde udrybdes. Det var endda en Husbond umuligt at faae sine Tyende til at røre ved det døde Dyr, før han selv først havde lagt Haand paa det; og var det undertiden et latterligt Syn at see en fire til sex Karle og Piger at staae orkesløse, hver med sin Kniv i Haanden, om en død Hest og vente paa denne Haandspaalæggelse.

alle Trætoppene og stirrede, igjennem Taaren i sine skjønne Dine, ind i de tykke Dviste og Grene, som vel havde Knopper, men ingen Blade, og Ravnens vedvarende Skrig afholdt hende ikke fra at bøje Dvistene tilside og trænge sig lige ind i Bøgenes omstyrkede Kroner.

Al en Frygt, som Helene ikke kunde neddæmpe, holdt hun sig i Førstningen saa langt som muligt fra Ravnene, der syntes ikke mere at ville forlade den lille Lufstreds, hvori de svævede; og Helene overbeviste sig snart om, at der i de Trætoppe, hvori hun søgte, ingen Rede var. Nu faldt det hende ind: at den maatte være i det Træ, der havde staaet paa den Stub, hvorpaa hun havde siddet, og over hvilken Ravnene endnu fløi.

Hurtigen ilede hun efter Skrigene og begyndte at undersøge Træet, der laa lige ved dets Rod; men dets Top var meget tyk og fuld af Knopper, hvorfor Helene maatte ind i den.

Medens hun søgte om Reden, kom hun til at rive sin hvide Arm tilblods. Helene saa sig om til Siden — og det var paa Ravnredens Tørne, hun havde revet sig. Hendes Fryd var stor, thi nu var Træet, med den hellige Bark, fundet.

Helene vilde strax ud af Toppen for at undersøge Stammen, og begyndte derfor sin sædvanlige Tilbagevandring. Hun opdagede nu, at hendes hvide Silkesjole hang fast i Redens skarpe Tjørne — og hun kunde ikke aflade at gysse ved denne Opdagelse,

samt ved at see sin blodige Arm; og det forekom hende, som om Ravnene, hvis Skrig hun stedse hørte, vilde flyve ned og udhaffe hendes Dine, fordi hun berørte deres Rede.

Dog, Helene var snart fattet og begyndte, skjøndt med skjælvende Hænder, at gjøre sig løs af Tornene. Allerede var det næsten lykkedes for hende, da hun var blevet mere dristig og overbrød mange af de skarpe Spidser, som hun trak ud af Tøiet — thi hun vilde nødtigt komme hjem med iturevne Klæder — da hun saae noget Glimrende indvendig i en af Rens Sider.

Uvilkaarligen greb hendes Haand derefter, og uagtet hendes Fingre blødte derved, trak hun det dog ud af Tornene. Det er umuligt at asmale Helenes Forsærdelse, da hun saae, at det Glimrende var en Diamantsring, der sad paa en hentørret eller af Ravnene afhaffet — Dødningsfinger, der, sin Kjødsløshed uagtet, hang sammen i Ledene og havde en sort, krumbøjet Negl.

Helene skreg høit; thi en Stemme i hendes Inderside sagde, at det var den samme Finger, der for hendes Skyld var hugget af den ædle, ulykkelige Svenskers Haand. En uhyre Bæven — der ellers var Helene fremmed, overfaldt hende; og havde Grenene ikke forhindret det, var hun styrtet til Jorden.

Længe stod hun i denne en Besvimelse ikke ulige Doale, hvori Synet af det frygtelige Hittegods, som hun endnu holdt i Haanden, havde kastet hende; og

hun var vist blevet længere i denne Tilstand, dersom ikke en Stemme med Hestighed havde raabt ind i Grenene:

„Jomfru Helene! Hvad tænker I dog paa? Hvordan er I kommet ind i denne tykke Trætop! ved den hæslige Ravnerebe? Kom dog ud! Der kan være døde Unger, fra forrige Sommer, i den. Berør dog ikke den affhyelige Rede.“

Helene vaagnede under denne Tale aldeles af sin Bedøvelse og bad Karlene at hjælpe sig ud. De bødte nu Grenene tilside, og en af dem gik ind og løsgjorde hende aldeles af den forhadte Rede; men det var den bævende Pige umuligt at sige dem, hvorfor hun var kommet der. Med vilde Blikke stirrede hun rundt om sig og løb, som en forfulgt Hind, mod sin Faders Borg, med Haanden fastklemmet om den frygtelige Dødningefinger.

„Vor gode, kjære Jomfru er vist ikke ved sine fulde fem Sandser“ — sagde en af Karlene og saae efter Helene — „Mig synes, at hun saae ud som En, der ikke er rigtig i Hovedet. Jeg frygter, at denne Døvald, som Herren sendte med Hans til Holsteen, har forvirret Hjernen paa det gode Barn. De vare jo heller aldrig fra hinandens Side.“

De andre Brændehuggere saae taus, rystende paa Hovedet, efter den kjære Jomfru, der havde beviist dem saa meget Godt, og glædede sig inderligen, da de saae, at Johanne, som venteligen var sendt ud for at søge hende, kom hende fra Borgen imøde.

Helene afflog aldeles at gaae til Middagsbordet. Hun havde dog saamegen Fatning, at hun foregav en stærk Hovedpine, hvilken hun virkelig ogsaa havde, for at kunne gaae paa sit Bærelse, hvor hun fastede sig paa Sengen og sagde, for at blive alene, at hun vilde sove.

Neppe havde den ømme Moder, paa Datterens Begjæring, begivet sig bort, før Helene sprang ud af Sengen og tillaaefede Døren omhyggeligen, for nøiere, og om muligt med mere Overlæg, at kunne undersøge Dødningsfingeren, som hun, for at Ingen skulde see den, havde skjult paa sin af vilde Slag bankende Barm; og det blev den ulykkelige Pige fuldkommen Bished, at dens Kjød var afhakketh af Ravnens Unge, til hvilke de Gamle havde bragt den.

Helene forsøgte at faae Ringen af, hvilket var noget vanskeligt, da Fingeren var fast som Jern og meget trummet. Det var, som om hendes Hjerte skulde bryde, medens hun foretog denne rædsomme Forretning, som omsider lyffedes for hende, uden at hun behøvede at sonderlemme Fingeren, hvilket hun desuden aldrig kunde have baaret over sit Hjerte.

Det var en meget massiv Ring, hvori var indfattet en Brillant af en stor Røds Størrelse. Indvendig i den var Noget at læse, men Bogstaverne vare smaae og uthdelige; og det eneste, som Helene kunde kjende, var Begyndelsesbogstavet, til hvis anden Side Slutningen af Inscriptionen, der gik rundt indvendig i Ringen, svævede sig, og dette var et D. Det

Dvrlige løb i Et for hendes taarefulde Dine; og midt i al Helenes Smerte kunde hun dog ikke andet end tænke paa, at denne Ring muligen var en Forlovelsesring, som en elskende Pige, tilligemed sit Hjerte, havde givet den vakkre Ungersvend. Helene gik endnu videre og gjennemløb i Tankerne alle de qvindelige Navne, som hun kjendte; men der var ingen af dem alle, som begyndte med D.

Dette D maatte altsaa være Begyndelsesbogstavet til den unge Svenskers eget Navn. Helene gjennemgik nu ligeledes alle de mandlige Navne, der begyndte med dette Bogstav; og hun fandt dog nogle, saasom Ddin, Dthar, Dsvald og Dlus. Flere kunde hun ikke erindre.

„Ddin!“ — udbød hun derpaa og trykkede Dødningsfingeren til sit stormende Bryst — „Ddin er vist dit Navn; thi du er modig som Ddin og gaaer som han i Kampen som til en Dands.“

Dog i det samme erindrede hun sig skjøn Sigrids Dthar og udbød med blide Taarer: „D, du er skjøn og tapper som den sagre Dthar, der ene kunde faae Nordens feireste Kongemø til at løfte det Slør, som skjulte hendes Himmelaasyn for ethvert af Vælskens frække Blikke, og hvis Trostak omsider vandt den Guldsaliges Hjerte. Dit Navn er Dthar! Dthar vil jeg kalde dig i mine Tanker om Dagen og i mine Drømme om Natten. Dthar vil jeg kalde dig, naar jeg anraaber den hellige Jomfru og alle Helgene for dit dyrebare Liv. Navnet Dthar skal med uub-

flættelige Træk staae skrevet i mit Hjerte, indtil det brister i Døden! O, disse Træk ere uforgjængelige; thi du har prentet dem med dit dyrebare Blod."

Elisabeth kom til Døren for at see, hvorledes det var med hendes Datter, og bad hende at lukke op. Helene skjulte hurtigt den sørgelige Grindring, hun havde om sin elskede Ridder, og indlod sin gode bekymrede Moder, der glædede sig over den noget roligere Stemning, hvori hun fandt Datteren, og bad hende at følge sig til Gildesalen, hvor endeel Fremmede, endog Mogle fra Hoffet, vare hos hendes Fader. Helene vidste, at enhver Bægning vilde være unyttig, da Eskild stedsse fremstillede hende for sine Fremmede, for at vise dem, hvilken vakker og velopdugt Datter han havde — en Forsængelighed af Faderen, der havde kostet Datteren mangen en Taare.

Hun skyndte sig derfor med at ordne sin Bynt libet, asterrede Taaren, der endnu perlede i det skønne brune Die, hestede de, formedelsk den stærke Bevægelse, hun havde været i, løsrevne sorte Lokker op med en Guldnaal og fulgte Moderen, der slyngede sine Arme om den skønne Datter og førte hende ind i Gildesalen, hvor Herr Eskild med sine Gæster sad om det lange Egebord med de tomme Guldbægere og de fulde Solvander for sig og raabte den indtrædende Datter imøde:

"Kom, min Helene, og fyld os Guldpokalen! Vi vilde ikke udtømme Skaalen, som Herr Marsten har foreslaaet, før du credentser den. — Ret saa, min

Pige! nu er den fylbt til Randen. Du skal credentse den; thi det er en vigtig Skaal, vi ville drikke. Den er paa den Skurks Undergang, der oprører Landet mod vor gode Dronning ved at indbilde Folk, at han er hendes Søn, — hvis Liig jeg selv har seet, — og forsøger at berøve den unge Kong Erik den Throne, hvorpaa den store Landsmoder vil sætte, eller rettere allerede har sat ham.”

Elisabeth stod bagved Datteren, som slog sine hvide Hænder om Pokalen uden at tale et Ord, ventende paa at blive foresagt Ordene, hvortil hun skulde credentse den. Marfken reiste sig nu op og vendte sig mod Helene, idet han, med Vægt paa hvert Ord, udbød:

„Død og Fordømmelse over Forræderen! Gid Ravnene snart fra Galgen maae udhaffe hans Dine! Timelig og evig Forbandelse hvile over den falske, trosløse Landsforræder, som kalder sig Kong Oluf, Kong Hagens og Dronning Margarethas Søn, hvilken vi Alle vide forlængst er hensovet! Gid han —”

Helene var under Marfkens rædsomme Forbandelse kommet til at skjælve, saa at det var neppe at hun kunde holde Pokalen i sine Hænder. Hun havde endnu aldrig ønsket noget Menneſke Døden, og nu skulde hun credentse Pokalen til en saa grusom Skaal, et saa rædsomt Ønske.

Det var hende umuligt; saameget mere, som hun havde hørt af Mange, at Dronning Margarethas Søn virkelig levede og var kommet til Sverrig, hvor flere af den høieste Adels antog sig hans rejsfærdige

Sag. Ja, hun havde endog hørt, at Margaretha havde, ved sin Skriftefaders Hjælp, vidst at sætte endog sine nærmeste Omgivelse Blaarr i Vinene ved at lægge et fremmed Llig i Olufs Seng og siden lade det fremvise for Folket, samt sendt sin virkelige Søn i et Kloster, hvorfra han siden skulde være flygtet; og det ene for at sætte Kronen paa sit eget Hoved.

Men Helene havde ikke, formedelst Stormen i hendes Inderside, lagt meget Mærke til alle de Rygter, som, denne vigtige og betænkelige Sag angaaende, vare i Omløb. Dog det, hun havde hørt, var nok for hende til hverken at dømme eller fordomme. Oluf maatte være en Bedrager eller Nordens forskudte Konge, hun vilde ikke credentse Skaalen, hvorved Onsket om hans Banære, Død og Fordømmelse blev udraabt.

Hun lod derfor ikke Marsken faae udtalt, men raabte, overvældet af en hende selv uforklarlig Rædsel og Aelse, idet hun satte Pokalen paa Bordet:

Herr Marsk! Jeg kan umuligt credentse den Skaal, I foreslaaer: thi den er paa et Mennekses Død og Skjædsel. Desuden, min Fader!" — vedblev hun med bævende Stemme og Legeme — „befinder jeg mig i dette Dieblis saa ilde, — at jeg maa bede dig om Tilladelse til at gaae paa mit Bærelse!"

Den skrækkelige Formodning, der begyndte at reise sig i Helenes Sjæl, vandt mere og mere i Styrke. Hun begyndte at valse og sank halv afsmægtig til-

bage i Elisabeths Arme. Hendes Legemskraft maatte omstøder vige for de mange og store Sjælslidelser, som hun nu næsten i et Aar, og især i de sidste Timer, havde gennemgaaet. Helenes Stjælven var meget kjendelig.

Elisabeth fulgte hende med Taarer i Øinene ind i Sovestammeret, og Effild glemte af Sorg over den Hulde at tænke paa den falske Kong Oluf, som den Forbodne blev kaldet, og ilede efter den grædende Hustru og den syge Datter, overladende det til sine Gjæster at drikke den fatale Skaal, der havde sat hans elskede Helene i saa stærk en Bevægelse.

Helene blussede verelviis som en Rose og rystede af Kulde. Feberen gjorde hende snart lilliebleg, snart rosenrød; men hun phantaserede ikke, og intet Ord, der kunde forraade hendes Hjertes sande Tilstand, gik over hendes Læber. O, hvor gjerne havde den gode Datter ikke betroet den ømme Moder Alt, hvad der foregik i hendes Sjæl — men hun gjorde det ikke, for ei at forøge den Udbles Lidelser. Hun vilde ingen Byrde lægge paa det Hjerte, der allerede havde saa meget at bære.

Men den dulgte Smerte var dobbelt tung. Helene faldt i en alvorlig Sygdom, og Forældrenes Smertestaarer nedtrillede i flere Uger paa den Elskedes Leie, hvorfra de frygtede at hun aldrig mere skulde opstaae. Midt i sin Smerte erkjendigede hun sig nøie om Alt, hvad der angik den ulykkelige Forfulgte, der udgav sig for Dronning Margarethas Søn; og hver

Gang hun hørte, enten at Almuen hylbede ham, eller Dronningens Tropper vare nærved at fange ham, gjorde det et dybt Indtryk paa hendes Hjerte. Hun led med den Ulyffelige og bad inderligen til Himlen for hans Liv; og midt i al hendes Smerte og Sorg grundfæstede den Frygt sig mere i hendes Sjæl, at Kronprætendenten og hendes Ridder, var een og den samme Person.

Imidlertid gjorde denne forvorne Yngling utro- lige Fremskridt og var nærved at faae Margarethas med saa megen Snildhed og Kraft grundede nordiske Throne til at vaksle. En Deel af Sverrig hylbede allerede den opgaaende Sol. I Norge vare Mange, som ikke drog i Tvivl, at Oluf var den, hvorfor han udgav sig; og i Danmark, hvor han i forskjellige Skif- kelser, snart som Prinds, snart som Bonde, ja endog som Munk viste sig, indtog hans skjønne, kraftfulde Figur, kongelig skjønne, aabne Ansigt og uudsigelige Venlighed Alles Hjerter — og flere af de mindre Der, ja endog en Deel af Sjælland, hylbede ham som Konge.

Mange mægtige og rige Adelsmænd, selv ved Hoffet, sloge sig paa hans Parti; og den Omstæn- dighed, som var bekjendt, at Margaretha i flere Uger havde fordulgt sin Søns Død, gjorde, at man endmere drog Birkeligheden af den itvivl. Mange, som havde seet den unge Oluf som Barn, selv de, der ansaae Denne for en Bedrager, maatte sande, at denne Oluf, endskjøndt han var en Yngling, havde alle det afdøde,

kongelige Barns Ansigtstræk — ja, hans Lighed med
 selve Dronningen var umiskjendelig; og Mange søgte
 at komme ind i Kongeborgens Riddersal, for at over-
 tyde dem om den Lighed, den falske Kong Oluf havde
 med Kong Hagens, ja selv med Margarethas Faders,
 Waldemar den Tredies lignende Billeder, som der
 hang blandt de andre Contrafeier af Skjoldungstam-
 men; og selv de, der vare Olufs største Modstandere
 og gjerne vilde vinde den Priis, der var sat paa
 hans Hoved, forlode med Tviivl Riddersalen — og
 vidste ikke, hvad de skulde dømme i denne vanskelige og
 indviklede Sag.

Imidlertid formerede Olufs Tilhængere sig over-
 ordentlig stærkt. Han samlede sig snart en Armee; —
 og Rygtet gik, at han vilde beleire Dronningen i hendes
 Hovedstad og tvinge hende til at erkjende ham for hen-
 des Søn — og Margaretha, som saae sig i Fare,
 begyndte for Alvor at tænke paa at forsvare sig, da
 en ubetydelig Omstændighed meget svækkede Olufs
 Parti, endskjøndt den kastede en slem Mistanke paa
 Dronningen, hvorefter Sagnet endnu veed meget at
 fortælle.

Margaretha opholdt sig efter Sædvane, for sin
 Andagts Skyld, i Sorø Kloster og lod i den Tid
 Gemakkerne i Roeskildes Kongeborg udbedre, hvilket
 især var Tilfældet med hendes indre Værelser.

Som Arbejderne en Dag vare i et Gemak, der
 var bag ved Dronningens Sovestue, og en Lømmers-
 mand med sin Dre vilde høre en Bjælke, der var

ffunket, sprang en hemmelig Dør pludseligen op, og de forundrede Arbeidere saae et lille Kammer for dem, hvori der ikke var andet end et Bedealter, nogle Redskaber til Selvtugtelse og en Kobbertønde, hvorover var Laag, samt en simpel Liigkiste og den Slibesteen, som Kong Albert af Sverrige af Spot havde sendt Dronningen til at slibe sine Synaale paa.

Længe stirrede Haandværkerne paa disse saa besynderlige Sager i Dronningens Lonkammer. Endelig forsøgte de at aabne Kisten, og deres Forundring steg til det højeste, da de i den fandt Billedet af et stort Barn, eller meget ungt Menneske, kunstigen udført i Træ, men sonderlemmet, saa at Hovedet, Armene, Hænderne og Benene vare affkaarne fra de øvrige Dele af Kroppen og laae hver for sig selv, ligesom om Legemet af Boddelen var parteret; dog passede enhver Deel saa nøie til sit Sted, som om den nyligen var affkaaret eller assauget.

Nedens de ved denne besynderlige Opdagelse forundrede Haandværkere i Erindringen gjenkaldte sig nogle allerede forsvundne Rygter angaaende Kong Olufs længe hemmeligholdte Død, bleve de opmærksomme paa en Kobbertønde, der stod ved Enden af Liigkisten.

De forsøgte at aabne den — men den var fast tillaaft. De vilde nu opbryde Laasen, men den var dem for stærk, hvorfor de maatte lade det blive ved at løfte paa Tønden, som var meget svær; og de udbød atter i Formodninger, Tønden angaaende, der i høi

Grad vare fornærmelige for deres moderlige Dronning. Ved at ryste paa Tønden havde de syntes, at det skulde pæde i den.

Hvad Grund, meente de, kunde Margaretha vel have til at holde sin Sønns Død hemmelig? Det var derfor sandsynligt, ja troligt, at hun havde ladet ham myrde; og da hun ikke har kunnet faaet Liget ud af Slottet — har hun ladet det hugge itu og nedsalte, for at det ikke skulde stinke. Træfiguren*) havde hun ladet gjøre, for at have et sandseligt Billede paa sin Misgjerning for Die, naar hun afbad den.

Og behøvede vel andre end Forbrydere at spørge deres Legemer under Bønnen? og at Dronningen havde gjort dette var uden for al Tvivl; thi der fandtes Blod paa Enderne af Bidstenes Snerter, der, med de andre Tugteinstrumenter, laae ved Crucifixets Fod paa Alteret — men just som de vare dybest i

*) En aaben Liigtiste i Roskilde Domkirke indslutter endnu sig en sønderlemmet Træfigur af et Menneſte, ſom, efter Sagnet, er en Afbildning af den unge myrdede Kong Oluf; hvis Mord dog tillægges den hævnjerrige og rænkefulde Kong Albert af Sverrige, der ſkal have ſendt Dronningen hendes Sønns myrdede Legeme, it u h u g g e t og ſaltet i en Tonde. Den her omtalte Glibesteen laa endnu ved Dronningens Grav til 1698, da den blev borttaget og formodentligen, med mange andre ikke uvigtige Sager og Minder fra Oldtiden, henlagt paa Kirke-loftet, hvor den ſiden er bortkommet.

deres Formodninger, som Rigets Droft, hvilken Herre de ihenseende til Arbeidet stod under, som med Brede jog dem ud af Kammeret og paa det omhyggeligste tillaaefede Døren.

De uvidende Arbejdere betænkte ikke, at Risten med samt Billedet kunde være meget ældre end Dronningen og staaet fra hendes Forfædres Tid i Kammeret. Hvad Tonden angaaer, da kunde den jo være fuld af Penge og Kostbarheder — og vidnede ikke Alteret og Tugteinstrumenterne om den huldfulge Dronnings Fromhed? hvilket hendes hele skjønne Levnet desuden sandede. Og burde de troe Landets ophøjede Moder istand til at begaae en sliq himmelraabende Forbrydelse?

Men disse Betragtninger anstillede de Ubefindige ikke. De saae i den store Landsmoder kun en fræk Barne- og Kongemorderiske; og efter nogle Dages Forløb gif det Rygte, som snart udbredte sig over alle tre Riger, at Dronningen havde sin Søns myrdede Legeme nedsaltet i en Tonde hos sig; samt at hun i en Liigkiste havde et Billede af hans parterede Legeme, som hun saae paa, naar hun afbad sin Synd og tugtede sig for sin skrækkelige Misgjerning; og der var Mange, som aldrig aflode at troe Beretningen af dette Rygte, hvilket dog vistnok Ingen vovede at lade komme for Dronningens Dre; saa at Margaretha var den eneste i sine vidtløftige Stater, der ikke vidste, hvilke vanærende Beskyldninger Uvidenhed og Dumbhed havde udsprebt om hende.

Imidlertid kunde der intet Fordeelagtigere hændes Dronningen ihenseende til hendes Modstander, den saakaldte falske Kong Oluf; thi neppe var dette Rygte blevet almindeligt, før Almuen ansaae ham for en Bedrager og vendte ham Ryggen. Hvor uvidende Bønderne og Borgerne end vare, kunde de dog indsee, at Kong Oluf kunde ikke ligge paa Kongeborgen, nedsaltet i en Tønde, og dog vise sig levende iblandt dem.

Desuden meente den bedre Deel af dem, at da det var over ti Aar siden Mordet blev begaaet, kunde det, ved de mange gode Gjerninger, Dronningen i den Tid havde udøvet, gjerne være affonet. Hun bad so dagligen med den inderligste Andagt til Gud og den hellige Jomfru, havde oprettet mange Kloostere og rigeligen begavet den hele Geistlighed; og, det kunde Ingen nægte: hun styrede Folket med Wiisdom, Retfærdighed og Mildhed, saa at Armoden var forjaget af Rigerne, hvor Velstand herskede.

Disse Betragtninger, som Flere anstillede, vandt atter Margaretha mangt et oprørsk Hjerte. Olufs Parti astog derfor meget blandt Almuen. Kun de Store, der ventede sig Forlehninger og Borge, naar Oluf kom paa Thronen, vedbleve endnu i nogen Tid at forstrække ham med Penge og skjule ham for Dronningens Speidere; men Disses Antal blev omsider saare ringe, saa at den Ulykkelige intet Sted var aldeles sikker.

Dødningsfingeren.

Dog sagde man, at Mødet forlod ham ikke; og han forsikrede ved mange Leiligheder, at han forlod sig paa Gud og sin retfærdige Sag. „Man kan fange mig, lægge mig paa Pinebænken, ja martre mig langsomt til døde,“ — havde Oluf ofte sagt til hele Forsamlinger af sine Tilhængere — „men aldrig, end ikke i min Dødsstund, skal jeg fornægte, at jeg er en ægte Søn af Kong Hagen og Dronning Margaretha; samt at jeg er Danmarks, Norges og Sverrigs retmæssige Konge og Herre!“

Saaledes havde Oluf ofte talt — og der laa en besynderlig Beltalenhed paa hans Læber. Den henrev Alle, som hørte ham. Alles Hjerter flammede da af Medynk med den ulykkelige Ynglings Skjæbne; og Unge og Gamle svore at kjæmpe for hans Rettigheder, en Gæd, som Ingen siden gjorde sig den ringeste Samvittighed af at bryde, naar Olufs Beltalenhed, Ynde og kongelige Anstand ikke mere henrev dem — eller de troede, at han dog farede med Usandhed.

Dog selv da Lykken syntes aldeles at forlade Oluf, da den sidste lille Hob, der var blevet ham tro, af Dronningens Folk blev overvundet, nedsablet eller maatte flygte — og han selv, efter en tapper Modstand, kun fandt sin Redning i Flugten, var der endnu Folk i Danmark, der virkeligen troede, at han var Kong Oluf; thi agtede man end ikke den Lighed med Margaretha, Hagen og Baldemar, som han havde, saa var der andre Ting, der talede for ham.

Disse vare mange Hemmeligheder, som kun Faa

vidste, Dronningen og hendes Hof, ja endog hendes Skriftestader, Abbeden i Sorø, angaaende, som bleve befundne at være sandfærdige. Ja, Dlus havde endog sagt, at Dronningen havde en temmelig stor sort Plet paa sin venstre Skulder, som hun skjulte for Alle, endog for hendes Damer, hvilken han som Barn ofte havde seet — og det blev ved hendes Kammerpige, der paatog sig nøie at passe paa, naar hun hjalp Dronningen ved Paaflædningen, bekræftet at være en virkelig Sandhed; hvorfor Dlus Parti i Danmark ikke aldeles forsvandt, endstjøndt Lykken forlod ham; og alle de, som havde seet ham i hans Skjønheds, Manddoms, Styrkes, ja hele Huld-saligheds herlige Glæds, kunde aldrig glemme ham — og ønskede ham alt Godt; enten han saa var den, han udgav sig for, eller ikke.

Blandt Disses Tal var Helene. Hun havde i sin hele Sygdom taget den inderligste Andeel i Dlus Skjebne, og var nær fortvivlet, da hun hørte om det Nederlag, han led paa Heden mellem Kallundborg og Korsør, da han saaret maatte flygte ind i en stor Skov, som dog Dronningens Folk søgte at omringe for at fange den Ulykkelige, efter hvis Blod hun saa brændende tørstede; og hun bad den al gode Gud at tage ham i sin alnaadige Baretægt og lade sin hellige Englefare slaae Kreds om ham; og Navnet Dthar havde hun under Sygdommen ombyttet for Dlus, og hun frygtede med en skræffelig Engstelse, der reiste

fig fra den Bished, hun troede at have, for at hendes Ridder var Kong Oluf.

Neppe var Helenes Sundhed vendt saameget tilbage, at hun kunde være oven Senge, før hun søgte at faae sig Lys i dette Mørke — hvilket hun troede Dødningsfingerens Ring skulde forstaafe hende.

Hun afvaskede den derfor meget omhyggeligen, for at Graveringen skulde komme tilsyn, tørrede den af og holdt den mod Solen — men Bogstaverne vare enten for smaae, eller det var Noget, der blot lignede Bogstaver, der stod i Ringen. Helene kunde Intet udbrage deraf, og kun Begyndelsesbogstavet var kjendeligt. Hun var derover meget forfuld.

For dog at erfare, om hendes skrækkelige Formodning var Bished, spurgte hun Enhver, som hun saae og der havde seet den falske Oluf, om hvordan han saae ud; og stedse blev han beskrevet ligesom hendes Ridder var; men Ingen talte nogeninde om, at han havde mistet en Finger, og det var jo dog Noget, som var meget iuinesaldende.

Helene blev derfor henrykt over, at hun atter kunde tvivle — men saasnart En beskrev Olufs majestætiske Figur og Afsyn, vendte hendes Frygt tilbage, og hun begræd atter den ulykkelige Unglings Skiebne; thi kunde han vel undgaae at blive fanget? — og Helene vidste af hendes Faders Samtaler, hvad der ventede ham: Baalet eller Steilen.

Hun kunde derfor ikke andet end hade Dronningens; thi mange sanddrue og troværdige Folk, og der-

iblandt hendes ædle Moder, troede med Visshed, at Oluf var Margarethas Søn; thi kunde han ellers have alle de bekjendte Lineamenter?

Hvorfor blev vel Olufs Død holdt saalænge hemmelig? Og havde ikke Elisabeth af Kammerpigen, der før havde været i hendes egen Tjeneste, hørt, at Dronningen virkelig havde den sorte Plet paa Skulderen?

Som Helene en Dag sad sorgfuld i sit Kammer og hørte paa hendes Faders Beretning om den fælste Kong Oluf, som nu skulde være flygtet til de uhyre Skove om Thissø, hvor han et Par Gange skulde have været nærved at blive fanget af Bønderne, tog Eskild et Pergament op af Lommen, hvori den Ulykkelige, paa hvis Hoved Dronningen havde sat en uhyre Priis, var beskrevet; og da hans Dine steds havde været soage, og Alderen endmere havde svækket hans Syn, rakte han Pergamentet hen til Helene, som han bad at læse det høit for sig og Elisabeth.

Helene greb Pergamentet med skjælvende Haand — men det var hende umuligt at læse det, thi hendes skjønne Dine fyldtes af Taarer, som den Ulykkeliges Skiebne pressede af dem. „Nei, min Fader!“ — udbød hun bønlig og rakte Pergamentet mod ham — „det er mig umuligt at læse et Skrift, hvori der staaer: at Dronningen vil belønne Mennesker for at udgyde deres Broders Blod. Mit Hjerte bærer ved den blotte Tanke, at et slikt Bud kan udgaae fra en Kvinde. Hun, som er den første Kvinde i Landet,

burde ogsaa være den blideste. Kronens Guld og Høihedens Glands har jo ikke betaget hendes Hjerter den Følelse, som er Dvindens skønneste Smykke. Er hun endog fornærmet — er Oluf endog en Bedrager, hun burde dog ikke tørste efter hans Blod; og er ikke den skønneste Rettighed, som Himlen gav hende, den at kunne benaade?”

„Den frække Forbryder, der giver sig ud for hendes Søn,” gjensvarede Eskill med Kraft og undertrykt Harm over Datterens Anskuelse af Sagen — „har tragtet vor store Dronning efter Livet; thi kunde hun vel overleve de trende nordiske Kroners Tab? Jorden har ingen Pinsler, der ere store nok til at straffe hans Udaad, hans skræffelige Majestætsforbrydelse med; og havde han end hundrede Liv, han burde i uudsigelige Oualer miste dem alle. — Elisabeth, hent mig det store Brændeglas, der ligger i Skabet; det forstørrer Skriften betydelig. Jeg vil dog læse, hvordan Skurken, hvis forræderiske Sjæl snart paa Retsfærdighedens Bud skal fare i de evige Luer, er beskrevet. Gaa, Elisabeth!” —

Eskill stirrede i Pergamentet og saae derfor ikke, hvordan Helene skjælvede, eller at hun, da Elisabeth kom med Brændeglasset, gif hen bag Enden af Sengen, for at skjule sin stærke Bevægelse, medens Faderen læste det Pergament, som egentlig indeholdt den uhyggelige Kronprætendents Dødsdom, der lød som et Tordenbudskaab i hendes Øre og var nærved at knuse hendes Hjerter.

Giftild og Elifabeth bortfjernede dem omfider, hvorved Helene blev overladt til sig selv og sine sønderknusende Betragtninger.

Det første, hvorpaa hendes Dine faldt, var Brændeglasset, der endnu laa paa Bordet. Helene vidste nok, at man ved Hjælp af dette kunstigen slebne Glas kunde drage Ild fra Solen, men at det saaledes kunde forstørre — det vidste hun ikke. Som et Lyn foer den Idee igjennem hendes Sjæl at forsøge, om hun ikke ved dets Hjælp kunde læse, hvad der stod i Ringen.

Hurtig fremtog hun Dødningsfingeren, der var gjemt i en lille aflang Guldæske, som var skjult paa hendes Barm, aabnede den, trak Ringen af Fingeren, holdt Brændeglasset i en Graastand over den og læste:

Oluf. Hagens og Margarethas Søn.

Helenes Forsærdelse over Vissheden af hendes længe nærede Formodning var grændseløs.

Brændeglasset og Ringen faldt af hendes bærende Haand, og et uvilkaarligt Skrig forraadte hendes skræffelige Tilstand.

Dog, hendes Sjælsstorhed seirede. Med Kraft hævede den næsten Segnende sig op, og hendes rytfende Haand greb den døde Finger af den levende Ulykkelige — og hun tryffede den med den hæieste Omhed til sine Læber, idet hun, under afbrudte Ord, som hendes stride Taarer forvoldte, udbrød:

„Ulykkelige, af din unaturlge Moder og dine Undersaatter forraadte Konge! Du er forladt af

Alle; men — hør det, du Almægtige i Himlen! — ved dette Kys paa den Finger, som du for min Skyld mistede, sværger jeg, at jeg fra dette Dieblif kun lever og aander for at bevare og vedligeholde dit dyrebare Liv og frelse dig fra at falde i dine Fjenders Hænder! Hverken min Stand eller mit Kjon skal affrække mig fra at opsoge dig, havde du endog skjult dig i Nordens tykke Skovørk, eller formægtede du i det dybeste, underjordiske Fængsel! Oluf! elskede, ulyskelige Prinds! Du vovede dit Liv for Helene! Hun er dig derfor tro indtil Døden!”

Elisabeth, som ubemærket af Helene var kommet ind og havde hørt de sidste Ord, raabte med skjælvende Stemme, idet hun trykkede den elskede Datter op til sit bankende Hjerte:

„Forbarmende Gud! mit elskede Barn! dit Die luer af en usædvanlig, rædsom Ild; dit Hjerte banker som om det vilde sprænge dit Bryst. — Om hvem var det, du talte?”

Helene viklede sig udaf Moderens Arme og udbrød med den højeste Følelse og flammende Blikke:

Om ham, den ædle, høie, af en unaturlig Moder saa grusomt forskudte Oluf, Danmarks, Norges og Sverrigs retmæssige Konge, der forladt af Alle, vansmægter i vore Skove og ikke har det, hvortil han kan helde sit kongelige Hoved. See, min Moder! denne hellige Reliquie har jeg af den forfulgte Konge! For min Skyld har han vovet sit Liv! Min Fader har selv hugget denne hentørrede

Finger, hvoraf Ravnene have haffet Kjødet, af hans tappre Haand. — Ravnene!? O, forbarmende Himmel! Ravnene have allerede haffet hans Kjød! Hvilket rædsomt Forvarsel! O, min Moder! Han maa frelses, inden det er forsilddigt, thi Død og Stjændsel svæver over hans Hoved!”

„O, Gud! min Datter! hvad har du ifinde? Mit Blod isner ved din rædsomme Tale!” — raabte den befymrede Moder og tog atter Helene i sine Arme — „Vel har jeg ogsaa troet det muligt, at et Bedrag med Kong Olufs Død kan være foregaaet — at det ulykkelige unge Menneſte kan være — —; men, min Datter! vi have dog derom ingen Viſhed; og hvad kunde desuden du, som en ſvag og af Sygeleiet nys opſtanden Pige, udrette for den, som alle Hænder ere væbnede imod? Da har du ikke hørt det Rygte, som er i Omløb, at den ulykkelige unge Konge ſkal være myrdet og nedſaltet i en Tønde, ſom den Dag idag er ſtaaer i Dronningens Lønſammer? Vel troer jeg ikke dette Rygte ſtogſtabeligen; men der gaaer dog aldrig Røg af en Brand, uden at der har været Ild i den. Noget kan der dog være deri, og din Fader har jo ſelv ſeet Oluf i Liigkiſten. Man veed derfor ikke, hvad man ſkal troe. Jeg har ſelv den ſørſte Medynk med det unge, forvorne Menneſte. Din Fader har ſtedſe været nærſynet, og kunde derfor være ført bag Lyſet; men derſom det dog var muligt, at hiin Grumhed kunde være begaaet — da er jo Kong Oluf — ſom han

kalder sig — en skæffelig Bedrager, som man bør overlade til sin egen Skjæbne!”

„Nei! nei!” — raabte Helene med den høieste Begeistring og greb Moderens Haand — „han er det, som han udgiver sig for, Rigernes fra Thronen stødte Konge, det være skeet med eller uden Margarethas Billie. See denne Ring, som sad paa hans afhugne Finger. Hold dette Glas over den; og enhver Tvivl, som du nærer, vil forsvinde.”

Helene holdt Ringen og Brændeglasset, som hun havde optaget af Gulvet, hen for Moderen.

„Du har Ret,” udbrod den høistforundrede Elisabeth, da hun havde læst, hvad der stod i Ringen — „Det er umuligt at tvivle længere. Det maa være denne Ring, som han, det første man hørte tale om ham — for noget over et Aar siden — skal have fremvist for saamange af de Store, hvorved han vandt deres Hengivenhed. Nu har han, med Fingeren, mistet den. Det er vel derfor, at hans Lykkes Sol er dalet; at Alle have vendt ham Ryggen.”

„Ja, det er Grunden!” — sagde Helene med dyb Smerte, og saae veemodigt paa Ringen — „For mig Ulykkeliges Skyld, for at frelse mit Liv, har han mistet sit dyrebareste Klenodie; det Eneste, hvormed han muligen kan bevise hvem han er — da det ikke kan feile, at den maa være kjendt, saavel ved Hoffet, som af Landets fornemste Herrer og Fruer, der ofte maae have seet den. Desuden har den været gjort til ham, da han var yngre, thi den er betydeligt

før lille til Fingeren og sat paa det andet Led af den. Med det Slag, der skilte ham ved Fingeren, knustes den Ulykkelige's Fremtids Haab og Lykke! O, min dyrebare Moder! Ikke sandt: det er min Pligt, min hellige Pligt, at tilbagelevere ham sin Ring — skulde jeg endog derfor vove mit Liv?"

„Dit Liv?" — raabte Elisabeth med ængstelig Frygt for hvad Helene vilde gjøre — „Hvordan var det muligt, at det kunde komme til denne Yderlighed? Min elskede Datter! du vil dog vel aldrig — —?"

„Jo, min Moder!" — gjensvarede Helene med megen Fasthed i Stemmen — „Jeg vil forlade dig og min Fader, for at opfylde Pligtens hellige Bud. Jeg kan dog aldrig tabe saameget som han tabte for at frelse mig, der var ham aldeles fremmed; det er han ikke mere mig; og har han ikke de helligste Forbringer paa min Taknemmelighed? Giv mig din Belsignelse til mit Foretagende, og følg det for min Fader. Jeg vil selv lede ham paa et Bilspor, saa at han ikke skal søge mig. Mit Hjerte siger mig, at min Plan til den ædle, ulykkelige Konges Befrielse vil lykkes. Snart, maaskee meget snart, skal jeg vende tilbage; og det skal, som stedse, lykkes mig at formilde min Faders Brede, om han endog skulde opdage min List. Himlen har indgivet mig en Idee, som jeg vil udføre. Jeg vil bede ham om Lov til at besøge min Navers, Helenes Kilde, for aldeles at gjenvinde min Sundhed. — Gud vil, for den gode Hensigts Skyld, tilgive mig

denne List — Jeg indbilber ham da, at jeg har gjort det Løfte: at gjøre Reisen alene og tilfods — og det skal blive ham umuligt at negte mig Tilladelse til den. Forsynet af dig, min elskede Moder! med hvad der til min Hensigts Dypnaaelse er nødvendigt, drager jeg bort — og — det forsikrer jeg dig ved den hellige Jomfru — jeg skal med et reent Blik kunne møde dit fromme Afsyn, naar jeg er vendt tilbage! Min ømme, elskede Moder! giver du mig din Betsignelse til at udføre mit skønne Hverv?

„Hvad nytter det mig at sætte mig imod din Villie?“ — gjensvarede Elisabeth med Smertestaarer i sine fromme Øine — „thi den var stedse uroffelig. Dette ubøielige Sind har du efter din Fader, endskjøndt du for Resten er et godt og kjærligt Barn. Himlen velsigne dig, min dyrebare Datter! Men det maa du love mig: at vende tilbage i mine Arme, saasnart du har fundet den Ulykkelige og overleveret ham Ringen. Han skal jo opholde sig i vore egne Skove. Men, o Gud! Der ere jo Ulve i dem. Om du blev et Kov for deres Graadighed! Og hvor skal du være om Natten? du kan dog ikke sove under aaben Himmel.“

„Der ere Gaarde og Hytter allevegne i Skovenes Udkanter, og mit Guld vil forskaffe mig en gjæsteventlig Modtagelse. Hvad har desuden en Dreng at frygte? — thi saasnart jeg er ude af Borgen, forklæder jeg mig som Dreng — og hvad Ulvene angaaer, er jeg aldeles rolig; thi jeg medtager min Harpe, og du veed, Moder! at man kan jage en heel Snees af dem

paa Flugten med en eneste Tone. — O, min Moder! jeg har længe tænkt mig denne Plans Udførelse mulig — men da jeg nys, ved at læse det som staaer i Ringen, blev overtydet om at mine bange Anelser ikke have bedraget mig, udviklede den sig i et Dieblisk for min Sjæl. Bligt og Samvittighed byde mig at udføre den — og, min hulde Moder! jeg takker dig, fordi du har Tillid til din Helene! Det smerter mig dybt, at jeg maa forstille mig for min Fader; men det er nødvendigt, om den af Alle forladte ulykkelige Konge skal frelses. Han er, som du siger, her i Nærheden. Gaa hver Aften, libet efter Solens Nedgang, ud i Haven; aabn den lille Laage, der vender ud mod Eggeskoven — du vil da maaskee træffe din Helene, eller i det mindste faae Budskab fra hende.”

Fodtrin lød i Nærheden. Det var neppe at Helene fik Tid til at sætte Ringen paa den sørgelige Finger og skjule den paa sin Barm, før Efsild traadte ind og spurgte: hvi Elisabeth og Helene ikke kom til Aftensbordet.

Med Forundring og Glæde opdagede han, at Helenes ellers lilleblege Kinder vare røde som Roser. Henrykt slyngede han sine Arme om den elskede Datter, idet han spurgte hende om Aarsagen til denne heldige Forandring.

Helene sagde, at det var ene Virkningen af et Løfte, hun havde gjort sin Navne, den hellige Helene, at bede tre Nætter og Dage i hendes Capel og sove

paa hendes Grav*), hvilket var det eneste, der aldeles kunde giengive hende den tabte Sundhed.

Esild var ikke fri for sin Tidsalders Overtro og havde megen Tillid til den hellige Helenes Mirakelcurer; han havde derfor ikke noget imod at Helene drog til Kilden, saameget mindre, som han ikke kunde reise til Tydssland med hende, før hun var fuldkommen helbredet; kun det, at Helene vilde gjøre Reisen tilfods, uden Følge, havde han meget at indvende imod; dog da Helene forstikkrede, at dersom hun skulde have nogen Nytte af sin Andagt, maatte hun komme ydmyg og bodsferdig til Kilden, som det en sand Synderinde egner og anstaaer — gav han omsider sit Samtykke og Reisen blev bestemt til næste Dag, for at Helene snart kunde komme tilbage, og han kunde tiltræde den saa længe forehavte Reise — og han gav Datteren rigelige Offer-

*) At der endnu i vore Tider gjøres lange og bekostelige Reiser til Helenes Kilde, endog fra Jylland, Holsteen, Sverrig og Norge, af Syge, for det meste Krøblinge, der offte saavel i Kirkens Blok som i den ved Kilden, og sove paa Helenes Grav, er Noget, der er saa almindeligt bekjendt, at det neppe her behøves at erindres; ligesom at der ved Kilden findes en Mængde Krykker, der skulle have tilhørt Personer, som pludseligen der ere blevne helbrede. Almuen ved at fortælle om Mange, der som de største Krøblinge have lagt dem til at sove paa Graven, og ere aldeles helbrede opvaagne efter en kort Slummer.

penge, da hun den næste Dags Formiddag, klædt som en simpel Tærne, med sin Harpe i Haanden og et Bylt paa Rasken, begyndte sin besværlige Vandring og forlod den faderlige Borg, fulgt af Faderens bedste Onsker og Moderens Belsignelser.

Det første, Helene foretog sig, da hun var kommet uden for Borgen, var at hun i brændende Andagt opløstede sin Sjæl til Forsonerens Throne og bad ham, samt den hellige Jomfru, om Held og Lykke til sit Foretagende.

Efter forrettet Bøn saae hun sig om til alle Sider, og da hun var overbevist om, at Ingen saae hende, ilede hun ind i Skoven for at iføre sig de Klæder, som hun — foregivende at ville give dem til en ung Knøs, hvis Søndagsklæder, tilligemed Gaarden, hvor han tjente, vare opbrændte — havde kjøbt af een af sin Faders store Tjenestebrenge, som havde faaet dem nye fra Skræderen, hvorfor han strax bestilte sig en anden Klædning.

Det varede ikke længe, før Helene stod klædt som en ung, pyntet Bondefnøs; og hun kunde ikke undlade i Bækken at beskue sig i denne hende saa fremmede Paaklædning. Hendes egne Klæder gjemte hun i sin Bylt, for i Nødsfald at kunne benytte dem — og vandrede, i Tillid til Himlens Naade, ind i det Lykke af Skoven for at søge den Ulykkelige, for hvem hendes hele Sjæl flammede. Dog var det langt fra at Helene havde noget andet Onske end blot at frelse Oluf. Hendes Hjerte var reent, som den skyfri Himmel, der

hvaelbede sig over hendes Hoved; og hun havde fast besluttet at døe ugift. Det varede ikke længe inden hun mødte een af hendes Faders Bønder, som til Lykke ikke kjendte hende under hendes Forflædning. Med ham indlod hun sig i Samtale, og vidste med Snildhed at dreie den hen paa den Gjenstand, der var hende saa vigtig. Men Bonden vidste ikke andet om Oluf, end at han endnu ikke var taget til Fange, samt at man endnu gjennemsgætte Skove og Marker, ja skaanede ikke engang de bølgende Rugagre, for at finde ham.

Bonden gif og Helene vandrede videre. Hun havde tænkt paa, ved betydningsfulde Sange, som muligen kunde trænge sig til Olufs Dre, at give ham at forstaae, at hun vilde frelse ham; hvilket hun ei heller undlod at gjøre — men der var Ingen, som agtede paa hendes Sange og Harpeslag. Echo gjentog Tonerne i det Fjerne, men Oluf hørte dem ikke.

Om Aftenen kom Helene til et venligt Skovhuus, hvor hun bad om Nattequarteer, som blev hende indrømmet i det friske Hø paa Loftet, hvor den Mødige nød en sød og vederqvægende Slummer lige til Dagens Frembrud, da hun trøstigen vandrede videre; og de tykkeste Steder i Skoven, hvor hun neppe kunde trænge sig frem, bleve med megen Ild gjennemsgætte; men intet Spor af Oluf var at finde. Intet Fodtrin saaes i det høie Græs.

Helenes Sukke og Bønner bleve henveirede af Lusten; og Ingen, uden Skovens vingede Sangere,

lyttede til hendes fortræffelige Harpespil eller hendes Sølvstemmes rene Tone.

Dog tabte Helene ikke Modet, men vandrede, tillidsfuld til Himlens Herres Naade, videre, efter at hun rigeligen havde begavet den fattige Skovfogeds Enke, som i tre Nætter havde huset hende.

Da Helene den tredie Morgen gik mod en temmelig langt bortliggende Skov, mødte hun et Par unge Folk, som, da de saae at den unge Knøs medførte en Harpe, spurgte: om han spillede i Kroen og til Bryllupper; og da Helene, for ikke at paadrage sig Misstanke ihenseende til sit Kjøn, eller Marsagen til sin Vandring, svarede ja, bad de hende at følge med dem, for om Eftermiddagen at spille til deres Bryllup.

Helene vægrede sig vel i Begyndelsen, da hun var bange for at hendes Kjøn i en stor Forsamling skulde vorde opdaget, men da de unge Folk vedbleve at bede hende, lovede hun omsider at opfylde deres Ønske paa det Vilkaar, at de skulde lade hende gaae naar hun selv vilde; hvilken Betingelse de indgik. Hun fulgte derfor strax med dem.

„Du vil vist faae din Umage godt betalt,“ — sagde Brudgommen til Helene, da de vare komne temmelig nær til Byen, som laa i Udkanten af den Skov, hvortil Helene just agtede sig — „thi der kommer mange unge Menneſter, som gjerne ville dans. Det eneste, jeg frygter for, er, at vi faae Mangel paa Fruentimmer, da der kun ere syvogtyve unge Koner
Dødningsfingeren.

og Piger i vor By og vi kunne vente mange af Soldaterne, der idag omringe og i Morgen skulle gjenneføge Skoven for at fange den falske Kong Oluf, som skal have skjult sig i den. Vor By er tillige omringet, da den ligger i Skoven; derfor kunne vi ikke faae flere Piger til Dandsen. Men du vil nok faae Lov til at komme ind i Byen, da du skal spille."

Helenes Hjerter bankede voldsomt. Blodet steg hende til Ansigtet, og hendes Fødder vaklede saa at hun maatte holde sig ved Bruden for ikke at falde, saaledes havde Forsærdelsen ved denne uventede Efterretning betaget hende.

"Han faaer ondt!" — raabte Brudgommen og tog Helene i sine Arme — „Karen! løb ned til Aaen og hent min Hat fuld af Vand. Jeg vil imidlertid aabne hans Brystbug, at han friere kan drage Veiret."

„Nei! nei! — raabte Helene, der ved den Fare, hvori hun svævede for at vorde røbet, havde fattet sig, og rev sig ud af Karlens Arme — „Jeg befinder mig fuldkommen vel. Det var kun lidt Mæthed; jeg har nylig havt Kolden — og har idag gaaet en lang Vej. See saa! Nu er det aldeles ovre."

Pigen tog sin Kurv frem, som hun havde sat paa Jorden, og nødte Helene til at drikke lidt Mjød af en lille Træflasse, som de havde medtaget, da de holdt Maaltid under aaben Himmel. Medens den gode Pige syslede med Helene, fattede Helene sig aldeles — og hun saae Himlens Styrrelse i at hun traf dette unge Par paa sin Vej, og overlagde, medens hun

fulgte med dem, hvad hun havde at gjøre, for at frelse den saa haardt forfulgte Ulykkelige — o, som maastee aldrig var kommet i denne stræffelige Stilling, dersom han ikke for hendes Skyld havde været i den uheldbringende Tvekamp. Nu kunde hun dog komme ind i Skoven, hvilket vel ellers vilde faldet hende vanstædigt, ja vel endog blevet umuligt.

Det var allerede noget hen paa Formiddagen, da Helene med Brudeparret kom til den tilligemed Skoven af Dronningens Tropper omringede By, hvori det var neppe at man vilde indlade hende. Hun maatte endog spille paa Harpe for Anføreren, for at bevise, at hun var den, hvorfor hun udgav sig; da han i Førstningen troede, at saa ung en Knøs ikke kunde spille, men kun havde Harpen for at indbilde Folk at han var Spillemand, for derved at komme ind i Skoven og muligen at yde Majestatsforbryderen Hjælp og Bistand.

Bryllupsgjæsterne vare endnu ikke komne, saa at Helene havde god Tid til at undersøge Localet, hvor hun befandt sig. Det var en temmelig lille Bondeby med vidt fra hinanden liggende Gaarde og Huse, som alle havde store Humlehaver, der syntes at tage sig i den tætte Ege- og Bøgeskov, der dog lod til ikke at være meget stor.

Disse Dydagelser gjorde Helene, medens Brudens Broder, en venlig tolvaars Dreng, viste hende om i Humlehaverne og lidt af Skoven ved Gaarden; og hun forsømte ikke at udsørge ham om den Ulykkelige, som over hundrede Soldater, bevæbnede med Buer,

Blle og Kastespyd, skulde gaae paa Jagt efter, som om han var et glubende Rovdyr.

Drengen fortalte hende tillige, at Oluf nogle Gange havde været i deres Humlehave, fordi den gik langt ud i Skoven, og kjøbt Brød af dem, hvilket hans Moder, som var Enke, ogsaa havde solgt ham, da hun ikke kjendte ham. Men nu var det hende under Livsstraf forbudt at lade ham faae Noget.

Alle Mændene og Karlene havde for to Dage siden været ude for at faae ham fat; men de havde ikke kunnet finde ham, uagtet de fandt en Hytte af Grene, hvori han vanligen sov om Natten. Men nu — saa forfikkrede Drengen — var det nok snart ude med ham; thi vel skulde han være undkommet af fem Byer og tre Skove, men herfra kunde han ikke flygte, da Skoven paa de tre Sider var omgivet af Band; og kunde han endog skjule sig for Soldaterne, maatte dog snart Hungeren drive ham ud, eller ogsaa han maatte døe af den.

Axel fortalte tillige den paa hans Tale opmærksom lyttende Helene, at hans Søster havde grædt over Olufs Skjæbne og ønskede, at hun kunde give ham et godt Maaltid Brød og Fisk fra sit Brudebord; men det var noget, som nu slet ikke lod sig gjøre.

Den gode Dreng spurgte til Slutningen Helene, om hun vilde fange Oluf, dersom hun kunde; og da Helene, følgende sit Hjerte, besvarede Spørgsmaalet med nei, idet Taarerne trillede ned af hendes skønne Dine, omfavnede han hende med Inderlighed, og for-

sikrede: at han nu holdt mere af hende end før, fordi hun ikke vilde den stakkels Olufs Ulykke; og han sluttede med at fortælle, at Oluf saa saa mild og god ud; men han talte heller ikke om at Oluf manglede nogle af sine Fingre.

Helene vidste ikke hvad hun skulde gjøre — dog glædede hun sig over, at der endnu gaves Hjertes, som sloge af Medlidenhed med den elskværdigste og ulykkeligste af alle Jordens Konger*), og hun bad Gud inderligen om at tage ham i sin alnaadige Baretægt.

Brudeparret var kommet fra Kirken og Gæsterne vare samlede, hvilke Alle, af Anføreren for Soldaterne, var paalagt: ikke at forlade Byen uden hans Tilladelse; hvilket ogsaa vilde falde dem vanskeligt, da den var besat af Vagt. Det passede ikke til Helenes Plan at sidde hele Eftermiddagen samt Natten og spille til Vands. Hun afflog derfor dette med saa meget mere Grund, da der var tvende Spillemænd foruden hende.

*) Det være langt fra, at Forfatteren vil kaste nogen Skygge paa Dronning Margarethas Character, ihenseende til den Ulykkelige, som omtales i disse Blade; hvem dog en næst Skribent skal have antaget, ja endog paastaet at være hendes Søn. Naar dette heri siges som en Sandhed, da erindre man, at det er en elskende Pige, eller Oluf selv, der siger det. Den Første kan saa let antage det, som hun ønsker, for Sandhed; og den Sidste kunde være ubøielig nok til at paastaae det, endog i Døden; hvorpaa findes flere Exempler.

Derimod lovede hun at fornøie Brudfolkene og Gjæsterne med Sang og Harpespil; hvilket hun ogsaa til Alles høieste Beundring og Tilfredshed gjorde; saa at de henrykte Bønder næsten forglemte at dansse, for at lytte til hendes skønne Stemme.

Helene havde ofte listet sig igjennem Humlehaven ud i Skoven; hvilket blev bemærket af den Deel af Gjæsterne, der ikke dansede, som vare de Eldre, og Børnene, hvilke omfider fulgte med hende og bad den gode Helle (saaledes havde hun navngivet sig) om at spille og synge for dem i det deilige Maaneskien; hvilket Helene med den største Glæde gjorde, da hun haabede i Sangen at give Duf et Vink.

Hun gik derfor, under Paaskud af at det traf for meget i Udkanten af Skoven, dybere ind i den, fulgt af den glade Bondestkare; og hun fik pludseligen det Udfald at sætte tydske Ord til een af de Melodier, som hun kunde spille, for at tilraabe ham, at hun var der for at frelse ham. Hun kunde med saa meget mere Sikkerhed gjøre dette, da de Eneste af Gjæsterne, der muligen forstod Tydsk, vare Soldaterne; hvoraf den ene Halvdeel var paa Vagt omkring Skoven og Landsbyen, og den anden Halvdeel holdt sig lystig ved Brylluppet.

I selve Skoven var der Ingen, da det først var næste Dag, at Duf ved Klappejagt af Bønderne fra fire Sogne skulde jages ud af sit Smuthul, for, som Alle sagde, at bøde med Livet for sin Brøde.

Omfider troede Helene at have fundet et Sted,

hvorfra hendes Stemme endog kunde høres længere borte. Hun bad nu sine Tilhørere at undskyldte, at hun sang en tydsk Vise, da hun ingen flere danske kunde; hvilket var dem det samme, da det kun var dem om at gjøre at høre hendes Spil og smukke Stemme. Hun satte sig derfor paa en Bindsælde og istemte, med megen Følelse og Udtryk, Noget, der passede til hendes Dnsse; men uagtet hun i selve Sangen bad Oluf at svare sig — var Alt ved dens Slutning stille om hende.

Men den behjertede Pige tabte derfor ikke Modet. Hun vidste, at Oluf var i Skoven, hun maatte derfor dog omsider komme i Nærheden af det Sted, hvor han opholdt sig. Hun havde lagt en Plan, som hun troede kunde lade sig udføre. Det gjaldt nu kun at blive hørt af Oluf. De glade Børn og Gamle gif, paa Helenes Anmodning, med hende rundt om i Skoven, for, som hun sagde, at høre hvor Sangen og Spillet tog sig bedst ud, og de syntes aldrig at blive fjed af at høre hende.

Helene havde allerede sjunget paa tolv Steder, da de kom til et meget tæt Bildnis, hvorfra enkelte høie Træer hævede sig. Helenes Hjerter bankede heftigt; thi i dette uigjennemtrængelige Krat var det let for et Menneske at skjule sig. Omringet af den lyttende Skare satte hun sig paa en Træstub. Hendes utrættelige Haand greb atter i Guldstrengene, medens hun med fordoblet Følelse og Udtryk sang:

„Jeg vandrer om fra Træ til Træ,
 I Skovens Ly,
 Og søger dig i skjulte Læ,
 Saa langt fra By.
 Vel er jeg svag, men Gud er stærk,
 Som viis og god;
 Og frelses du, det er hans Bærk.
 Fat derfor Mod,
 Og følg kun med Tillid Helene!
 Ei svæver hun i Guld og Maar
 Og Purpurbræm;
 Nei, som en Hyrdedreng hun gaaer
 Langt fra sit Hjem.
 Dit Blod engang for hende flød
 Ved Thijøes Bred,
 Hun er dig tro i Liv og Død
 Og Redning veed.
 Følg derfor med Tillid Helene.
 Svøb ind dig i det hvide Llin,
 Jeg bringer med,
 Som En, der nys fleg af sit Skriin
 Fra Gravens Fred!
 Jeg der, hvor du dig kjøbte Brød,
 Det lægge vil.
 I Brudehuset, som en Død,
 Ved Dands og Spil,
 Du skræmme den lystige Skare!

Kræv Havn, fordi du myrdet faldt

I Livets Vaar.

Silg: i en Tønde du i Salt

I Borgen staaer.

Naar Strækken Alle styrter ned

Brat for din Fod,

Da ræst du ile maa afsted!

Har, Prinds! du Mod

At flygte, da svar kun Helene."

Et neppe hørligt Aandepust syntes fra Bustene at udaande Navnet Helene; hvilket dog ikke blev bemærket af Andre end Helene selv. En navnløs Hensykkelse igjennemlyne Helenes hele Væsen. Rast greb hun atter i Harpens Streng og sang med endnu stærkere Følelse og Udtryk:

„Naar Hanen galer anden Gang

I Mattens Skjød,

Da synger jeg en rædsom Sang

Om Mord og Død.

Kom, Konge! da — saa er det Tid:

Jeg staaer dig bi,

Du vinder Slaget uden Strid.

Paa natlig' Sti

Du følge da dristigt Helene!"

Bed Helenes yndige Stemmes sidste Tone gjenløb i den skønneste Tenor et tydeligt: Helene, som

endog blev hørt af alle Tilhørerne, der høiligen forundrede dem derover og forsede sig, af Frygt for at det kom fra onde Aander, saasom Ellefonger og Skovtrolde, der om Natten dreve deres Væsen i Skoven.

Helene vilde ikke betage dem denne Overtro, der saa godt stemte overeens med hendes Plan. Hun bad hun dem ikke at tale et Ord om denne Begivenhed før Dagen var frembrudt, da det ellers kunde koste deres Liv; ligesom hun ogsaa, da de vare ved Gaarden, forsikrede dem, at hun, medens hun sang, saa en Ellefonge, der havde en Ryg, der var udbullet som et Deigtrug. Men da hun i en Hast forsede sig, kunde han ikke gjøre hende Noget; hvorfor hun ikke vilde afbryde Sangen, som fornøiede dem saameget, og Alle vare glade at de kom ind i det muntre Brudehuus, hvor der hverken var Ellefonger eller Skovtrolde.

Helene havde, af en underlig Anelse om at hun paa denne farlige Vandring skulde døe, medtaget sin Liigdragt, som blandt Mere bestod af et meget stort Liiglagen og en temmelig lang og viid Liigkjortel af fint Lærred. Disse tvende Stykker gav hende først Ideen til at Duf skulde agere Spøgelse.

Den Gaard, hvori Brylluppet stod, var den eneste, hvorigjennem det var muligt at komme ud paa Marken, da Bagten, som skulde være ude omkring Gaarden, næsten stedsse var inde i Brudestuen og havde ladet sig Njoden og Dillet smage godt, saa at den, tilligemed de øvrige mandlige Gæster, var halv

beruset. De Unge vilde ikke forsamme Dandsen. De Gamle og Børnene turde, af Frygt for Ellefangerne og Skovtroldene, ikke gaae udenfor Huset.

Det var derfor Helene let at henlægge Liigtøiet i Humlehaven, paa det Sted, som Arel havde viist hende at Oluf havde været naar han kjøbte Brød; og da Gæsterne vare blevne trætte af Dandsen, var det let for hende, ved nogle Greb hun gjorde paa Harpen, at faae dem til at bede hende at spille.

Da hun havde paabudet dem den største Opmærksomhed, eftersom det var virkelige Tildragelser, hun besang, satte hun sig bagved Bordet, paa hvilket Lyfene stode, gjorde et langt Præludium og sang:

„Alvilla var en Mø saa prud
 I Kongens Gaard ved Leire.
 Som Lillen var hendes Gud;
 Derfor hun hed den Feire.
 Gulbloffet var den Mø saa væn,
 Med Kinder rosenrøde;
 Men hendes Hjerte var af Steen,
 Skjøndt Manges Hjerter blødt,
 Som ved hendes Nafn at stue
 Blev' antændt' af Kjærligheds Lue.

Kong Høther sad paa Egebænk
 Blandt sine Mænd og Sværde.

„Alvilla! giv mig nu den Skænk,
 Min Sjæl ikkun begjærde!

Ræk mig din yndefulde Haand,
Du hulde Rosenblomme!

Jeg binder dig med Rosenbaand,
Før Dagen den er omme.

Alvilba! o, bliv nu min Kone!
Jeg giver dig Danrigets Krone!"

„Slig, Konge! hvad du giver mig
Som Brud, i Festensgave.

Jeg veed, du valdig er og riig
Og hvad du vil kan have.

Ei ændser jeg det røde Guld,
Ei Sølvet, hiint det blanke;

Og skal jeg dig forblive huld,
Da maa paa Stand der vanke

En Gave, hvorom man kan sige:
Den har ei i Verden sin Lige".

„Jeg giver dig en herlig D,
Med Skov og grønne Sletter;

Samt hvert et Skib i salten Sø,
Som til paa Den sætter.

Du ogsaa faaer i Brudestjænk
Danrigets bjærve Konge;

Og sidder hos ham der paa Bænk,
Hvor Skjold' i Hallen runge

Og Sværde tidt støde mod Sværde.
Giv Haanden mig nu med dit Hjerte!"

„Et Offer af dit Hjertes Mod
Du, Høiher! mig skal give.

Din Søn, som nys i Hallen stod,
Ham lade du aflive!

Hans Hoved nedlæg for min Fod
Paa Gulvets Flisestene.

Kun den, som til sig Daad har Mod,
Min Haand jeg giver ene.

Hvis ikke — jeg seer det med Smerte —
Du elsker mig ei af dit Hjerte“.

„Jeg elsker dig, Albilda! — men —
Han er mit Haab, min Glæde.

Der kommer han, den skønne Svend,
I Staal og Purpurklæde.

Jeg elsker dig! — men nei! o, nei! —
O, altfor grumme Pige!

Min Helge jeg dig offerer ei.
Tag før mit hele Rige!“

Albilda blev dog ubevæget
Og Kongen til Mordet opæggede’.

Den svage Fader vakler alt;
Albilda smiler yndigt —

Og Helges skønne Hoved faldt
Paa Binket, som var syndigt.

„Du, Gother! mangler ikke Mod,
Min Omhed d i n nu møder!“

Men Sønnens unge Hjerteblod
Randt hen for Kongens Fødder.

Saa rædsomt det bobled' i Grunden;
Dg frygteligt tudede Gunden.

Kong Gother sidder med sin Brud
For Brudebordets Ende.

Hun synes ham et meer saa prud;
Han knapt kan hende kjende.

Han finder blegblaa hendes Kind,
Et djævelst Smil om Munden,

Da Helge triner blodig ind
For ham i Midnatsstunden.

De Gæster da bæved' som Løvet;
Dg Mænge sank brat ned i Støvet.

„Du lod mig myrde for den Mø,
Som mig har Trostløb lovet.

Hun svog den -- og jeg maatte døe.
Her er din Helges Hoved!“

Sæt frem det, som en Bryllupsret,
For Bruden ved din Side,

At hun sig ret kan spise mæt
I det ved Midnatstide.“

Da skjælvede Gother saa saare,
Dg Blodet blev stivt i hans Aare.

Et Tordenbrag i Hallen lød.

Sig Guderne forbarme!

Om Morgenens laa Gøtther død;

Alvilla i hans Arme.

End har han ei i Graven Fred;

Naar Nattens Hane galer,

Han stiger af sit Hvilested

Og med Alvilda taler.

Naar Midnattens Klokke da ringet,

Sit Hoved ung Helge dem bringer.

Helenes Stemme, saavelsom Harpens Toner, klang dybe og rædselsfulde. Alle havde med spændt Opmærksomhed lyttet til hendes Sang, og det var neppe, at de vovede at see paa hverandre, saa bange vare de blevne under den. Neppe var den tilende, før Døren umærkeligen aabnede sig — Oluf viste sig i den og skred et Trin ind i Stuen. Et uhyre Rædselsstrig lød fra alles Læber, og de Fleste styrtede til Jorden. Helene aflod ikke at benytte Stemningen, men væltede Bordet med alle Lysene, saa at der pludseligen blev bælmørkt. Hurtigen greb hun Olufs Haand og ilede ud af Stuen, over Gaarden, uden at blive forfulgt og uden at Oluf havde sagt et Ord; hvilket den overordentlig stærke Stræk, hvori de Alle vare, havde gjort overflødigt.

Maanen var skjult bag tykke Skyer, men den lyste dog saa meget, at Helene kunde skimte Veien, hvorad hun om Morgenens var kommet. Ad den ilede

hun med Duf uden at tale et Ord; og Frygten for at de skulde blive eftersatte bevingede deres Fødder. Mod Morgenstunden vare de i den Skov, som Helene saa noie havde gennemføgt; i hvis Udkant hun, hos den fattige Skovfoged-Enke, de foregaaende Nætter havde været. Hun førte Duf ind i en tyk Krat-skov, hvor de ofte maatte krybe paa Hænder og Fødder. Midt i den var en Kilde, ved hvis Rand de Mødige satte dem, og Morgensolen brød just frem i al sin majestætiske Pragt og Glande, da de udmattede Flygtninge lædsede dem paa Kildens søde Vand, hvilket satte Duf i Stand til at spørge:

„Min hulde Jomfru! At eders Navn er Helene, veed jeg af eders betydningsfulde Sang i Skoven. Dette, og at I er mit Livs Frelserinde, er alt hvad jeg veed om eder. Siig mig, hvorfor I søger at frelse en ulykkelig Brinds, som hele Riget, ja selv Naturen har sammensvoret sig imod? Skulde jeg endog engang have havt Leilighed til at vise eder en ringe Tjeneste, som dog er mig ubekjendt, saa var den for ubetydelig til at lønnes med et Offer af eders Roligheds, ja maaskee endog af eders Friheds, Tab — om man opdagede —“

„Jeg har kun opfyldt min Pligt“ — gjensvarede Helene med megen Bliidhed og lod sit Die dvæle paa Dufs hvore Haand, under hvis Handske der ikke syntes at mangle nogen Finger — „Dg har jeg end taget feil af eder og en kjær Person, hvortil Taknemmelighed binder mig, skal jeg dog aldrig aflade at

gjøre Alt for eders Redning; og" — lagde hun til med Flinshed og saae Oluf stivt i hans skjønnne Dine — „har det, som jeg har gjort for Eder, den ringeste Bærd i Eders Dine, da ræk mig Eders høire Haand til Underpant derpaa, og jeg vil troe Eder — og glæde mig inderligen over Eders Tilfredshed."

Oluf dvælede lidet, derpaa rakte han Haanden, idet en Taare badede hans solbrændte Kind, hen mod Helene, som lempeligen skjød den fra sig, idet hun vedblev:

„Naar man giver et Haandslag, der gaaer lige fra Sjælen, maa det være med den bare Haand. Min Haand er bar. Lad Eders ogsaa være det. Træk Handsken af — og jeg vil troe Eder ubetinget — ja vove mit Liv for Eders fuldkomne Frelse."

„Eders Billie stee, min ædle Jomfru!" — raabte Oluf med Kraft og Bemod — „Jeg har hidtil skjult mit Uheld for Alle, men I er en Undtagelse fra Alle. I er en Engel i jordisk Klædebon!" — han rev hurtigen Handsken af og rakte Helene Haanden, hvorpaa den ene Finger manglede.

Helene trykkede Haanden til sit bankende Hjerte; og inden Oluf kunde forhindre det, brændte hendes Læber paa det Sted, hvor Fingeren havde siddet, som hendes Taarer vædede — og hun saae med Forsædelse, i hvilken Fare Oluf havde været for tillige at miste de tvende, den afhugne nærmestiddende, Fingre,

som havde dybe Ar; hvilke dog ikke hindrede ham i Brugen af dem.

„O, jeg Ulykkelige!“ — raabte Helene under stridende Taarer — „Hvad har J ikke, min ædle Konge og Herre! for min Skyld maattet udstaae! O, at jeg med mit Liv —“

„Stille, min ædle Jomfru! — afbrød Oluf den dybt bevægede Helene — „Var J endog i min Gjæld — havde jeg end frelst eders Liv — J havde dog rigeligen betalt mig eders Skyld. O, at jeg eiede den tredobbelte Krone, som Grumhed, Bold og List har berøvet mig: jeg skulde da vide at lønne eders Daad efter Fortjeneste. Lønne? Den er for høj og ædel til at lønnes med nogen jordisk Skjænk eller Gave, var denne endog en Krone!“

Fodtrin, som lød i Nærheden, afbrød Oluf. Taus pegede Helene mod de tykke Buske ved den ene, og selv skjulte hun sig ved den anden Side. Det var den gamle Skovfogedkone, som kom for at hente Vand fra Kilden. Helene krøb derfor frem og gik hen til hende, som undrede sig meget over at træffe den gode Helle saa tidlig ved Kilden og bad hende at følge med til hendes Hytte for at spise Døvre.

Helene fortalte den Gamle, at hun havde fundet sin Herres Søn, ham, som hun havde talt om, som hun var ude at lede om, der ikke var rigtig i Hovedet, og bad den Gamle om at tage ham med, hvilket Skovfogedenken med Glæde indvilgede. Helene gik nu hen til Oluf, som hun i saa Ord underrettede om sin

Rolle, og de gif nu hjem med Konen, der pleiede dem paa det bedste, indtil de ved den frembrydende Nat kunde gaae videre; thi om Dagen kunde Oluf, der var kjendt af Mange, let blive røbet.

Da Konen næsten hele Dagen var beskjaeftiget i sin lille Have, havde Helene og Oluf god Tid til at tale med hinanden — og Helene erholdt alle de Oplysninger, Olufs tidligere Skjaebne angaaende, som hun ønskede, hvorved meget af det, som hun havde mod Margaretha, bortfaldt; men hun kunde desuagtet dog ikke billige Dronningens, som hun meente, grusomme Fremfærd mod den Søn, der havde hvilet under hendes Hjerte. Oluf fortalte Helene Følgende. Dog vi ville lade ham selv tale:

„Jeg er født i Norge, hvor min Moder fort før min Fødsel lod kalde en Sysselmands Kone, ved Navn Alhed, for at opamme det Barn, hun forventede. Det traf sig just saadan: at Dronningen og Alhed paa een og den samme Tid fødte hver en Søn.

„Da nu Alhed ikke kunde komme op i Dronningens Gemak, blev jeg bragt ned til hende, for at faae Die; og Alhed, der allerede havde grædt og sørget, fordi hun skulde miste sit Barn, som skulde opfores paa Landet, fattede det djaevlste Forsæt at lægge det i mit Sted, for at det kunde blive opdraget som en Prinds og hun have det hos sig; hvilket ogsaa over Forventning lykkedes hende. Alheds Søn blev nu kaldet ved Navnet Oluf, som mig strax efter Fødselen var givet — og jeg blev sat ud paa Landet, hvor

Hændelsen gjorde mig bekendt med en Adelsmands Søn, med hvem jeg blev opdraget og øvet i Fægten og Riden; og aldrig faldt det mig ind, at jeg var født til Scepter og Krone.

Imidlertid døde Alhed's Søn, som baade den afdøde Kong Hagen og Margaretha holdt for deres eget Barn, i Aaret 1387 i sit fextende Aar; — og nu vaagnede Dvindens Samvittighed; men hun turde ikke aabenbare sit Bedrag for Dronningen. Derimod reiste hun til mig i Norge og fortalte mig det Hele, idet hun fastede sig for mine Fødder og bad om Naade.

Jeg tilstrev nu Dronningen og bad hende i sømnelige Udtryk at erkjende mig for hendes Søn — men Haan og Trudsel var hendes Svar. Hun var aldeles ubøielig ved mine Bønner, ja truede mig tilsidst med Døden, om jeg vovede at udgive mig for hendes Søn.

„Nu kom det Rygte for nogle af de Mægtiges Dren, der ikke tvivlede paa Sandheden af Alhed's Beretning og i mig hylkede Rigernes retmæssige Konge af Harald Haarfagres ældgamle, høie Æt, at han, som havde nydt mine Rettigheder, ikke var død, men kun stødt fra Thronen; og man raadte til ikke at tale om nogen Forbytning, men ligesvem give mig ud for Margarethas Søn, der af sin unaturlige Moder var stødt fra Thronen, for at hun selv kunde sætte sig paa den, og som søgte at gienerholde sine Rettigheder; hvortil Folkets Tro paa hiint Rygte, samt mine Lineamenter med Hagen og Margaretha, skulde forhjælpe mig.

Alhed underrettede mig nu om mange hemmelige Ting, Dronningen angaaende, og leverede mig den Ring, som I nylig har givet i mine Hænder, hvilken hendes Søn gav hende paa sit Sygeleie. Alhed besvøer Sandheden af sit Udsagn med Haanden lagt paa Bibelen, idet hun blev meddeelt det hellige Sakramente, da hun laa paa sit Dørste; og hun vilde vist ikke gaaet ud af Verden med saa skrækkelig en Usandhed paa Læberne.

Resten af mine Tildragelser veed I. Har jeg end fareet med Usandhed, idet jeg har udgivet mig for den Duf, der var hos Dronningen til hans Dødsdag — da er det Noget, som hun selv har foranlediget, og jeg har herved kun fulgt mægtige Benner's Raad. Er det en Ubefindighed, da er jeg straffet nok for den; thi Døden omringer mig i sine rædsomste Skikkelser — og hun, som gav mig Livet, tørster efter mit Blod.

Alle have forladt mig, uden I, min dyrebareste Jomfru! Hvorfor vil I vove saa meget for min Skyld? I har en elsket Brudgom. Jeg saae hiin for mig saa uheldsvangre Dag, hvor ømt I klynge eder til hans Hjerte. Den Modløse forlod eder i Faren — men I elsker ham dog — det seer jeg paa den Rødmen, der udgyder sig over eders yndige Kinder. Drag til ham! Ræk ham eders skønne Haand — forglem den ulykkseligste af alle Kongesønner, og vær lykkelig!"

"Jeg har hverken Blygter, Haab eller Døster, hiin umandige Ungling angaaende," — gjensvarede

Helene endnu stærkere rødmende. — „Jeg har i Stilhed tilsvoret eder at forsøge Alt, vove Alt for eders Livs Frelse. Kan I, da flygt hidhen, hvor Margarethas Arm ikke kan række. I skal aldrig mangle det Nødvendige; thi jeg har Noget og jeg faaer Mere. Følg mig imidlertid med Tillid! Jeg giver eder i Dydens Baretægt, hvor I skal være aldeles sikker, om I end kommer til at boe under Tag med en af eders dødeligste Fiender. Jeg fører eder til min hulde, i Lidelfernes Skole hærdede Moder. Hendes Hjerte er ædelt og godt. I skal ikke være moderløs.“

Oluf faldt for Helenes Fødder. Henrykkelsen over den uformodentlige Frelse, i Forening med Helenes Huldsalighed, bandt hans Tunge. Han lod sine Dine med Beundring og Grefrygt dvæle paa Helenes skjønne Madonnaansigt — og midt i hans grændseløse Uheld aabnede hans Bryst sig for Kjærligheds Bælde. Olufs Hjerte sukede i Stilhed: Helene eller Ingen; og han ønskede sig først ret inderligen en Krone, for at kunne nedlægge den for den huldsalige Piges Fødder.

Skumringen var neppe forbi, før Helene og Oluf begave sig paa Veien, efterat hun ikke alene, ved Hjælp af Skovfogedkenen, havde taget sin qvindelige Dragt paa, men endog forandret Liigdragten saaledes, at den blev som en hvid Fruentimmerkjortel, hvilken Oluf, ligeledes ved Hjælp af Konen, blev iført; og

Helene kastede sit Slør, hvilket Oluf stedse havde baaret paa sit Hjerte, og som hun havde vasket og aftaget Blodpletterne, over Ynglingens Hoved, saaledes at det endog skjulte hans Ansigt, for at han kunde være ukjendelig, om Nogen med Lygter eller Fakler skulde eftersætte dem; hvilken Forsigtighed ikke var overflødig, da de kun vare tre Mile fra den Skov, hvorfra de flygtede.

Dog, det var unødvendigt; thi næste Formiddag ankom de til Efsilds Have, hvor Helene skjulte Oluf, medens hun gik ind i Huset, for at forberede Elisabets til hans Modtagelse og bede hende at understøtte sig i den lille List, som hun vilde bruge hos Faderen, eftersom hun kom for hjem, end det var muligt at hun kunde, om hun virkelig havde været ved den paa Sjællands nordøstlige Pynt liggende Helenes Kilde.

Elisabeth havde hverken Sands eller Samling for det ellers saa forønskede Gjensyn af den elskede Datter — thi hun stod ved sin Husbonds Liig. Efsild var Dagen i Forvelen, med Hesten, styrtet paa Marken. En Aare var sprunget i hans Bryst — og han var bragt død hjem til hende.

Helenes Smerteskrig steg mod Himlens Skyer og blandede sig med Moderens Klageraab. Nu sølte saavel Elisabeth som Helene, hvor dyrebar den Aføde, hans brusende Sind naattet, havde været dem, hvor ubeskrivelig høit de havde elsket ham; og deres stride Taarer vædede hans affælede Liig.

Midt i al sin Smerte glemte Helene dog ikke

den elskede Flygtning, men førte ham, med Moderens Tilladelse, ubemærket op af Trappen og ind i det inderste Gæstefamner, som havde en Udgang til den op til Gaardens ene Side stødende Skov, som Søen begrænsede, for at han kunde komme til at flygte, om det blev nødvendigt og den jernhaarde Skjæbne atter vilde berøve ham dette Fristed, som Edelmødighed og Kjærlighed bevogtede.

Dog, det var som om Skjæbnen ikke vilde afslade at forfølge den Ulykkelige, men derimod ile med at føre ham mod sit skrækkelige Endeligt; thi Esilds Begravelsesdag havde samlet mange af Rigets Store paa Elisabeths Borg, blandt hvilke var Rigets Marsk, som hiin Dag udbragte den rædsomme Skaal paa Kronprætendentens Død, som Helene ikke vilde credentse.

Da nu Marsken ikke kunde faae sit sædvanlige Bærelse (det, som Flygtningen beboede) fattede han Mistanke om, at der var Noget skjult i det. Han faldt just paa at grunde over, hvor den falske Kong Oluf kunde være, og erindrede sig, hvor tvrigt Helene havde afflaet at credentse hiin Skaal; og han vidste, at hun havde været borte, da Faderen døde, samt at Oluf netop paa den Tid var undkommet af Skoven, hvor han saa godt var indsluttet; han faldt derfor paa den Formodning, at Majestætsforbryderen var skjult i Kammeret; hvilket saavel Moderens som Datterens Forlegenhed, da han bad om sit gamle Kammer, endmere bestyrkede ham i.

Hertil kom endnu den Ivrighed hvormed Helene søgte at undskyldte den falske Kong Oluf, da han efter Begravelsen blev omtalt; og den erfarne Kriger, Dronning Margarethas i Liv og Død tro Undersaat, tog strax sine Forholdsregler. Kun vilde han ikke forstyrre Begravelsesdagens Fred, af Agtelse for den Afdøde; men næste Dag skulde vise ham, om hans Formodning var sand — og da: Bee! Bee! over Majestætsforbryderen, der havde faaet den store Margarethas Throne til at bæve. Bee over den Frække, der turde falde sig hendes Søn og Nordens Konge!

Den djærve Kriger havde kun altfor vel lagt sin Plan. Hele Borgen blev, medens Folkene spiste til Middag, i Stilhed omringet; og Oluf vidste ikke, at han uløsriveligen var fanget, medens han troede sig aldeles sikker og i Ro fortærede det Middagsmaaltid, som den hulde Helene selv havde fremsat paa Bordet for ham.

Det skrækkelige Raab: „Dvergiv Eder i Dronningens Navn! I er omringet!“ — rev den Ulykkelige ud af sin rolige Stemning; og han greb forgjæves efter de Baaben, som han længe havde manglet og ilede mod Døren, der blev revet op, og hvoraf Helene, bleg, fortvivlet, med slagrende Lokker, næsten aandeløs, styrtede ind og raabte i afbrudte Ord: „Jeg lovede dig Baaben! Det er for sildigt! Din Skjæbne er afgjort. Oluf! dø med Mod, og tænk i din sidste Stund paa Helene! Du er omringet. Marsken selv....“

Marsten og hans Folt stormede mod Døren.

„Tilbage!“ — tordnede Dlus, der holdt Helene i sine Arme, ud af den — „Gre I endog Bødler, I maae dog have Hjerter. Denne hulde Pige forkynder mig, at jeg skal gaae mod Døden. Jeg troer hende, thi havde hun end ti Liv, hun opoffrede dem alle med Glæde for mig. Jeg er uden Baaben og kan hverken forsvare mig eller hende; endnu mindre flygte. Forund mig derfor nogle Minuters Samtale med hende — og jeg følger eder til min Moders skumleste Fængsel — ja selv til Retterstedet.“

„Eders Billie skee! — sagde Marsten uden Haardhed i Stemmen — „Tag Afsked med hende, thi I seer hende aldrig mere!“ — han skød Døren langsomt i og blev gaaende langt fra den paa Gangen.

Helene kastede sig for Dlus Fodder og raabte under Fortvivlelsens rædsomme Skrig, at hun var hans Morderke.

Dlus løstede den ulykkelige Pige op og trykkede hende til sit Hjerte, idet han inderligen udbød:

„Helene! ædle, elskede, himmelske Pige! Jeg er allerede længe vant til at see Dødens Sværd i et tyndt Haar at hænge over mit Hoved — og har endog været beredt paa at underkaste mig den rædsomme Hungersdød. Døden maa derfor komme i sin allerrædsomste Gestalt — den forfærder mig ikke. Jeg har endog ønsket dens Komme; men du, hulde Pige! har atter lært mig at elske Livet; og jeg føler tilfulde, hvor sødt det maatte være at nyde det ved din Side. Helene!

Det er dig — og dig alene, givet at forsøde min Dødsstund. Stig mig, du Huldsalige! var det mere end Medlidenhed, du søgte for den ulykkelige Kongesøn? Himmelske Pige! var det mere?"

„Det var mere!“ — fremstammede Helene i Kjærlighedens og Smertens sammenblandede Toner og skjulte sit Ansigt ved den Ulykkeliges bankende Hjerte.

„Elsker du den af Naturen selv forraadte Kronarving, der drager dig med i sin Glendighed? Svar mig, du evig Betsignede! thi mine Diebliske ere talte. Elsker du mig?"

„Til min Dødsstund!“ — gjensvarede Helene med den høieste Omhed og bristende Hjerte, idet hun slyngede sine Arme om Olufs Hals — „Min Kjærlighed er over Tid og Grav. Jeg skal fornye den i Evigheden!"

„Tak, du Engel!“ — raabte Oluf med den høieste Henrykkelse og trykkede sin Mund paa Helenes blege Læber — „Jeg elsker dig høiere end nogen Mand endnu har elsket! Med dette Kys tog jeg Afsked fra Verden. Nu kan jeg døe med Glæde; thi jeg har levet. Lev vel, min Helene! Idet jeg udaander min Sjæl, skal jeg udtale dit hellige Navn!"

Helene hørte intet mere, thi hun laa besvimet i Olufs Arme.

Mariken aabnede Døren, idet han blideligen udbød:

„Ulykkelige Yngling! Læg Pigen sagteligen hen paa Sengen og gaa din Skjæbne taalmodig imøde!”

„Et Ord, Herr Marck!” — raabte Oluf, idet hans Taarer, som brød løs, overstrømmede Helenes dødblege Ansigt — „Er denne ulykkelige Pige og hendes Moder indviklet i min Skjæbne? Skulle de lide, fordi de vare Menneſker?”

„Jeg vil ſkaane dem ved at ſige Dronningen, at de ſelv forraadte mig eders Opholdsſted, naar I ikke vil modſige mit Udfagn i Forhøret.”

„I er brav, Herr Marck! — udbød Oluf taknemmeligen og lod Helene ſagteligen glide ned paa Buderne — „Før mig nu hen, hvor I vil, jeg er rede!” — han rakte Marſken ſin Haand med Værdighed og ilede med faſte Skridt ud af Døren.

„Hvor er det muligt, at dette Menneſke kan være en Bedrager?” — ſpurgte Marſken ſig ſelv, uimodſtaaeligen henrevet af Olufs Adfærd og Maſyn, da den ulykkelige Fange, lænket til Vognen, kjørte foran ham; og han kunde ikke lade være at forundre ſig over den paafaldende Liighed, han havde med Dronningen, Hagen og Waldemar. „Dog” — udbød han atter — „det er et Bedrag af Naturen; thi jeg har med mine Dine ſelv ſeet Kong Hagens og Dronning Margarethas Søn, ſaavel paa Dødsleiet ſom i Liigtiſten.”

Da Helene aabnede sine Dine, laa hun endnu paa Duffs Seng, som var omringet af den sorgbetyngede Elisabeth og alle Borgens Piger, der henhøede i Graad over det Rædselsoptrin, der nyligen var forefaldet.

Helene saae med vilde Blikke om sig og gav et Rædselsffrig, da hun saaned den ulykkelige Duf.

Elisabeth trængte selv til Trøst, og dog søgte hun at trøste sin ulykkelige Datter, som kun havde Følelse for sin Fortvivlelse, ikke for den ømme Moders Trøstegrunde.

Helene lod sin Haand glide over sin Pande, hvorpaa store kolde Sveddraaber perlede — og gav atter et frygteligt Skrig, da hun nøie erindrede, hvad der var skeet.

„Han har forlovet sig med mig i det Dieblif, han gif til Retterstedet!“ — raabte hun med en skrækkelig Stemme — og sprang ud af Sengen — „men“ — lagde hun langsomt til — „ligesom jeg fra-
rev Ravnene hans Fingre, saaledes vil jeg rive ham ganske og aldeles fra — —“ hun holdt inde og stirrede atter med vilde Blikke heel rædsomt om sig; derpaa skjulte hun det skjønne Hoved i sine Hænder og græd lydeligen.

Elisabeth faldt paa sine Knæe for Herren, som hun takkede inderligen, fordi han gav Helene Taarer; derpaa lod hun Pater Hillarius kalde, som hun, da Helene henad Midnat var faldet i en urolig Slummer, udspurgte nøie om den saarede

Fremmede, der havde været hos ham, for at erfare Alt om den gaadefulde Dlus, der var blevet hende saa kjær.

Bateren fortalte, at den, som foranstaltede Dlus bortbragt fra hans Huus, var en af de paa Kallundborg Slot hensatte svenske Generaler, der var den Saarede meget hengiven; men selv var han norsk og ikke svensk, hvilket hans Pige i Uvidenhed havde antaget; ligesom han berettede, at saavel han selv, som Generalen, havde gjentagne Gange, skøndt forgiæves, været paa Høien, for at søge om den afhugne Finger, hvis Tab dog syntes at forvolde den Saarede mindre Sorg og Uengstelse, end Ringens, der havde siddet paa den.

Helenes Tilstand blev betænkelig; og der vare hele Timer, hvori man frygtede for hendes Forstand. Elisabeth vaagede hver Nat over sit elskede Barn, som hun saae var et Offer for de skrækkeligste Sindslidelser; og Helene kæmpede i flere Uger med Døden.

Den Ulykkeliges Sundhed syntes omsider med stærke Skridt at vende tilbage; men med den kom tillige Bevidstheden om Dlus' skrækkelige Tilstand. Elisabeth iagttog derfor mindre Forsigtighed med hende, og der var Ingen hos hende om Natten uden Johanne, hvis Seng var flyttet ind i hendes Somsfrues Sovestue.

Det var en meget mørk og taaget Morgen, en af de midterste Dage i September, da Helene vaagnede,

efter at have havt en usædvanlig yndig Drøm om Oluf, som hun syntes iført kongelige Smykker, med Scepteret i Haanden og Kronen paa sit skønne Hoved, at vandre ved hendes Side, idet et usynligt Englechor jublede ved hans erholdte Seier.

Denne Drøm havde altfor levende tilbagekaldt den Elskedes Minde for hendes Sjæl, til at hun ikke skulde fremtage de sørgelige og dog dyrebare Erindringer, han havde efterladt hende, Fingeren og Sløret. Fingeren havde i al hendes Sygdom ikke været fra hende; og Sløret vilde hun hente i Olufs Kammer, hvor man hidtil havde negtet hende at komme.

Hun stod derfor i den største Stilhed ud af Sengen, flødte sig i en Hast paa, listede sig med sagte Fjeb forbi den sovende Johanne og kom ubemærket over Gangen og ind i Olufs Bærelse — hvor Alt endnu var i den samme Uorden, som da hun blev baaret ud af det.

Helene stirrede med taareløse Blikke rundt om sig — og en Dødsfulde trængte sig lige ind til hendes Hjertes Jnderste ved den skrækelige Tanke, at han, som havde boet her, for hvem hendes hele Sjæl brændte, maaskee allerede under en vanærende Døds skrækelige Dvaler havde udaandet sin ædle Sjæl og ikke var mere.

Alt i Kammeret mindede hende om Oluf, som hun i de tre Uger, hendes Fader stod Liig, havde

været i dette Fristed, som Kjærlighed beredte og troede at sikkre ham.

Da hendes veemodsfulde Dine havde drælet paa ethvert Stykke Bohave, som han havde benyttet — aabnede hun Laaget paa den lille Kiste, som hun havde givet ham til at lægge sine saa Sager i, og det første, hun fik Die paa, var Sløret.

Med skjælvende Hænder greb hun dette Klædningsstykke, der havde været Oluf saa kjær — og udfoldede det, for at see, om Blodpletterne, som hun bitterligen fortroed at have afvasket, endnu vare kjendelige. Som hun udbredte det over Olufs Seng, faldt der Noget ud af det ned paa Gulvet.

Helene bukkede sig og tog det op. Det var Olufs Ring, som var indsvøbt i et lille Pergamentblad, der var gjemt midt i Sløret.

Helene ffreg høit ved denne sørgelige Opdagelse, thi nu savnede Oluf jo atter den saa betydningsfulde Ring, om hvilken Dronningen skulde have sagt, at da Guldsmeden, hendes Gemal og Søn vare døde, hvilke vare de eneste, der kjendte en Hemmelighed ved Ringen, som hun selv havde givet hendes Søn nogle Aar før hans Endeligt, saa levede der Ingen, der vidste denne Hemmelighed uden hun alene; og hvorvel hun vidste, at Oluf var død, vilde hun dog erkjende den for sin Søn og afstaae ham Ringen, der vidste denne Hemmelighed og kunde fremvise den for hende. Dette havde Helene hørt ved hendes Faders Begravelse og

vilde, naar Gæsterne vare borte, have underrettet Oluf derom.

Endnu før dette var Tilfældet, blev Oluf fanget; og hun glemte i sin uudsigelige Smerte, i Skilsmisssens rædsomme Dieblif, at underrette ham derom.

Dog havde hun i de aldeles lyse Diebliffe i hendes Sygdom fundet en stor Trøst i at Oluf havde denne Ring; thi Ammen, som havde givet ham den, maatte jo af hendes Søn, den virkelig falske Kong Oluf, have faaet dens Hemmelighed at vide og underrettet Oluf derom, da hun fortroed sin stræffelige Misgjerning og opdagede ham sin sande Fødsel og Herkomst.

Helene klemte Ringen saa fast i sin Haand, at det smertede hende, medens hun gif op og ned af Gulvet og overveiede, hvad hun burde gjøre for atter at faae denne vigtige Ring i Olufs Hænder, der multigen kunde frelse ham fra Døden, om han ikke allerede havde lidt den.

Med Hurtighed stak hun atter Ringen paa Dødsningefingeren, gjemte den paa sin Barm, fastede Sløret over sit Hoved og ilede igjennem Haven ud af Borgen. Hendes Beslutning var fattet — hun vilde vove sit Liv for at frelse Oluf; og hun ilede som en forfulgt Hind for at udføre det.

Hendes Hjerte sukede ved Tanken om, hvad Eltsabeth maatte lide, naar hun savnede hende — men det gjaldt Olufs dyrebare Liv — hun ilede derfor Dødsningefingeren.

endnu stærkere afsted og naaede endnu samme Formiddag Kongeborgen i Roskilde, hvor hun lod sig melde hos Dronningen, der strax lod den uhyggelige Pige komme for sig, for at høre, hvad hun havde at andrage.

„Hvem er du, unge, blege Pige?“ — spurgte Margaretha med megen Majestæt og Blidhed den Indtrædende, der ikke kunde undertrykke en stærk Bevægelse ved den Liighed, ogsaa hun fandt at Oluf havde med Dronningen. Dog fattede hun sig hurtigt og svarede med Anstand og Bærdighed:

„Min Faders Moder og Eders Majestæts Moder, Dronning Helvig, vare Frænder; altsaa rinder der af Eders eget kongelige Blod i mine Aarer. Mit Navn er Helene Eskildsdatter. Dette, skøndt fjerne, Slægtskab, haaber jeg vil være nogen Anbefaling hos Eder for den vigtige Bøn, jeg har at gjøre Eder. O, Fru Dronning! opfyld den naaderig — og I skal faae den herligste Løn, som Himlen har i Gie, Sjælefred, og en Dødsstund, som ingen Samvittighedsnag skal forbitte. Det hele Norden, ja det hele Europa veed, at I er stor som Regentinde og huld-salig som Menneſte. Det viste I, ved at skjænke Kong Albert — der for hele Verdens Dine havde forhaanet, bespottet og beskyldt Eder — Livet. Vær atter venneseel som den miskundelige Himmel. Hør den Bøn, der strømmer lige fra mit Hjerte; uden hvis Opfyldelse det maa knuses i Døden. Overgiv mig den Uhyggelige, der har kaldet sig Eders Søn — og

— det sværger jeg ved Eders Fodder — han skal aldrig mere forurolige Eders Regjering, men usfortøvet drage med mig til Helvetiens Dale, hvorfra han aldrig mere skal vende tilbage! Det sværger jeg ved Gud og den hellige Jomfru! Ikke sandt: I er misfundelig som Himlen, der gav Magten i Eders Hænder? I vil ikke med den Ulykkelige's Død knuse mit Hjerte? I vil lyksaliggjøre ham og mig, ja I der selv ved at lade Ordet Naade gaae over Eders Læber!?"

Margarethas majestætiske Blidhed gik under Helenes Tale over til den højeste Alvor. Dog havde hun ingen af Bredens, det skønneste Afsyn vanzigende Træk; og hendes Stemme var aldeles uden Bitterhed, idet hun løstede Helene op og udbrød:

„Gi staaer det i min Magt at opfylde din Bøn; thi da denne vigtige Sag i saa høj Grad angaaer mig selv personligen — vil, kan og bør jeg ikke dømme i den. Jeg har derfor givet mine Rettigheder, denne Sag angaaende, i trende af mine Rigers Stores Hænder, en Dansk, en Norsk og en Svensk. Forbryderen er ført til Falsterbo i Skaane, hvor han venter — eller muligen allerede har faaet sin Straf, som man har sagt mig er eller bliver Baalet.“

„Baalet! Evige og retfærdige Gud!“ — raabte Helene med en skrækkelig Stemme, og hendes skønne Dine rullede næsten vilde om i Gemakket — „er det muligt, at en Moder kan overgive det Barn, der har

hvilet under hendes Hjerte, til Flammedøden? Margaretha! Dronning! Moder! Hør mig, før Fortvivlelsen knuser min Stemme og det er for sildigt! Oluf er din Søn! Bevist herpaa bærer han i sit skønne Ansigt. For din Saligheds Skyld, lad ham ikke døe! Kræv dine Rettigheder tilbage! Du kan da benaade uden derfor at anerkjende ham! Vel veed jeg, at han har forseet sig imod dig ved at udgive sig for det samme Barn, som du til dets Dødsdag havde hos dig; men dertil har din egen Haardhed og usloge Raadgivere forledet ham — og han er alligevel din Søn, det eneste Barn, du har født til Verden. See denne Ring! Den sidder paa en Deel af hans Lege, hvoraf Ravnene have afhækket Kjødets. Hold denne sørgelige Levning i din Haand, tryk den fast op til dit Hjerte — og det skal slaae af Meddynk med det Barn, som du fødte under Kummer og Smerter; og du skal undgaae de evige Luer, ved at lade Oluf beholde det Liv, som du selv har givet ham!”

„Denne Ring“ — udbrød Margaretha dybt bevæget, og en Taare trillede ned af hendes kongelige Dje paa Helenes Haand, som overrakte hende den tilligemed Olufs Finger, hvorpaa den sad — „Denne Ring er stjaalet af min døende Søns Haand. Kjenner den Ulykkelige, for hvem du beder, Himmelsgheden ved denne Ring, da erkjender jeg ham for den, for hvem han udgiver sig. Da er han min Søn, thi da maa hans første Foregivende til mig være usandfærdigt, og det sidste virkelig Sandhed; da maa man

have bedraget mig med Olufs Død, endssjøndt mine Taarer have vædet hans kolde Pig. Hvi fremviste han ikke denne Ring før? — Dog, han kjender ikke, kan ikke kjende Hemmeligheden ved den. Hans trolose Moder — har stjaalet den i min Olufs Dødsstund. Dog, Helene! for at overtyde dig om det, hvorpaa du aldrig burde tvivle, at jeg ikke vilde eller vil opoffre min egen Søn, kunde jeg end derved vinde hele Jordens Kroner — vil jeg, ved et Tilbud, lade Executionen standse, om han allerede skulde have faaet sin Dom. Jeg vil da underrette Rigets Drost om Hemmeligheden ved Ringen. Han skal ufortøvet reise til Falsterbo — og fremvise den i Vidners Overværelse for den saakaldte Oluf; og endssjøndt han ved Undersøgelsen manglede den Borte, som min Søn havde imellem sine Skuldre — vil jeg dog troe, at han er min Oluf, naar han kan aabenbare Ringens Løndom — og da skal han føres for mig. Men, Pige! bedrag dig ikke med et falskt Haab — thi ligesaalidet som Majestætsforbryderen havde det Tegn, som Naturen gav min Søn, som jeg saae i hans Fødselstime, ligesaa lidt kan han vide — — Dog, du kan selv overbevise dig, thi du skal i dette Dieblis, tilligemed Drosten og hans Frue, reise til Falsterbo, hvor du allerede kan være i Morgen. Drerlad mig Ringen i nogle Minutter, og du skal faae den tilbragt, at du selv kan overgive den i den Ulykkeliges Hænder."

Dronningen rakte efter Ringen, men gyste uvil-

faarligen tilbage. Dog, det var kun et Dieblif, at hun lod Følelsen af Skrak eller Modbydelighed faae Magt over sig.

Rast greb hun i den henvisnede Finger, for at tage Ringen af den — men gav et stort Skrig, da Fingeren brast Led for Led i hendes Haand og faldt ned paa Gulvet — hvor hun, idet hun vilde forlade Gemakket, kom til at træde paa Ringen, saa den store Diamant faldt ud; og Hemmeligheden — som var Margaretha, der, med den spæde Uluf paa Skjødets, meget kunstigen var malet indensfor Stenen — laa afsløret for Helenes Bine.

Helene streg endnu meget stærkere end Dronningen, og der gik pludseligen et Lys op for hende.

„Du har Ret,“ — raabte hun med tordnende Stemme og stirrede med et rædsomt Blik paa Dronningen — „Hvor kan din virkelige Søn have den Borte, som du blot har seet paa det fremmede Barns Ryg? Og hvor kan Uluf vide, hvad der var skjult inden for Ringens Diamant, da dette venteligen har været skjult for den troløse Kvinde, der skulde opamme ham, som lagde sin egen Søn i hans Sted, hvilken du antog og erkjendte for dit Barn og gav alle din Søns Rettigheder? Harde Uluf vidst, hvad der var i Ringen, da havde han ikke dulgt det for mig, som han, i den korte Tid, jeg nød hans personlige Omgang, lod læse i sin ædle Sjæls Jnderste.

„Margaretha! du har besluttet hans Død! derfor gav du ham uopløselige Gaader til Redning. Ligesom

du sønderbrød hans Finger, saaledes har du brudt Staven over hans Hoved! dine Dine ere opladte, men du vil ikke see. Du har Magten i Hænde — men du vil ikke udøve Retsfærdighed! Ja, du er en Ravnemoder! værre end den, der bragte din Søns Finger til sine Unger i Reben; thi hun gav dem dog Næring og opholdt deres Liv; men du vilde lade din Søn omkomme af Hunger, midt iblandt dine fyldte Kornlader; og — maa ikke enhver Moders Hjerte bløde?

„Du kaster ham levende paa Baalet, for selv at sidde paa hans arvede Throne, som du har ranet. Der er Ringen! Brug den til at gjøgle med for Andre! Oluf bruger den ikke. Hans rene Sjæl skal, luttret i Flammerne, svinge sig didhen, hvor Døden har mistet sin Braad og Helvede sin Seier, for det evige Livs lysende Throne — hvor kun de Retsfærdige skulle komme; men du skal krympe dig i de evige Luer, fordi du var den unaturligste af alle Mødre!“ — hun samlede Stumperne af den sønderbrudte Finger op og ilede mod Udgangen af Gemakket.

„Jeg har kun dette at sige dig,“ — udbrød Dronningen, der med en frygtelig Kulde havde hørt paa Helenes lange Tale — „Du er en Daare; og det frelser dig ene fra at lide Døden, som du har forskyldt.“ — Hun ringede og udbrød, med megen Majestæt i Stemme og Holdning, til den indtrædende Bagt:

„Bring denne Banvittige ud af Borgen, og sørg for at hun ikke mere vorder indladt!“

„Vanvittig!?” raabte Helene med en skræklig Latter, idet hun af Bagten blev ført ud af Gemakket. — „Vanvittig! Ja, det er det rette Navn! Ederes Dronning er klog. Hun kan forudsige Mennesker deres Skæbne; thi er jeg ikke vanvittig, maa jeg dog snart blive det.”

Drabanterne ryttede paa Hovedet, idet de lempeligen skød Helene ud af Borgporten og lukkede den i efter hende.

Et skræffeligt Tordenveir var truffet op over Roeskilde, men Helene agtede det ikke. Rask ilede hun mod Kjøbenhavn, thi hun vilde til Skaane, Oluf skulde ikke mangle et deeltagende Hjerte i den sidste skræffelige Stund. Hendes Omhed skulde blidne ham den rædsomme Overgang fra Livet til Døden. „Loddet er kastet!” — raabte den ulykkelige Pige og agtede ikke, at Regnen i store Draaber pladskede hende i Ansigtet.

„Hvor vil I hen i dette skræffelige Uveir?” — spurgte en Bonde den ilende Pige, idet han holdt stille og gjorde Plads for hende ved Siden af sig — „Kom dog og sæt eder op! I maa jo ellers omkomme.”

„Til Skaane!” — raabte Helene og stirrede paa Manden — „men jeg maa skynde mig, thi ellers kan jeg let komme for sildig.”

„Jh, saa sid da op hos mig!” — vedblev Man-

den og rakte Helene Haanden. — „J kan da fjøre med mig til Kjøbenhavn, hvor J maaskee endnu i denne Aften kan træffe en god Vællighed til Malmø. Jeg har selv en Svoger der, som farer paa Malmø. Jeg bringer ham just endeel Uld og Hør, som han skal sælge for mig; thi Skaaningerne betale Hørren og Ulden godt. Maaskee at J kan komme med ham. Han har en stor og rummelig Baad; og er Vinden god, da gjør han Touren fra Kjøbenhavn til Malmø i halvtredie Time.“

Helene takkede Manden for hans Godhed og steg op paa Bognen.

Det var endnu ikke Aften, da hun kom til Fiskerens Hytte ved Stranden, hvor hun blev om Natten, og betalte Konen med en lille Guldring for Natteleiet og lidt Mælk, som var alt, hvad hun nød. Om Morgen, ved Solens Dpgang, gik hun ombord. Seilsadsen var heldig, saa at hun kom temmelig tidligt til Malmø. O, men det var nærvæd at Helenes Hjerte var blevet sønderknuft af det Tordenbudskaab, der lød hende fra Strandbredden imøde; thi Alle talede om den falske Kong Oluf, som Kloffen ti levende skulde bestige Baalet — og en Pige i Værtshuset sagde til Helene, at dersom hun var kommet for at see Henrettelsen, da gjorde det hende ondt, at hun kom for sildigt, thi Kloffen var allerede otte og der var fire Mile fra Malmø til Røtterstedet ved Følsterbo.

Det er umuligt at beskrive Helenes Tilstand i dens hele Rædselsfuldhed. Uden Taarer stirrede hun med

vilde Blikke rundt om sig, til endelig et skræffeligt Skrig banede sig Vej fra hendes blødende Bryst, og hun med en Smerte, der rørte Alle til Taarer, raabte:

„Ja, jeg er kommet for at see Kong Olufs Hensrettelse. Jeg vil see den — og skal see den. Spænd hurtigt for Vognen! Kjør raff til. Jeg vil betale ti Gange saameget for Vognen, som baade den og Hestene ere værd. Ja hundrede Gange saameget vil jeg give eder! O, skynder eder! Det gjælder mit Liv. Bide I, hvo det er, man vil brænde? Det er eders retmæssige Konge! Kong Hagens og Dronning Margarethas Søn — min forlovede Brudgom. O, skynder eder at jeg kan modtage hans Farvel! At han kan trykke mig til sit Hjerte, inden de frygtelige Luer standse dets Slag. O, Forbarmelse! Hav Medynk med min skræffelige Skjæbne. Lad mig komme til min Oluf! Min Nærværelse vil forsøde hans Dødstund.“

Mængden, der omringede Helene, var dybt bevæget; og uagtet det var umuligt at komme til Falsterbo paa to Timer, søiede man hende dog i hendes Begjæring. Værtinden satte sig selv i Vognen, for at staae den ulykkelige Pige bi, om det skulde være nødvendigt; og hendes Mand, som selv var Kudsk, førte saa stærkt som Hestene kunde løbe, da han og hans Kone dog antog det for en Mulighed, at Executionen ved et Tilfælde kunde blive forhalet.

Dog, de bedroge sig.

Da de havde kjørt omtrent halvtredie Time, steg der en uhyre tyk Røgsky i Veiret, som snart opløste

fig i høie i Luften hvirvlende Flammer, som Bertinden, ved at bøie sig for Helene, søgte at skjule for hende; hvilket ogsaa i Begyndelsen lykkedes for hende; men, som de kom nærmere og nærmere, tiltog Luen saaledes, at Helene selv blev den vaer — og ingen Pen formaaer at beskrive hendes Tilstand.

Hendes Fortvivlelses Skrig steg mod de tykke Skyer, med hvilke Aaleis Røg blandede sig — men Alherren forbarmede sig idetsamme over den Ulykkelige; thi hendes Forstand, som allerede saa ofte var rystet, forlod hende aldeles i en stærk og længevarende Asmagt; i hvilken hun tillige aldeles tabte Grindringen om hendes saa skrækkelig aflivede Elsker, som hun først skulde gjenfinde i Ewigheden.

Da Helene om Estermiddagen kom tilbage til Malmø, blev hun overleveret i sin beklagelsesværdige Moders Varetægt. Elisabeth var, saasnart hun savnede Helene, illet efter hende, men var kommet for sildigt, da hun først søgte hende i det Skovhuus, hvor hun havde været med Oluf, hvortil hun troede at hun var flygtet, da hun saa tidt havde nævnt det i sine Phantasier. Derpaa var hun kjort til Roeskilde, hvor hun fik Spor paa den Ulykkelige, som hun gjenfandt i saa rædsom en Tilstand; hvilken dog Døden, efter nogen Tids Forløb, velgjørende endte. Nogle Minutter før hun døde vendte hendes Bevissthed aldeles tilbage. Bemodigen hævede hun de halv brustne Vine mod Moderen og spurgte med næsten rallende Stemme:

„Min Moder! hvordan vare Døds sidste Blikke? Hvordan døde han?“

„Som den Dydige, der lider uden Brøde; skøndt jeg ganske vil overlade det til Gud at dømme,“ — gjensvarede Elisabeth og hævede den Døendes Hoved i Beiret — „Jeg dør gjerne; thi jeg er uskyldig!“ — havde han tydeligen udraabt idet han besteg Baalet. Derpaa havde han endnu en Gang hævet sit Hoved og raabt med stærk Stemme:

„Er her Nogen, som kjender Helene Eskilds datter, da bring hende mit Levvel! Siig, at mit sidste Ord var: Helene!“

Helenes dødblege Kinder bleve pludseligen rosenrøde, og Diets næsten udslukte Lue tændtes atter. „Giv mig min Helligdom!“ — bad hun med stærk Stemme og strakte den høire Haand bønlig ud imod Moderen. Elisabeth rakte hende de sørgelige Levninger af den Elskede. Det eneste, som ikke blev et Kov for Luerne. Med Livets sidste Kraft trykkede Helene Dødingefingeren til sit bristende Hjerte. Dets Slag standsede. Hun var ikke mere.

Den qvindelige

Tugthussfange,

eller:

De betydningsfulde Ord.

Alt aandede Glæde i Hofraad Raunings Huus. Den unge, livlige Frue var særdeles munter og sang og dandsede imellem de forgyldte Stole i Salen, hvorpaa de forskjellige Stykker af trende pragtfulde Masketradragter prunkede. Hofraaden stod i Vinduet og sløitede af Henrykkelse Melodien af et muntert Jagt=Stykke; thi hans deilige skimlede Heste, som han nyligen havde kjøbt, og som, tilligemed Vognen, af Mangel paa Plads hos ham selv stode i en Gæstgivergaard, kom just nede i Gaden dandsende mod Huset med den lette Bienervogn og den endnu lettere Byrde af den unge, muntre Svoger, som sad i den, og som han havde ladet hente tvende Stationer borte, for at han med ham og hans Kone kunde bivaane Maskeraden, en Fornøjelse, som den unge Student meget yndede og som han kun een Gang tilforn havde nydt. Hofraadens Pige, den nydelige blaaøiede og rosenkindede Maria, glattede, med sin lille Haand, Folderne ud paa en Fløiels Robe, der var til en Dronninge=Dragt, og tænkte idetsamme paa hvor smukt dette pragtfulde Costume kunde klæde til hendes

ranke Figur; og et Suk, der steg op af hendes skønne Bryst, anklagede Skjæbnen, fordi den havde gjort hende til Tjenestepige — og derved nægtet hende Afgang til slige henrivende Glæder, som dem, hendes Herkskab om saa Timer skulde nyde. Den unge Student traadte i det samme ind ad Døren, og Fruen fløi ham om Halsen med det Udraab: „min kjære, gode August! velkommen fra Königsberg! Jeg var saa bange for, at du ikke var kommet idag og derved gaaet glip af Måsteraden.“ — August kysede sin Søster, gav sin Svoger Haanden og udtømte sig i Gratulationer til det nygifte Par, idet han overraskte den unge Kone en let Guldfjæde og Manden et Par smukke Sporer som Brudegave; derpaa kastede han et Blik paa Maria, der, besynderligen overrasket ved det Udtryk, som syntes at være i det, stak sig i Haanden paa en Synaal, der sad i Roben, og — enten nu Blikket eller Synaalen var Skuld deri — gav et temmelig hørligt Skrig. August ilede hen til den Saarede, greb hendes Haand med megen Deeltagelse og trak Synaalen ud af Haanden. Maria vilde takke ham, men hendes hele Lak blev en forlegen Stammen. Det lod som om August aldeles ingen Lyst havde til igjen at slippe Haanden, hvilket i høi Grad forøgede Marias Forlegenhed, og han havde vist beholdt den længere, dersom Hofraaden ikke havde trukket ham til Siden, idet han halvt alvorligt og halvt skjæmtende sagde: „Min Herr Svoger! skammer du dig ikke? Sømmer det sig for en Theolog at“ — han

vilde sagt mere, men Fruen afbrød ham, idet hun aabnede Skatollet og sagde:

„Kom, August! og see, hvad jeg har faaet i Brudegave. Hvad jeg fik af dig, skal smykke mig i Aften. Dette glemmer jeg her, til en Erindring om mine kjære Venner og Slægtninge samt den lykkeligste Dag i mit Liv.“ Det aabne Skab straaede af et pragtfuldt Sølvservice, hvor ikke det Ringeste manglede, men hvor der endog af mange Ting var Doubletter, og August kunde ikke andet end beundre det kostbare og zirlige Arbeide og fandt sin Gave, i Sammenligning med hiin, af meget ringe Værdi og yderst ubetydelig.

„See her!“ — udbød Hofraaden smilende, lukkede Skabdoorene i og aabnede Klappen — „Her er det Bedste. Rene 5000 Rd.; og denne lille grønne Silkepung glemmer i sin udspilede Bug 500 hollandske Ducater. Alt dette er en Gave af min Onkel Commerceraaden. Det skal forskaffe mig en temmelig god, indbringende Lystgaard i Nærheden af Staden, hvor jeg i de Fritimer, mit Embede levner mig, kan følge min Vndlingstilbøielighed og øve mig i Landvæsenet, hvilket kan komme mig til Nytte, om jeg engang i Tiden, ved min Onkels Afgang, skulde faae en Herregaard.“

„Saa skal du være Præst paa vorf Guds!“ — sagde Louise med Munterhed og slog Broderen paa Skulderen — „Skynd dig nu at faae Embedseramen

Den qvindelige Lugthussfange.

og see dig imidlertid om efter en vakker Kjøreste — men munter og godmodig maa hun være. Jeg vil ikke have nogen Saurmule til Svigerinde."

August's Blik faldt idetsamme paa Maria, der endnu var sysselsat med Dragten. Maria, der endnu ikke havde overvundet Skrækken med Synaalen og Haanden, lod hurtigens sit Blik synke til Jorden og ilede mod Døren, for at forlade Bærelset.

"Hvor gaaer du hen, Maria?" — spurgte Fruen hurtigt — "du maa see min Broders Dragt efter; maaskee der mangler noget paa den. Modehandlerne ere stundom noget fljodesløse."

"Min Haand gjør forfærdelig ondt," — raabte Maria hurtigt og ilede ud af Døren.

"Det er en indtagende Pige!" — udbød August inderlig og saa efter den Bortgaaende.

"Ei, ei!" gjensvarede Hofraaden leende og saa August i Øinene — "Jeg troer, at Maria har studeet vor tilkommende Præst, Louise! Vi behøve altsaa ikke at lede langt om Svigerinden."

"Vel er det sandt," — sagde Louise næsten alvorligt — "at Maria er en god Pige; men til Svigerinde —? Nej! min Herr Broder! Dertil giver jeg aldrig mit Samtykke. Dog, jeg skal nok advare Pigen for dig. I Herrer Studenter ere stundom nogle ret vilde Dugle."

"Theologerne ikke," — sagde August og saa ud af Vinduet.

Maria kom tilbage og hentede den Dragt, der var bestemt for August.

Hofraaden lufkede Skabet og Statollet og tog Røglen til sig.

Maria kom snart atter tilbage og forsikrede, at den unge Herres Dragt var i fuldkommen Stand og var bragt ind i Hofraadens Værelse. Der havde hun manglet et rødt Silkebaand til Hatten, og det havde hun erstattet ved et af sine egne Baand, der just passede til den øvrige Besætning paa den franske Bondedragt. Hun spurgte tillige, om Fruen vilde have den Bondepige-Dragt, der svarede til den unge Herres, eller hun skulde bringe en af de andre ind i hendes Kammer.

„Da min Mand vil være Konge,“ — gjensvarede Fruen — „maa jeg vel være Dronning. De toende andre Dragter kunne komme tilbage imorgen.“ —

Maria tog Dragten og gik ind i Kammeret.

Louise bad sin Mand og Broder ikke at stynde sig for meget, da det tog lang Tid med hendes Paaskedning, og gik ilende ud efter Pigen.

Hofraaden og August gik ligeledes bort, og da Maria kom tilbage for at hente Kronen, var Salen tom.

„Han vil vist tage sig veligt ud som fransk Bonde,“ — sagde Maria, idet hun stillede sig for Speilet og holdt det blegrode Silkesjort for sig — „Kunde jeg komme til Mafferade, da vilde jeg være fransk Bondepige, for at kunne være hans Dame. Denne Dragt er som om der var taget Maal af mig til den. O, hvad det er Skæde at jeg kun er en

simpel Tjenestepige. Jeg var tilfreds, at jeg var en Dame!"

Der blev i det samme ringet. Maria ilede hurtigen ind til Fruen, der var i Sovestammeret ved Siden af Salen.

Klokken var halv ni, da Hofraabinden stod fuldkommen paaflædt, straalende som en Sol, for det store Speil paa Midterpillen i Salen, for hvilket Maria havde sat sex brændende Vokslys. Hofraaben og August stode bag ved hende og kigede over hendes Skuldre, Maria tabte sig i Beundring over August's Skjønhed i den idylliske Dragt og lagde neppe Mærke til Hofraabens Pragt eller Hofraabindens Ynde. I det samme holdt Bognen for Døren, og Hofraaben bød sin Kone Armen for at ledsage hende til den.

Endnu i Døren vendte Hofraabinden sig om og sagde:

"Vi komme neppe tilbage før imorgen Klokken fem. Du skal derfor ikke sidde oppe i Nat; det vilde blive dig altfor kjedeligt, eftersom Susanne er syg og du derfor maatte være alene. Kan du være oppe Klokken fem, er det godt; hvis ikke, da er det ogsaa tids nok, at du staaer op naar vi ringe. Det er derfor bedst, at du gaaer tidligt tilfængs. Luk Gadedøren godt i efter os. Alle vore Bekjendtere vide, hvor vi ere, her kommer derfor Ingen i aften; og da vi beboe Huset alene, vil du ikke blive foruroliget af Nogen. God Nat! I næste Uge skal du faae Tillsættelse til at besøge din Moder i Potsdam. God Nat!"

Maria takkede den vennehulde Frue, medens hun lyfte hende ned til Vognen. Begge Herrerne maatte stige ind først, da Fruen var bange for at de skulde træde i hendes Klæder. Maria satte Lyset indenfor Gadedøren, medens hun bar Fruens lange nedhængende Krobe og hjalp hende i Vognen. Dette Dieblif benyttede en af Berlins meest udlærte Spidsbuber sig af, for ubemærket at smutte ind af Gadedøren, løbe ind af den aabenstaaende Salsdør, igiennem Salen og ind i Sovestammeret, hvor han skjulte sig under Sengen. Denne Skurk, der var en af Hovedmændene for en Tyvebande, havde ved sine Medhjælperes Hjælpere faaet indspioneret, hvormange rede Penge samt hvor meget Solvtsøi Hofraaden havde faaet i Brudegave. Han vidste tillige, at Gadedøren ikke kunde aabnes udenbendt fra, samt at Røglen derfor stedse sad indvendigt i den, ja var endog lænket med en Kæde ved Laasen. At Koffepigen laa syg paa Hospitalet, var ei heller skjult for ham, ligesaa lidet som at Hofraaden og hans Kone skulde paa Maskerade — samt at den unge, syttenaarige Maria blev alene hjemme; han forsømte ei heller Leiligheden, som vi have seet, og kom, ubemærket af alle de Nærværende, ind i Huset. Maria, der ikke anede den ubudne Gæsts Nærværelse, gik rolig og munter ind i Salen, i Tanterne gottende sig over den Glæde, der ved det forehavende Besøg hos den elskede Moder ventede hende.

Det første, Maria foretog sig, var, at hun

lagde de toende Mafferadedragter tilrette og ordne
 Alt i Salen, hvis Dør hun havde tillaaſet indvæn-
 dig fra, dog uden at tage Nøglen af, der blev ſid-
 dende indvændig i Døren, og derpaa gik ind i Sove-
 kammeret, hvor hun ſatte ſig ved den varme Kaffe-
 orn og ſpiste ſin Aftensmad. Da hun var færdig
 dermed, paakom der hende en uimodſtaelig Lyſt til at
 iſøre ſig den ſmukke franſke Bondenigedragt, for at ſee,
 hvordan den vilde klæde hende; men da der begyndte
 at blive koldt i Salen, hentede hun den ind i Sove-
 kammeret, afklædte ſig indtil ſit Undertoi og iſørte ſig
 den for det derværende temmelig ſtore Toiletspeil.
 Da hun var færdig dermed, beſtuede hun ſig med den
 inderligſte Velbehag i Speilet, lo og neiede og ud-
 brød uvilkaarligen i diſſe mærkværdige Ord, ſom hun
 ſiden utallige Gange i ſin ſorgelige Fremtid mindede
 ſig: O, hvor jeg er deilig! derſom Stu-
 denten ſaae mig, blev han viſt forlobt i
 mig! — Den uſtyldige Pige holdt pludſelig inde og
 flammede ſig for ſig ſelv over at have grebet ſig i en
 Miring, ſom hendes fine Tølelſe for det ſømmelige
 fordomte; thi vel var det ſandt, at hun fandt, den
 unge Student var ſærdeles elſtkværdig, og derſom hun
 havde kunnet komme paa Maſſeraden, vilde det have
 været hendes ſtorſte Glæde at være hans Dame; men
 at han ſkulde blevet forelſket i hende, var dog forme-
 get at ønske, da hun aldrig kunde haabe at ſaae ham.
 Hun blev vred paa ſig ſelv, fordi dette Onſte opſteg i
 hendes Barm, og afførte ſig hurtigen Dragten, der

havde gjort hende saa forfængelig. Klokken var imidlertid blevet ti; Maria var imidlertid halv aflædt, hun besluttede derfor at gaae i Seng, for næste Morgen ikke at forsove sig. Hun tændte derfor Natlampen, for hurtigen at faae Lys tændt, naar Herskabet kom hjem, satte den i Vandsfadet, for at den ikke skulde gjøre Skade — og gik ind og lagde sig i sit Kammer, der var paa den anden Side af Kjøkkenet, hvor hun især godt kunde høre, naar der ringedes med Klokken — og slumrede sødeligen ind med Tanken om den smukke Student, der i det År, hun ikke havde seet ham, endnu var blevet meget smukkere.

Ødet før Klokken var fem, blev der ringet. Maria, der havde lagt sig i sine Underklæder, var hurtigen oppe og inde i Sovestuen. Det første, der tiltrak sig hendes Opmærksomhed, var, at Lyset, som hun havde sat ved Natlampen, var borte; men hun tænkte, at hun i Tanker havde taget det ind i sit eget Kammer. Hurtigen hentede hun et Vordlys fra Salen, tændte det og ilede skyndsomt mod Forstuen, men blev endnu mere forundret, da hun fandt Salsdøren aaben; og hendes Forundring forvandlede sig til Skæk, da hun opdagede, at Gadedøren ei heller var lukket til. — Lyset bændte i hendes Haand; og da Fruen skjemte med hende og spurgte, hvordan hun havde møret sig i sin Genlighed, var det kun stammende og med en paasædende Forlegenhed, der ikke blev ubemærket, at hun kunde svare. Hun tænkte stedse paa, hvordan det kunde være mu-

ligt, at hun havde kunnet glemme at lukke Døren
 ilaas — men beroligede sig dog, da hun troede at
 bemærke, at Jntet savnedes.

Hofraaden, der selv lukkede Døren, lygte sin
 Svoger August op paa hans Bærelse og kom, igjen-
 nem Kjøkkenet, tilbage til sin Kone, som Maria
 havde hjulpet i Seng. Fruen, som troede, at Maria
 var syg, befalede hende atter at lægge sig. Maria
 adlød ufortøvet; men der kom ingen Søv n i hendes
 Dine; hun vedblev at grunde over de ulaasede Døre,
 og snart troede hun, snart tvivlede hun paa, at
 hun havde Skylden. Dog omsider blev hun enig med
 sig selv om, at Feilen var hendes, og hun bebrejdede
 sig, at hun for at tænke paa et Menneſte, hvis
 Stand var over hendes, kunde begaae en ſlig Skjæ-
 desløshed; og hun takkede Gud inderligen for, at
 hverken Hofraaden eller Fruen var bleven den vaer,
 ſamt at den, ſom hun troede, ikke havde havt ube-
 hagelige Følger.

Klokken var over elleve, da Fruen ringede.
 Maria ilede ind til hende, for at høre, hvad hun be-
 ſalede. Fruen bad hende at dække Theebordet. Me-
 dens dette ſkete, gif Hofraaden ind i Salen — men
 man tænke ſig hans, ja Fruens og Marias For-
 undring og Skræk, da han kom ſtyrtende tilbage i
 Sovetammeret med det Udraab: „Skatollet og Skæ-
 bet er opbrudt, og alle vore Penge og Koſtbarheder
 ere bortſtjaalne!“

Fruen gav et høit Skrig.

Maria styrtede sandsestløs til Jorden.

Hofraaden raabte paa August, der ilede ned, efterfulgt af Kudskken, som ellers var ved Hestene, men som var kommet for at børste Klæder og Støvler, samt bære Vand, hugge Brænde o. s. v. Hofraaden fortalte med saa Ord, hvad der var forefaldet, og pegede gjennem den aabenstaaende Dør paa Skatollet. Kudskken slog Hænderne sammen. August hjalp sin Søster, der var beffjæstiget med Maria. Lempeligen hævede han den besvimede Pige op paa Sengen og bad Kudskken ufortøvet at hente en Læge.

„Nei! nei,“ — tordnede Hofraaden og holdt Kudskken, der vilde været afsted, tilbage.

„Gent Politiet! Bed Politimesteren selv at komme. Jeg er strækkeligt bestjaaler. Her er gjort Indbrud. Maaskee er hun, der ligger, selv Tyven. Ingen af Dørene ere jo opbrudte. Kun en Hunsstuv har kunnet begaae Gjerningen, og hun var alene hjemme. Den onde Samvittighed har slaaet hende. Skynd dig! Bed Politimesteren med et Par Betjente ufortøvet at komme. Afsted!“ — Den forfærdede Kudsk ilede ud af Døren. Maria aabnede i det samme sine Vindue.

„Forbarmende Gud! Er det da virkelig sandt?“ — jamrede den kraftløse Pige, ligesom anende, hvad der forestod hende, og forsøgte at stige ud af Sengen, hvilket hun kun støttet af Fruen formaaede. — „O, jeg Ulykkelige! Jeg er uskyldig, Herre! saa uskyldig som det diende Barn!“ — hun vred sine Hænder og

stirrede spørgende, med næsten vilde Gebærder, paa Hofraaden.

„Du er Tyven!“ — raabte denne med tordnende Stemme — „Din Brøde staaer malet paa din Bænde. Hvor har du gjort af mine Penge, af Guldet og Sølvtoiet? En oprigtig Beksendelse, inden Politimesteren kommer, kan ene frelse dig!“

„Jeg veed af Intet. — Forbarm Dem over mig og lad mig ikke komme i Politiets Hænder!“ — raabte Maria med bævende Stemme og Legeme og sank ned for Hofraadens Fodder.

„Rauning! Bedste, gode Broder!“ — bad August og greb sin Svogers Haand — „Overil dig ikke! See den ulykkelige Piges Fortvivlelse! Troer du da saa ung en Pige istand til at begaae en sliq Forbrydelse? Ufskyldigheden staaer malet i hendes bævende Stemme. Er endog Skindet imod hende, er hun dog ufskyldig; det tilsværger jeg dig ved alt, hvad der er mig helligt og dyrebart paa Jorden! Lad hende gaae paa sit Kammer, inden Politimesteren kommer. Nævn ikke hendes Navn eller din Mistanke til hende for ham. See, hvor den Ulykkelige ryster! Taarerne strømme ned af hendes Kinder. Lad disse uforkastelige Vidner paa hendes Skyldfrihed overtøye dig. Kom, Maria! jeg skal ledsage dig! Og dig, Svoger! skal jeg indestaae for, at hun ikke skal flygte. Reis dig, ulykkelige Pige! og følg mig! Min Svoger vil snart blive overtydet om, at han har gjort dig Uret. Kom!“

„Ikke af Stedet!“ — raabte Hofraaden endnu

meget mere opbragt — „Hendes Ungdom og Skjønhed skal ikke gjøre mig blind for hendes Brøde. Jeg seer kun i hende min Lyv. Kun en oprigtig Tilstaaelse kan redde hende; men hun maa fremkomme med den i dette Dieblif; i det næste Minut er det muligen for sildigt. Tal! Hvor har du de bortstjaalne Sager?“

En Taarestrom var Marias hele Svar.

Fruen bad nu ogsaa sin Mand paa det bønligste ikke at føre den ulykkelige Pige i Glendighed, uagtet det var hende næsten en Umulighed at troe andet, end at hun i det mindste maatte være vidende om Indbrudet og Tyveriet, eftersom ingen andre Laase end dem paa Skatollet vare opbrudte.

Hofraaden var ubepæggelig.

Politimesteren traadte i det samme, fulgt af tvende Betjente, ind ad Døren.

Maria segnede halv afmægtig om i Hofraadens og August's Arme.

Hofraaden underrettede Politimesteren omstændeligen om det Forefaldne og viste ham den uopbrudte Gade- og Salsdør samt det opbrudte Skatol, og da alle Omstændighederne nøie vare drøftede, blev han af Hofraadens Formening, at ingen anden end Maria kunde have forøvet Gjerningen. Den ulykkelige Pige blev derfor taget i et strengt Forhør, men hun blev uroffelig ved sit Udsagn, at hun var uskyldig; dog nægtede hun ikke, at hun formodede, det var muligt, at hun havde forglemt at tillaae saavel Gade- som Salsdøren, uagtet hun troede at være overtydet om det

Modsatte. Dette bragte saavel Hofraaden som Politimesteren paa den Tanke, at hun havde havt Medhjælpere og selv luffet dem saavel ud som ind. Hendes Kammer, Dragkiste, Kjelderen, Loftet samt det hele Huus blev nøiagtigen gienemsøgt; men man fandt Intet og blev derfor overthydet om, at det Stjaalne var bragt ud i Byen, og Politimesteren truede den uhykkelige Pige med Pinebænken, dersom hun ikke øieblikkelig udlagde sine Medskyldige og sagde, hvor de stjaalne Sager vare skjulte.

Maria, hvis stræffelige Skjelven og Kraftløshed noget var gaaet over, vedblev sin Benægten, hvilket opbragte saavel Hofraaden som Politimesteren i høi Grad, og da alle Midler forgjæves vare anvendte, for at faae hende til at bekjende en Brøde, som hun ikke havde begaaet, blev hun, sine Bønner, Taarer og Forsikfringer om sin Uskyldighed uagtet, af Betjentene ført i Arrest paa Raadhuset, hvor hun blev underkastet et pliinligt Forhør, der varede i flere Timer: og da hun endnu ikke bekjendte den Brøde, man troede sig overthydet om at hun havde begaaet, blev hun nedsat i et af de flemme Tyvehuller, der næsten var ganske under Jorden.

Hofraadinden offrede den Uhykkelige vemodige Taarer. Hun havde forsøgt og vedblev at forsøge Alt for at redde hende — uagtet hun dog troede hende skyldig: men Alt var og blev forgjæves.

August var aldeles fortvivlet over det Foresaldne. Det var ham umuligt at troe, at en saa

ung og smuk Pige, med et saa sjælsudt Ansigt, kunde være skyldig i sliq en Brøde. Havde hendes mere end takkelige Udvortes Dagen tilforn gjort noget Indtryk paa ham, da henrev hendes Taarer og Stemme uimodstaaeligen hans Hjerte. Hendes Forsikringer om at hun var uskyldig — det kunde ikke være andet — syntes ham at strømme fra en reen og ædel, for enhver Last fremmed Sjæl. August havde derfor udtømt sig i Bønner for hendes Redning, men Alt var forgæves. Dog vilde han endnu ikke opgive Haabet om at frelse hende. Det var ham uudstaaeligt, at hun skulde sidde i en saa affkyldig Arrest. Hvad de inderligste Bønner ikke formaaede, det skulde Magten udrette.

Han kjendte Prinds Henrik og var yndet af ham. Han kunde hos Kongen udvirke Marias Befrielse. Prindsen var rigtignok i Garnison ti Mile borte; men Reisen frem og tilbage kunde i det høieste medtage fire Dage. Hans Beslutning var snart fattet. Endnu inden Aften forlod han Berlin, og hans Hjerte bankede voldsomt, da han red forbi Raadhuset, hvor den ham saa kjære ulykkelige Pige var indespærret. Han vidste, hvor vigtig hans hurtige Tilbagekomst var for hende. Hun kunde muligen blive underkastet den frygtelige Tortur, og fra den haabede han idetmindste ved Prindsens Indflydelse at befrie hende. Med sin Svoger havde han for stedse brudt. Han agtede aldrig at see ham mere.

August Dalner var en Søn af Forstmester Dalner, der boede i maadelige Omstændigheder, formedelsi sin

strange Rebelighed og store Belgjørenhed. Han var netop blevet Student, da han mistede sin gode Fader, og kunde kun ved en ædeltsindet Betslægtets Understøttelse fortsætte sine Studeringer. Da han havde taget anden Examen, maatte han i en stor Skynding forlade Königsberg, ved hvis Universitet han studerede, for at ledsage sin gode Moder til Jorden. Han ankom først paa Begravelsesdagen og reiste tilbage Dagen derefter. Ved dette korte Ophold i Forstmeisterboligen saae han første Gang Maria, der var utrokelig over sin gode Madames Afgang. Dog, han var alt for dybt boiet af Smerten over sit eget Tab, til at have Følelse for denne ham aldeles fremmede Biges Sorg, og det var neppe, han lagde Mærke til, at hans Søster Louise, der skulde giftes med Hofraad Rauning, sagde, at hun vilde tage Maria i sin Tjeneste, hvilket hun endog før Bryllupet gjorde.

Et Aar var henrundet siden Moderens Død, da han, som vi vide, besøgte sin nyligen giste Søster og saae Maria anden Gang. Dersom denne unge Bige ikke var geraadet i hiin stræffelige Stilling, vilde det Indtryk, hun gjorde paa denne fyrige, unge Mand, formodentligen være forsvundet, naar han ikke saae hende mere; men det Modsatte blev Tilfældet — og den ædle August sølte sig, som af en usynlig Magt, opfordret til at frelse hende fra en usortjent, grusom Straf og offentlig Vanære.

Desværre lykkedes hans Bestræbelser ikke. Han traf ikke Brinds Henrik, der saa Dage før hans An-

komst var afreist til Armeen i Schlesien. Fortvivlet over dette feilslagne Haab, red August Dag og Nat for at komme til Kongen, der var ved Hovedarmeen, og af hvem han haabede at erholde Friheden for den ulykkelige Pige, for hvis Ukyldighed han vilde indestaae med sit Liv. Han kjendte den store Frederiks Rejsærdsfjærlighed og haabede Alt af hans Viltsdom.

Skjæbnen vilde det anderledes. Paa den syvende Dag, efter at han var redet fra Berlin, styrtede Hesten med ham uden for en Landsby, og han brækkede sit høire Been i Faldet. Nogle godmodige Bønder bære ham ind i Præstegaarden, som var der i Nærheden, hvor han velvilligen blev modtaget og pleiet paa det bedste. Præsten, der ikke var Saarlage, forbandt ham det bedste han kunde, og der blev strax sendt Vogn efter Lægen, som boede iwende Mile borte. Da Denne henad Aften kom, fandt han, at August, foruden det meget farlige Beenbrud, havde en meget hidsig Feber, der med hvert Minut tiltog. Næste Dag talte August i Vildelse og hans Feber var af en saa ondartet Natur, at den ikke alene gjorde Helbredelsen af Beenbrudet meget vanskeligt, men satte endog hans Liv i Fare.

I femten lange Uger maatte han holde Sengen; i sex Uger derefter bruge Krykker; og fem Uger forløb endda, inden han havde saa mange Kræfter, at han kunde reise. Da han blev gjengivet Brugen af sin Forstand, skrev han ufortøvet saavel til Svogeren som Søsteren og anraabte dem begge om at strafalde Sagen og i det Ringeste forskaffe den Ulykkelige sin Frihed,

medens Undersøgelsen varede. Han fik omsider, efter et halvt Aars Fraværelse, Svar, just som han vilde reise til Berlin. Hofraaden skrev: at Maria havde bekendt saavel at have opbrudt Skatollet som forpvet Tyveriet og var — i Tugthuset.

„Barmhjertige Gud!“ — raabte August, da han i Præstens Overværelse havde læst Brevet, betagen af den høieste Forfærdelse og Smerte — „Er det muligt? Dette Ansigt, hvori den sødeste Ufskyldighed affpeilede sig — det kunde lyve? Denne Pige, denne herlige, fortryllende Skabning, kunde....? O, Du himmelske Fader! Har Du nogensinde skabt Nogen i Dit Billnde, da var det hende — og hun — hun har — hun er....?“

Han forlod hurtigen Præsten og ilede ud i det Frie, for at skaffe sit beklemte Hjerte Lust! Dagen derpaa reiste han til Königsberg. Han vilde ikke see Berlin mere. Det var ham umuligt at være endog en kort Tid i en Stad, i hvilken den Pige, for hvem han havde lidt saameget, bødede som Tugthuussfange. Han vilde hverken see Svogeren eller Søsteren — thi ham syntes, at de burde have frelst den Ulykkelige, uagtet hun var skyldig. For den Domsældte kunde han intet udrette. Han vidste, at hun som Livsfange ikke maatte faae den ringeste Understøttelse af hvad Navn endog nævnes kan; han maatte derfor overlade den Broders betyngede til hendes rædselsfulde Skjæbne og bad Gud om ved Døden snart at ende den.

Den ædle Yngling, hvis Sundhed nyligen havde

lidt saameget, saldt ved sin Ankomst til Königsberg i en stærk Nervesfeber; og det var kun ved de dueligste Lægers Hjælp, at han undgik Døden, og det varede længe, inden han kunde forfatte sine Studeringer.

Trende Aar forløb derfor, inden han fik Embeds-
examen, og saavel ved Universitetet som siden som Præst i en Landsby i Nærheden af Königsberg levede han et meget stille Liv, var meget nødig i Selskab med Fruentimmer, kom aldrig til Berlin, uagtet hans Søster boede der, og havde besluttet aldrig at gifte sig.

I de første Forhører vedblev Maria med megen Standhaftighed sit Udsagn. Endog da hun blev truet med Pinebænken, vedblev hun hellig, og med Haanden paa sit rene Hjerte, at besværges sin Uskyldighed; men Politimesteren, der troede at være overtydet om at hun var skyldig, saae kun i hende en udlært Bedrageresse og havde foresat sig at bringe hende til at bekjende, om han endog dertil skulde anvende Haardhed; imidlertid vilde han dog, ifølge Hofraadindens indstændige Bønner, først forsøge de lemsældigste Midler.

Disse bestode i, at den uhyggelige Pige blev nedbragt i et aldeles mørkt og underjordisk Fængsel, hvor hun ikke fik andet at leve af end Vand og Brød, men blev derimod lovet et bedre Opholdssted, samt god Kost, naar hun bekjendte. I denne frygtelige Gensomhed havde Maria god Tid til at eftertænke alt, hvad der

Den qvindelige Tugthunsfange.

hittil uløstfælige Aften tilbragte sig med hende. Hun kunde nøie erindre sig de mindste Omstændigheder, endog de Ord, hun havde sagt, da hun havde den franske Bondes pigedragt paa og beskuede sig med saameget Velbehag i Speilet, samt det Indtryk, som den smukke, godmodige Student havde gjort paa hende, og som det Forsvar, han ydede hende den skrækkelige Morgen, da Indbrudet og Tyveriet var opdaget, meget havde forøget; alt dette stod levende i hendes Sjæl, og dersom noget kunde forsøde hende det frygtelige Fængsels Dvaler, da var det Tanken om ham og hans Udelmodighed; og hun haabede, at han vilde udvirke hendes Befrielse.

Dag, da tre Uger vare hentundne og intet forandrede sig i hendes Stilling, begyndte dette Haab at forsvinde; og da hun blev ført ind i Torturkammeret, for ved dets Rædsler at bekjende en Brøde, som hun ikke havde begaaet, forsvandt dette Haab aldeles — og den beklagelsesværdige Pige vred i den yderste Fortvivlelse sine Hænder, besvor paa det helligste sin Ustydighed og anraabte Gud høit om at frelse sig. Hun blev endnu engang spurgt, om hun frivillig vilde bekjende den Brøde, som man var overbevist om hun havde begaaet, og sige, hvor de stjalne Sager vare, for at frelse sig fra de rædsomme Piinsler, hun ellers skulde underkastes. Da hun paa dette Spørgsmaal, med den første Hestighed, atter beraabte sig paa sin Ustydighed og Ubidenhed om det hele, blev hun underkastet den første Grad af Torturen.

Ikke ville vi forsøge at fremstille Læseren et Billede af en sliq Rædselsscene. Hjertet bløder alene ved Tanken om den, og Menneskeheden bærer ved Vissheden om at meget ofte den Ustyldige, ved Marter, som kun selve Umenneskeligheden har fundet opfinde, har bekjendt Forbrydelser, som de aldrig have begaaet, og derved indviet deres hele øvrige Liv til navnløs, grændseløs Jammer og Glendighed.

Denne skrækelige Lod underkastede den ullykkelige Pige sig, for at blive befriet fra de mere end djævelske Biindser, hun led paa den rædselsfulde Vinebænk.

„Jeg vil bekjende!“ — raabte hun med Dødens Sjæleangst — „Løser mig! Lader mig komme ned! Jeg vil bekjende. Jeg er skyldig. O, min Jesus, min Frelser! forbarm dig over mig! Forbarm Eder! Jeg vil bekjende! Jeg er skyldig!“

Den saa skrækelig Mishandlede blev øieblikkeligen befriet fra de djævelske Instrumenter og taget ned. Hendes Udsagn blev protocolleret, og hun blev overrakt et Glas Vin til at styrke sig paa, hvilket hun dog, formodest de Smerter, hun følte, og den Skjelven, hvoraf hun var betagen, ikke kunde modtage, og hun belavede sig nu paa at komme tilbage i sit Fængsel; men et nyt Forhør begyndte. Hun skulde sige, om hun havde havt Medhjælpere, samt nviagtigen opgive, hvor Sagerne vare.

Den ullykkelige Pige betænkte sig lidt; derpaa hævdede hun sine saarede Hænder mod Himmelen og

saa bedende mod Alnaadens Ophav, hvorpaa hun med Fasthed i Stemmen udbød:

„Saa sandt som det er, at Gud lever, saa sandt er det ogsaa, at jeg ikke har nogen Medhjælper!“

Politimesteren syntes at tro hendes Forsikkring, derpaa spurgte han videre:

„Men de borstjaalne Sager? Pengene, Guldet og Solvtoiet, hvor er det? Enten maa du have nedgravet det eller givet Nogen det i Forvaring. Svar noiagtigen og bestemt derpaa: hvor er det? Det er ikke nok, at vi vide, du er Tyven; du skal skaffe det Stjaalne tilveie. Siger du ikke den rene Sandhed, kommer du atter paa Pinebænken, og da slipper du ikke saa let som første Gang.“

Et Forfærdelsesfrig var Marias Svar. Hun styrtede sandfælslos til Jorden.

Fængslslagen, der var nærværende, ilede den Ulykkelige til Hjælp og erklærede, at hendes Kræfter vare saa udtømte, at hun, for den Dag, ikke kunde udholde at forhores længere; hun blev derfor bragt ud — og man var saa menneskelig at give hende et lyst og bedre Fængsel, hvor der dog var en Seng med en Straamadrasse og et uldent Teppe i, samt et Bord og en Stol; og hun blev bragt en Portion varm Mad.

Det vilde være et forgæves Forsøg at beskrive den Stemning, som Maria var i, da hendes Besvimelse var hævet og det blev hende muligt at tænke. Den skrækkelige Pinebænk med alle sine Rædsler stod stedse

for hendes Sjæls Dø, og hvor var det muligt, at hun kunde undgaae at komme til atter at beslæde den? Hun skulde jo bringe det Borststjaalne tilveie, og hvor kunde hun det? Den Visshed, at hun for Livstid vilde komme i Tugthuset, havde ikke det Rædselsfulde for hende som Pinebænken — og hun bad Gud inderligt om at bevare hende fra oftere at komme til at lide dens Marter; og hun troede, det var en Indskydelse fra Gud, at hun fik det Indfald at sige: at hun var flygtet med det Stjaalne, som hun havde kommet i en Sæk, over Broen paa Canalen, hvor hun havde hvilet med den tunge Byrde paa Bolværket, men var blevet saa forstræffet for tvende Mandfolk, der nærmede sig, hvilke hun frygtede for vare Politibetjente, at hun havde tabt Sækken ned i Vandet, hvor den muligen endnu laa, om den ikke var drevet bort med Strømmen eller fundet af een eller anden af dem, der saa ofte seile under Broen. Derpaa var hun gaaet tilbage igjen, af Frygt for at blive eftersat, hvilket hun let kunde gjøre, da Gadedøren, som kun kunde lukkes indvendig fra, stod aaben; og da hun vidste, at hendes Herskab yndede hende meget og troede hende godt, havde hun haabet at blive fri for al Mistanke.

Den hele Nat vedblev hun at overtænke og indstudere dette opdigtede Udsagn, for at hun ikke skulde tage feil i det, om hun blev spurgt paa forsiellige Maader, hvilket hun kunde vente sig; og hun tog ikke feil i sin Formodning, thi allerede næste Formiddag

blev hun bragt i Forhør i det rædsomme Torturkammer; og en skræffelig Sjæleangst betog den Ulykkelige, da hun atter saae de frygtelige Instrumenter og Redskaber, hvis Brug havde efterladt sig Følgen, som hun befrygtede for stedse vilde berøve hende Brugen af sine Hænder, hvilket dog, formedelst Lægens Kunst, ikke blev Tilfældet, uagtet hun endnu engang maatte giennemgaae Torturens Rædsler; men da hun standhaftigen vedblev den førstegang givne Erklæring, troede man hende omsider.

Hendes Dom blev derfor affagt, og efter fem Maaneders Fængsel blev hun Livsfange i Tugthuset, den almindelige Straf for Indbrud og Tyveri, og det var kun paa Hofraadens og hans Kones indstændige Bønner, der ved en ædelmodig Stormand blev nedlagt for Thronens Fod, at hun blev forskaaet for Ragstrykning.

Denne saa beklagelsesværdige Pige tilbragte de første fire Aar, hun var i Tugthuset, paa en yderst sørgelig Maade, under den største Tyng og det strængeste Arbeide; og dersom hun ikke havde haft den store, himmelske Trøst i sin Glendighed, at hun led uskyldig, og den hellige Religion til Ledestjerne i sin sorgomgivne Tilværelse, da havde hun maattet bukke under for sin Glendigheds altfor store Byrde.

Da ovennævnte Tidsløb var henrundet, døde den gamle, maastee altfor strænge Inspecteur, og en yngre

Mand med et blidt, menneskevenligt Hjerter blev i hans Sted ansat. Den Dag da han tiltraadte sit Embede, blev ham, ved Inghuset's Direction, alle Fangerne, som vare i trende Afdelinger, fremstillede.

I den første Afdeling vare de, som, for mindre Forbrydelser, kun skulde bøde fra een til elleve Maaned. Disse vare bestemte det lettere Arbeide. I anden Afdeling vare de, som vare indsatte paa eet eller flere Aar, hvilke havde strengere Arbeide. Begge disse Afdelinger var det ved en kort Tid tilforn tagen Bestemmelse af Directionen tilladt at modtage Understøttelse af Slægtninge og Bekjendte, bestaaende af tillavet Mad og Klædningsstykker. De i den første Afdeling kunde endog, paa visse dertil bestemte Dage, tale med deres nærmeste Familie, hvilket den anden ikke maatte, men kunde skrive dem til.

Den tredje Afdeling, som vare Livsfangerne, nød ingen af disse Begunstigelser, maatte gaae i Straffeanstaltens Klæder, fik ikke andet end den meget knappe og lidet nærende Fangekost og var uophørlig bestjæftiget med det groveste og strengeste Arbeide, hvilket endog var af den Natur, at de sjældent udholdt det længere end fire til fem Aar, før de fik Brystsyge eller Tæring — og døde. Kun de, der vare af en meget stærk Constitution, opnaaede en nogenlunde høi Alder, men deres Tal var ikke stort, og de vare desmere at beklage.

Til denne sidste Afdeling hørte Maria. Hendes tilforn saa blomstrende Sylde var indsbundet. Hen-

des skønne mørkeblaae Dine vare ligesom faldne ind i Hovedet; hendes Kinders Farve var blevet blegguul, og Sorgen udtalte sig i hendes hele Væsen. Kort sagt, den Ulykkelige's hele Udvortes var en tro Afbildning af den personificerede Elendighed; dog fremlyste der en høj Sjæleadel af hendes lidende Ansigt, der i høj Grad kontrasterede med hendes sorgelige Udseende og frygtelige Stilling, hvilket ikke blev ubemærket af den nye Inspecteur, og han besluttede nøie at erkjendige sig hos Stiftelsens Præst og Betjenterne om denne Fange, der, saa forekom det ham, syntes at kunne taale en noget blidere Behandling, end den, hendes Stilling medførte, hvilken endog kunde være nødvendig, om hun ikke skulde blive et Offer for en meget tidlig Død; og den ædle Mand undlod ikke, endnu samme Dag, for en Deel al udføre sit menneskefjærlige Forsæt.

Alt, hvad han fik at høre, bestyrkede ham i den gode Formening, som han havde fattet om denne, som ham syntes, interessante qvindelige Fange, og det var ham næsten ubegribeligt, at en Pige, der havde et saa godmodigt Ansigt og i en saa streng Straffeanstalt havde udviist en saa udmærket god Opførsel, kunde have begaaet en saadan Forbrydelse som den, han i den ham overleverede Protokol fandt hende domfældt for.

Dagen efter at den ædle Steinfeldt havde tiltraadt sit Inspecturembede, blev der en Dame meldt, som ønskede at tale med ham. Det var Hofraadinde

Rauning, der udbød sig en Gunst af ham, og den var — dagligen at turde sende Maria Middagsmad. Hofraadinden svømmede i Taarer over Marias skrækelige Skjebne, og hendes Bønner og Taarer forfællede ikke deres Virkning hos den menneskefjærlige Steinsfeldt. Vel kunde og turde han ikke opfylde hendes Bøn; men det var ham ikke formeent selv at give Fangerne Noget, og han lovede hver Dag at lade Maria komme i sit Kjøkken, hvor hun skulde faae saamegen varm Mad, som hun kunde spise. Fru Rauning takkede ham paa det inderligste, og inden hun gik, havde den ædle Kone faaet hans Tilladelse til at sende Maria Linned og lette Klæder, som hun kunde bære under sine Fangeklæder.

Uagtet Fru Rauning ikke kunde nægte, at Maria virkelig havde begaaet den Forbrydelse, hvorfor hun blev straffet, gav hun hende den bedste Lov, hvilket endmere stemte Inspecteuren for hende. Endnu samme Dag blev den Ulykkeliges Kaar formildede — og hun takkede Gud med Glædestaarer, da hun, iført den gode Opklædning, som var af Hofraadindens egen Garderobe, gik et godt og velsmagende Middagsmaaltid i Madame Steinsfeldts Kjøkken. Vel maatte hun gaae til sit sædvanlige strænge Arbeide; men det varede dog ikke længe, inden Inspecteuren havde af Directionen faaet Tilladelse til at beholde hende til Opvarterse i Kjøkkenet, hvilket var noget, der ikke tilforn havde været Tilfældet med nogen

Lidsfange, da dertil stedsse var taget af de mindre Forbrydere.

Dette kunde derfor ikke andet end vække Misundelse blandt de andre Fanger, men derom bekymrede Steinfeldt sig ikke. Han lindrede de Ulykkeliges sorgelige Aar saameget som det stod i hans Magt, og Maria syntes ham at være den Ulykkeligste og meest Lidende blandt de Ulykkelige. Han vilde, opfordret af det Vidnesbyrd, Naturen havde skrevet i hendes Afsyn, lindre hendes Elendighed og redde hendes Liv.

Hans ædle Bestræbelser forfællede ei heller den tilsigtede Virkning. Marias bortflygtede Sundhed vendte tilbage; hun blev fyldigere og mere livlig, uagtet en stor Sørgmodighed var udbredt over hendes hele Væsen, som det aldrig kunde lykkes den gode Inspecteur eller hans værdige Kone ganske at adsprede, skøndt de gjorde Alt dertil og behandlede hende, efter et Aars Forløb, som om hun havde været deres egen Datter.

Det Ønske, Maria i de første Aar havde næret, at forlade sin Rædselsbolig og blive fri, var aldeles forsvundet. Hendes eneste Ønske var nu stedsse at blive, hvor hun var, og hun bad Gud inderligen om at bevare hendes Belgjører og Belgjørerinde og ikke lade hende opleve deres Død. Skjebnen vilde det anderledes.

Da Maria havde været i fire Aar i sin forandrede Stilling, døde den ædle Steinfeldt af en smit-

som Syge, der græsserede i Stiftelsen, som et Offer for sin Menneskekjærlighed. At beskrive den Sorg, som hans altfor tidlige Bortgang skabte i den skumle Rædselsbolig, hvor hans Dyders Sol havde straalet i den skønneste Glands, er en Umulighed. Marias Sorg gik over til Fortvivelse. Hun saa sig nn tilbagestødt i sin forrige rædselsfulde Glendighed og anraabte Himlen om det eneste Næringsmiddel, der var for hende — Døden.

Madame Steinsfeldt var ikke alene utrøstelig over sit eget uoprettelige Tab. Marias Skiebne gik hende haardt til Hjertet. Den sande Dydige, der nærer en uroffelig Tillid til det altstyrende Forsyn, er udrustet med en stor Kraft til at lide og bære og kan midt under egne Lidelsers tunge Byrde føle for Andres Glendighed. Vel følte Madame Steinsfeldt, at hendes Tab var uopretteligt, dog var det hende indlysende, at Maria havde tabt meget mere end hun. Den ædle Kone var derfor betænkt paa, om muligt, at gjøre et Forsøg paa at redde den ulykkelige Pige, om Redning endnu var mulig, saameget mere som hun var vidende om, at Maria var uden Skyld og Brøde.

Dette vilde vist være meget vanskeligt, da hiin strænge Politimester, der var Aarsag i at Maria paatog sig Skylden for Indbrudet og Tyveriet, var første Directeur for Tugthuset og vel neppe vilde indrømme, at han havde misbrugt sin Magt mod en Ufskyldig og derved faaet hende til at erklære sig for

skyldig, ligesom Hofraaden, der havde lidt et saa betydeligt Tab, vel neppe vilde friske hende.

Hvad der skulde gøres, maatte strax iværksættes. Hun gik derfor, medens hendes Mand endnu laa ligg, til Hofraadinde Rauning, hvem hun forsikrede paa det helligste, at Maria var brodesfri, og anraabte hende om at formaae sin Mand til at give en Ansøgning ind til Kongen om hendes Benaadelse, paa Grund af hendes gode Opførsel i Straffeanstalten, da Hofraaden, som den Bestjaalne, var den eneste, der turde anraabe om en sliq Naadesbeviisning for hende. Man havde Exempler paa at slige Benaadninger, paa ovenanførte Grund, havde fundet Sted, naar den Ansøgende var en bekjendt redelig Mand og forbandt sig til at tage Fangen i sit Huus og i eet og alt staae inde for dens Opførsel i Fremtiden, samt at den aarligen, paa de dertil bestemte Dage, indfandt sig i Tugthuset og blev fremstillet for den forsamlede Direction.

Madame Steinfeldt talede af sit rørte Hjertes hele Barme, saadan som kun den Dydige kan tale, naar den vil udribe en Ulykkelig af uskyldt Gledighed, og ethvert af hendes Ord banede sig Vej til Hofraadindens Hjerter, der nærede intet inderligere Ønske end det at frelse Maria. Vel blev hun ikke ved Madame Steinfeldts Forsikringer overtydet om Marias Ukyldighed, men hun syntes, at den Ulykkelige havde bødet nok, om hun endog var skyldig; hun lovede derfor at anvende sin hele Indflydelse hos sin

Mand, for at faae ham til at udvirke Marias Befrielse, og forsikrede, at hun med den inderligste Glæde vilde tage hende i Huset, om hun var saa lykkelig at erholde den; saameget mere, som hun var overthydet om, at hun var forbedret og var vendt tilbage paa Dydens Bei, som hun i sin tidligere Ungdom, fristet af det ulykkelige Mammon, havde forladt. Hun kunde vente Alt af Mandens Omhed, da hun om faa Dage haabede, med Guds Bistand, at forskaffe ham de saa længe ønskede Faderglæder — et Dnske, som i deres elleveaarige Egtteskab hidtil var blevet uopfyldt. Naar den med Frygt og Haab forventede Stund var overstaaet, og hun første Gang lagde deres Kjærligheds Pant i hans Arme, vilde hun gjøre ham denne Bøn, og hun troede at være vis paa, at han vilde opfylde den.

„Himlen vil velsigne og lønne Dem i deres Barn!“ — sagde Madame Steinfeldt med den inderligste Høilagtelse og vilde have kysset Hofraadindens Haand, hvilket denne forhindrede ved at drage hende til sit Hjerte og kysse hende — „Himlen har allerede velsignet Dem; men at De faaer Maria til Dem, vil forøge dens Velsignelser; thi Maria er ligesaa ædel som hun er ulykkelig. Aldrig har jeg været Moder. Jeg har derfor ingen Datter; men det halve af mine Dage vilde jeg give for at kunne døe ved Marias omhedsfulde Bryst, for at hun kunde lukke mine Dine.“

„De er en meget agtværdig Kone!“ — udbød

Hofraabinden med inderlig Varme, da Madame Steinfeldt anbefalede sig og vilde gaae — „Lykkes vor Plan, som jeg inderligen vnsker, da beder jeg Dem ret ofte at komme til mig. De kan da see og tale med Maria og sige Dem selv: „At hun er fri — er mit Bærf!“ —

„Nei, Deres. Deres er og bliver det,“ — gjensvarede Madame Steinfeldt, idet hun gik — „At jeg i min store Sorg kan glæde mig, det takker jeg Dem for — derfor skal den lidende Dydige takke Dem, og derfor skal jeg velsigne Dem i min Dødsstund!“

Da Hofraabinden var kommet tilbage, eftertænkte hun nøiere Madame Steinfeldts sidste Ord, hvori der laa en ny Forsikring om Marias Ufskyldighed. En Bæven gjennemisneede hendes Hjerter ved Tanken om, at Maria dog muligen havde lidt uskyldigt og, blot for at undgaae den frygtelige Tortur, aflagt hiin Betsjendelse, hvorfors hun havde lidt og gjennemgaaet saameget; og dette ansporede hende til at bruge sin hele Indflydelse for hendes Befrielse.

Hun kjendte sin Mands Hjerter, der saa ofte havde blødt for den ulykkelige Biges Elendighed, uagtet han ikke et Dieblif havde tvivlet om, at hun var brødesuld, og Udsaldet viste, at hun ikke havde taget feil. Frederik den Eneste frev „bevilget“ paa Hofraadens fra Directionen for Straffeanstalten særdeles vel anbefalede Ansøgning, og den ædle Louise Rauning sad og vuggede sin tre Maaneder gamle Søn, da en Bige, ledsaget af tvende Politibetjente, traadte

ind og kastede sig høit grædende for hendes Fødder. — Det var Maria.

Denne hulde, mishandlede Piges Opsørsel i Hofraadens Huus var som man kunde vente sig den. Med den største Trost og Hengivenhed for sit Hertsab forbandt hun den største Glid og den strengeste Nødsagtighed, og hun offrede sin Frue og hendes Barn den inderligste Omhed og Kjærlighed. Hofraaden derimod kunde hun aldrig see eller høre tale, uden at en uvillkaarlig Gysen igjennemfoer hendes Sjæl, thi paa hans Beskyldning og Anklage havde hun igjennemgaaet de frygteligste Lidelser; dog kunde hun ikke nægte, at han var god og retskaffen og havde havt den største Grund til at mistænke og beskylde hende. Om han angrede det, derom var Maria vel uvidende, men saa meget var vist: han behandlede hende med megen Godhed, der blev aldrig talt om hvad der var foresaldet, og hun havde mere end een Gang havt det meest overtydende Beviis paa, at han yndede hende og havde Tillid til hendes Redelighed.

Hofraadens Omstændigheder bleve i Løbet af de første Aar, Maria atter var hos ham, uden hans Skyld eller Brøde meget forværrede. Hans Onkel, den rige Commerceraad, hvem han haabede at arve, da han ingen Børn havde, var imidlertid, i en Alder af halvsjerdstindstyve Aar, blevet forelsket i en smukt tyveaarig Kjøbmandsdatter, som han ægtede, hvilket et Aar efter Brylluppet fødte ham en Søn — der, med Moderen, da den bedagede Mands og Faders

Død kort Tid derefter indtraf, arvede hans uhyre Capitaler og Eiendomme.

Den betydelige aarlige Understøttelse, som Onkelen havde givet ham, og hvorved han havde været istand til at føre et stort Huus, bortfaldt nu aldeles. Følgen deraf var, at han maatte indskrænke sig. Heste og Bogn bleve solgte og Ridsken blev affediget. Man tog ikke mere i Selskaber, da man ikke havde Gyde til at gjøre Gjengjæld; og da et stort Handelshuus, i hvilket han havde en betydelig Capital staaende, gik fallit og han tabte sit Tilgodehavende, blev han nødsaget til at sælge sit Huus og flytte ind i leiede Bærelser. Hans Embede var ikke meget indbringende, og da han, ved at træde ud af de store Girkler, aldeles mistede sin Indflydelse, blev han af en stolt og bydende Overmand meget ofte chicaneret paa en ret fornærmende Maade. Følgen var, at Hofraaden, der var en rejsindig og ærefjær Mand, forsvarede sig og det muligen med mere Heflighed, end man bør tillade sig mod en Foresat. Han blev nu denne en Torn i Diet; og da bemeldte Stormand, ved sin Formands dødelige Afgang, blev Præsæs i Collegiet, var det ham en let Sag at styrte Hofraaden. Han fik Afsted med en meget lille Pension, som havde til Følge, at han endnu mere maatte indskrænke sig. Det undværligste Bohave blev gjort i Penge, for at betale en Deel presserende Gjæld og leve for, da Pensionen dertil var utilstrækkelig. Der blev sættet en endnu mindre

Leilighed. Hofraadinden tog Sytøi ind — og Maria var efter trende Mars Forløb deres eneste Tjenestetyende.

Nu havde Maria ret Leilighed til at vise sin Hengivenhed for den gode Louise, der snarere behandlede hende som en elsket Søster end som en Tjenestepige, over hvem hun havde en uindskrænket Myndighed, da denne var Livsfange og kun var kommet ud paa det Vilkaar sin hele Levetid at forblive der, hvor Broden, hun blev straffet for, var begaaet. Hun var paa færde fra den tidlige Morgenstund af, for at faae sit Arbeide fra Haanden, at hun kunde hjælpe sin Frue at sye; og naar Louise hen ad Natten befalede hende at gaae tilfængs, blev hun dog et Par Timer oppe og spandt Hør, som hun, uden at Louise i Forstningen vidste det, havde faaet til Forarbeidelse af en bemidlet Naboerske.

De Penge, hun derfor fik ind, maatte Louise, hvor nodigen hun end i Begyndelsen vilde, modtage til Klæder til den lille August, der endog for sit Navns Skyld var Maria saa inderlig kjær, og for hvem hun nærede en Moders hele Omhed. Kort sagt, Marias Forhold var i den høieste Grad ædelt, og hun var den lille ikke lykkelige Familie aldeles uundværlig.

Da Maria havde været i sex Aar i Hofraadens Huus, døde den gode Madame Steinsfeldt, der fort ilforn havde arvet 10000 Rigsdaler efter en riig Fætter. Denne sande Dydiges Dødske blev opfyldt;

Den qvindelige Tugthuusfange.

thi Maria var hos hende i den sidste Tid og luskede hendes venlige Dine, der saa ofte vare blevne vaade ved de ulykkelige Fangers Glendighed.

Maria vædede den mere end moderlige Venindes veldædige Hænder med stride Smertenstaarer; og det at den Forevige havde indsat hende til Universals arving, formaaede ikke at mildne hendes dybe Sorg.

Bemeldte Summa blev Hofraaden, som Marias Bærge, udbetalt, og hun fik desuden et meget godt Indbo og noget Sølvtøj, hvilket ligeledes blev flyttet ind til Hofraadens. Denne flintfolende Mand var altfor delicat til at opfylde Marias Bøn, som var at modtage disse Penge og betragte dem som sin Eiendom. Han satte dem ud for hende, og Maria maatte stedse selv modtage de derfor indkomne Rentepenge. Det er indlysende, hvad Brug denne ædeltænkende Pige gjorde af disse Penge. Der hjalp ingen Modsigelse, Maria vilde have den Glæde at klæde og betale Skolepenge for den kjære lille August — og hun var ikke at overtale til at træde over som en Veninde af Huset. Hun vilde vedblive, og vedblev ogsaa, at være slet og ret Tjenestepige og selv forrette alt Arbeidet.

Alt fik, siden Maria arvede disse Midler, et mere livligt Udseende i Hofraadens Huus. Maria forstod med den fineste Delicatesse, og uden at det saae ud som Gave, at skaffe mange Ting i Huset, hvorved saavel Hofraaden som hans Kone vandt i Bequemmelighed. Maria klagede over, at der var saa lidt

om Fødderne, naar hun sad og syede; det var altsaa ikke paafaldende, at der kom et godt, tykt Tæppe paa Gulvet — og saadan bar hun sig ad ved flere Leiligheder.

August fik stedse en eller anden Belønning af hende, naar han havde været flittig, hvilket den gode Dreng, underviist af Maria, vidste at paasnakke Faderen til hans Smaaafornødenheder.

Louise smilede hvergang derved, idet hun hemmeligen rystede paa Hovedet, men da hun tilfulde kjendte Marias gode Hjerte, gik hun omsider ganske over paa hendes Parti, og nu var det let at sætte Hofraaden Blaar i Vinene, da det hed sig, at de anskaffede Ting og de bedre Fødemidler vare for hendes egen Fortjeneste, der daglig tiltog. Der kom endog hver Søndag en Flaske Vin paa Bordet, og paa Hvitidsdagene og ved Fødselsfesterne manglede der aldrig en god Kage, og da fik Hofraaden stedse sin Yndlingsvin, der var fire Gange saa dyr som den simple Bourdeaur, han nød om Søndagen.

Vel sandt, den ædle Maria kunde aldeles ikke anstaffe sig selv Noget, men hun syntes ogsaa, at det var ikke passende for hende, paa hvem en offentlig Banære hvilede, at gaae med gode Klæder. Hun var stedse reenligt, men yderst tarveligt klædt, og derved lod hun det forblive. At kunne fremvirke Tilfredshed i den for saa glædetomme Bolig og bidrage noget til den kjære lille August's Vel i Fremtiden, var hendes eneste Ønske, og hun havde besluttet, at den elskelige

Dreng skulde være hendes Arving. Han tegnebe jo ogsaa til at komme til at ligne sin Onkel, den ældre August, som den stakkels Pige dog ønskede at see blot en eneste Gang, før hun døde, og som hun aldrig kunde glemme. Dog skulde dette være ubemærket af ham — thi hun kunde ikke udstaae den Tanke, at han maatte troe, at hun, som han med saamegen Varme havde forsvaret, dog havde begaaet Indbrud og Tyverie; ja, hun skammede sig ligesaameget over at have været i Tugthuset, som om hun for en virkelig Brode var kommen der. Ingen vilde jo troe, at hun var uskyldig. Maria paaastod heller aldrig at være det, endog naar hun, som stundom i de første Aar var Tilfældet, paa Gaden blev torteret og udskældt for et lumpent Tugthuuslem, eller Drengene pegede Pinger ad hende, ja, hvilket endog en Gang skete, kastede Gadeskarn paa hende. Hun var jo domfældt og straffet — og maatte derfor tie og lide.

Den glade og muntre Julefest var syvende Gang, siden Maria forlod Straffeanstalten, oprundet. Bordet var festligen smykket; en Flaske af Hofraadens Jndlingsviin stod paa det, og Juletræet, som Maria havde udpyntet for den lille August, og som Juleaften havde glædet ham saa inderligen, stod paa Forhojningen ved Vinduet, for hvilket August stod, og hans venlige blaae Line dvælede med den inderligste Velbehag paa de forgylde Grene, paa hvilke Maria havde hængt

nye Forærlinger, bestaaende af Frugter og Confecturer, men som ikke maatte nedtages for Aften, da man rentede Besøg af et Par Born i Nabolaget. Hofraaden røg, med megen Velbehag, af det Bund sine Knaster, som Juletræet den foregaaende Aften havde baaret til ham. Fruen ordnede Noget paa Bordet, og Maria kom ind med Tærten, der skulde prunke midt paa det lille nydelige Taffel. August løb hen til Maria, slynge sine Arme kjærligen om hendes Hals og tørrede Taarerne af hendes Kinder med sin lille Haand, idet han deeltagende spurgte:

„Hvorfor græder du, søde Maria? Har nu de uartlige Drengene igjen udskjældt dig og ladet dig høre det flemme Tugthuus? Bliv kun, til jeg bliver stor, saa skal jeg ret banke dem derfor, saa ville de nok lade dig gaae i Fred. Græd nu ikke mere. Det er i Dag Førstejuledag og saa maa Alle være glade. Det lille Barn Jesus har i Aftes givet mig saameget godt. Han har heller ikke forglemmt mig i Dag. See engang: Juletræet har i Nat atter faaet Frugter, istedet for dem jeg plukkede af det i Aftes. Det lille Himmelsbarn, som er født i Nat, vil heller ikke forglemme dig. Du kan endnu i Dag faae Noget, som kan glæde dig; thi Barnet Jesus har meget tilbage. Du siger jo selv, at han raader saavel over Himlen som Jorden. Han vil nok give dig en god Julegave. Græd derfor ikke mere. Vedbliver du at græde, maa jeg græde med, og jeg vilde saa nedigt græde paa den kjære Julefest.“

Maria kyskede den hulde Dreng inderligen; men

hendes Taarer vedbleve sagteligen at trille ned over hendes Kinder. De randt ved Tanken om at hun Dagen efter Helligdagene i sin Fangedragt skulde møde i det frygtelige Fugthuus, for hvis Medlem hun endnu maatte ansee sig.

Maria holdt endnu August omslynget, da det bankede paa Døren, og tvende Mænd i Rejseklæder traadte ind af den. Den ene af dem, som var en smuk Mand paa syv til otteogtredive Aar, nærmede sig Fruen, aabnede sine Arme imod hende og kaldte hende sin elskede, gode, længe savnede Louise.

Det var hendes Broder, Præsten August Dalner, som hun ikke havde seet i færtten Aar.

Louise troede neppe sine Øine, saa forandret var August blevet. Hendes Glæde over Gjenforeningen var stor, men den steg til Henrykkelse, da hun hørte, at August var kaldet til Sognepræst ved Garnisonskirken i Berlin, hvor han paa Nytaarsdag skulde holde sin Tiltrædelses-Prædiken.

Den anden Herre stod Haand i Haand med Hofraaden, medens Louise sældte Glædestaarer ved sin Broders Hjerte. Det var hans Fætter, der i flere Aar, som Kjøbmand, havde været bosat i Udlandet, hvorfra han var kommet tilbage over Königsberg og havde gjort Rejsen med August til Berlin.

Maria, der strax havde gjenkjendt August Dalner, ilede, ved det første Ord af hans Læber, ud i Kjøkkenet, efterfulgt af den lille August, der hvilligen forundrede sig over de tvende fremmede Mænd, især ham, der

kysfede og omfavnede hans Moder, hvorfor han ikke vilde blive i Stuen.

Hofraadinden kom, efter et Kvarteers Forløb, ud og anmodede Maria om at lægge tvende Couverter til paa Bordet.

Maria bad Fruen at forstaae hende for at gaae ind, saalange hendes Broder var der.

Louise kunde ikke andet end billige Marias Delicatesse; hun tog derfor selv Dækketøiet og bad Maria om blot at anrette Maden, da hun saa selv vilde hente den. Imidlertid kaldt det hende ind, at een Flaske Blin muligen var for lidet, da der venteligen vilde blive flinket paa en lykkelig Gjenforening efter saa lang en Fraværelse. Hun bad derfor Maria om til sin øvrige Godhed at lægge den endnu at forskaffe een eller to Flasker fra det nærmeste Wiinhuus. Hun klappede den gode Pige paa de taarevædede Kinder, idet hun gjorde denne Bøn, kaldte hende sin Belgjørerinde og forsikkrede, at hun vilde være den lykkeligste Kone i hele Berlin, dersom Maria ikke var saa ulykkelig og sorgfuld.

Maria trykkede sine Læber mod Louises Haand. Derpaa tog hun Penge, en Kurv og tvende tomme Flasker og gik skyndsomt ud, for snart at komme tilbage og anrette Maden.

Da Maria kom paa Gaden, ringede det allerede sammen til Aftensang, hvorfor alle Boutiquer vare lukkede. Hun maatte derfor gaae ind af Gadedøren og igjennem Skænkestuen, for at komme til den saa-

faldte Kjælderstue, hvorfra Vinen udsolgtes. Uagtet det var under Gudstjenesten, var der dog megen Stoi i Kjælderstuen. Vinen flød saavel hen ad Bordet som Gulvet, og om et Bord sad der sex tildeels berusede Gjæster, der morede sig med at drikke og synge letsfærdige Viser.

Maria skyndte sig derfor at komme igjennem Stuen og ønskede, da hun skulde tilbage med Vinen, at hun kunde komme ud af en anden Vej, for at undgaae Nærheden af Sviregjæsterne, blandt hvilke især den ene nøie havde betragtet hende, da hun gik igjennem Stuen; men der var ingen anden Udgang; hun maatte derfor, saa nødig hun end vilde, atter forbi Svirebrødrene.

Da hun aabnede Døren til Stuen og traadte ind, saa hun, til sin Forstrækkelse, at han, der havde betragtet hende saa nøie, havde reist sig og stod og lænede sig op til Stolpen af Udgangsdøren. Hun maatte altsaa lige forbi ham. Da hun kom hen mod Døren, stillede han sig, uagtet han ikke var fri for at være noget beruset, lige for den. Maria maatte derfor standse lidet, medens hun, dog uden at tale, betydede ham, at han maatte gaae fra Døren, for at hun kunde komme ud. Istedetfor at gaae til Siden, gik den Halvdrufne et Skridt imod hende og gav hende et lille Slag paa Skulderen, idet han med et satanisk, grinende Smil sagde:

„O, mit Barn! hvor du er deilig!

Der som Studenten saae dig, blev han vist forlobt i dig!”

Maria kom ved disse Ord til at bære over sit hele Legeme; det var nærværende, at Kurven, som hun havde paa Armen, var faldet fra hende. Dog fattede hun sig saameget, at hun trængte sig forbi Manden, der lo hende lige i Dinene, og styrtede ud af Døren, over Gaden og ind i Hofraadens Stue, hvor saavel Broderen som Fætteren endnu stode i fortrolig Samtale med Hofraaden og Louise, hvilken Sidste i Korthed havde meddeelt August Underretning om Alt, hvad der angik Maria siden hendes Arrestering, og endog ikke forglemte, dog uohørt af hendes Mand, at vedrøre denne Piges sjældne Edelmødighed mod dem i den sidste Tid, der havde været dem saa fuld af Trængsler. Louise sluttede med at bede sin Broder om at afstaae fra sit Ønske at see og tale med Maria, og August stod just og udtømte sig i Gissninger over, at det dog var muligt, hun var uskyldig, da Maria idetsamme bleg, med næsten vilde og forstyrrede Miner, styrtede ind og kastede sig for Hofraadens Fødder, idet hun med Hestighed raabte:

„Herre! ved Alt, hvad der er dem helligt i Himlen og paa Jorden, besværges jeg dem usfortøvet at gaae til Politimesteren. Lad ham strax sende en Deel Betjente til Vihinhandler Brauns Skjænkstue og arrestere den lange Person i den graae Frakke. Det er ham, der for sexten Aar siden opbrød deres Skatol og stjal deres Penge og Kostbarheder. Jeg var hiin

Aften saa forfængelig at iføre mig en af de af Fruen efterladte Mafferadedragter og sagde, da jeg saa mig i Speilet, nogle Ord, som jeg ikke kan gjentage, og som aldrig siden ere gaaet mig af Minde. Disse Ord kan Ingen uden Tyven, der maa have været i Bærelset, have hørt. Af hiin Person, der lader til at være noget beruset, hørte jeg disse Ord nyligen i Biintapperens Skjænkstue! Han og ingen Anden, det sværger jeg ved den alvidende Gud, er Tyven! Jeg er uskyldig og er blevet straffet for en Andens Brøde. Skynd Dem, Herre! Jil! Han kunde ellers undløbe!”

Hofraadens Bestyrtelse var grændseløs. Med saa Ord forfikkrede han Maria om, at han ufortøvet vilde gjøre sin Pligt og opfylde hendes Ønske, og ilede hurtigt ud af Døren mod Politimesterens nære Bolig.

Hofraadinden løstede Maria op og trykkede hende med Omhed til sit Bryst.

Præsten nærmede sig til hende med et Udtryk af den højeste Grefrygt og tog hendes Haand, idet han med en Taare i sit blide Øie udbød:

„Jeg er meget at badle, fordi jeg, ædle, herlige Pige, blot et Dieblif, blændet af Skinnet, der var imod dig, kunde troe dig istand til at begaae en sliq Brøde, som den, hvorfor du er beskyldt og straffet. Det Gjenfskin af den ædleste Sjæl, der lyst og endnu lyser fra dit blide Himmeløie, burde have sagt mig det. Modtag den Forsikkring af mig, at din Retfærdiggjørelse skal skabe mig den højeste Fryd, jeg

endnu har nydt i Livet. Kom, du lidende, jeg kunde næsten sige, store Korsdragerinde! Før mig hen til Blinhuset. De, Rauning, følger med; vi ville blande os imellem Gæsterne, for at passe paa at Skurken ikke skal undløbe. Følg med, Søster! Du og denne i Støvet nedtraadte, mishandlede Pige maa holde Vagt uden for Huset, medens Rauning og jeg ere inde i det, om han muligen skulde vide en hemmelig Udgang, der dog maa føre til Gadedøren. Maria kjender ham jo. Kommer han, da raab kun dristigen: Hold paa Tyven! Kom!" — Han ilede mod Døren og trak de Andre med sig. Det var neppe, at Louise fik kastet Raaben om sig, saadan skyndte han paa at komme afsted, og det var knapt, at den lille August, giennem Binduet, fik dem at see, saa hurtigt gif de.

Det varede ikke længe, inden Hofraaden kom, efterfulgt af fire Politibetjente der med den muligste Hurtighed, dog saa stille kom muligt, trængte sig ind i Blinhuset. Maria skjælvede saa heftigt, at hun maatte holde sig ved Hofraadinden. Den aldrig forhaabede Stund, da hendes Uskyldighed muligen skulde komme for Dagen, var oprunden. Men jo mere det afgjørende Dieblis nærmede sig, jo stærkere blev hendes Hjertes Banker, og da den omtalte Person, fastholdt af Betjentene og efterfulgt af Hofraaden, Præsten og Kjøbmand Rauning samt flere af Gæsterne, blev ført ud af Døren, var hun nærved at segne til Jorden og havde ogsaa gjort det, om Hof-

raadblinden ikke havde holdt hende, fast omslynget, i sine Arme.

Hofraaden, Dalner og Kjobmand Rauning nærmeste sig den halv Afmægtige, der allerede var omsinget af et talrigt Publicum, der gabede paa hende og Hofraadinden, uvidende om hvad der var foregaaet, og troede, at Maria, som Mange vidste var Tugthuussfange, havde stjaalet paany og var grebet af Hofraadinden, som var den Bestjaalne; men snart blev den hele Skare bragt ud af sin Uvidenhed, da en af Politibetjentene, idet han vendte sig til Maria, med høi Røst sagde:

„Vær nu ved godt Mod, Maria. Din Ufskyldighed i Tyveriet er nu bragt for Lyset. Guld Mund taler af Hjertets Grund! Denne Galgennebel, som vi længe har havt i Rikkerten, har i sin Drukkenstab bekendt saavel Indbrudet som Tyveriet, for hvilket du har været i Tugthuset.“

Maria var saa overvældet af sin Lykke, at det var hende umuligt at tale. Taarerne styrte af hendes Dine, og hun frembar i Stilhed Alforbarmens sin Tak for hans uendelige Miskundhed.

Hofraaden maatte, paa Politibetjentenes Anmodning, følge med den berusede Arrestant. Den forsamlede Folkemængde udbød i Fryderaab, uagtet det var under Prædiken, og Alle trængte sig om Maria, der var omslynget af Hofraadindens og Præstens favnende Arme, for at bevidne hende deres

Høiagtelse og Deeltagelse, og hendes Gang til Hofraadens Bolig lignede et sandt Triumphtog.

Da Hofraaden kom tilbage fra Politikammeret, fastede han sig for Marias Fødder og anraabte hende om Tilgivelse.

Marias hele Sjæl var som gjennemlynet af den høieste Salighed. Hun havde for længe siden tilgivet den ædle Mand, der umuligt kunde andet end troe hende skyldig, og kaldte ham gjentagne Gange, sin ædle, sin gode Herre.

Maria kunde ikke forhindre, at Hofraaden trykfebe hendes Haand, som hans Taarer vædede, til sine Læber, og — der hjalp intet Afslag — Maria maatte sætte sig tilbords med, hvor endog den daværende Politimester, der var fulgt med Hofraaden, for af Maria at erfare, paa hvad Maade hun opbagede Tyven, var Gæst. Hendes Bønner om at fritages for at sige hine mærkelige Ord hjalp ikke — hun maatte gjentage dem, og de bleve opstrevne af Politimesteren, der, om muligt, vilde forstaae hende for at møde i Forhørerne over Arrestanten, men for August havde de en dobbelt Betydning. Han skrev dem dybt i sit Hjerte.

Bed Bordet herskede den rene Glæde, og Alle beundrede den sjældne Sjælsstorhed, hvormed Maria havde gennemgaaet og baaret saa store og usofslydte Lidelser, der endog vare forenede med den høieste Banære. Den hele Aften vare Hofraadens tvende smaae Stuer fulde af Folk, der kom for at

gratulere Maria og glæde sig over hendes Ulyksheds Seier. Alle hylkede den ædle Piges Dyd, men Ingen af dem alle inderligere end den nye Garnisonspræst, August Dalner. Da han om Aftenen var alene paa sit Bærelse i Gæstgivergaarden, knælede han ned for Ulyksheds og Dydens alskjærlige Beskytter og takkede ham med Ord, der strømmede lige fra hans ædle Hjerte, for hans Naade imod den hulde ulykkelige Pige, som han aldrig havde afladt at elske; og han besluttede at tilbyde hende sin Haand, for, om muligt, ved den sømlest Kjærlighed at erstatte hende de sidst forløbne lange, rædselsfulde serten Mars Dvaler — og den ædle Mand følte tilfulde, at uden Maria var der ingen Lykke for ham paa Jorden — og overvætted salig vilde han blive, om hun vilde modtage hans Haand og tillade ham, ved den høieste Omhed, at blidne de Dage, hun endnu havde at vandre paa Jorden.

Bed de i de første Dage afholdte Forhør over den paagrebne Tyv, der, stræffet ved Politiets uformodentlige Nærværelse, i Druffenskab bekiendte den begangne Brøde, hvilken Bekiendelse han siden maatte vedstaae, var han Hovedmanden for en, dog tildeels opløst Tyvbande, hvoraf dog kun tvende Personer foruden ham bleve paagrebne, da de Dødsrenten vare døde eller ude af Landet. Det blev under Forhørene oplyst, at han i de senere Aar ikke havde stjaalet, men levet i Ro af hvad han for flere Aar

siden, ved sin indbringende Haandtering, havde erhvervet sig. Ei heller var han meget forfalden til Drif; og det var kun i den senere Tid, at han, naar han fra Landet, hvor han boede, kom ind til Berlin, havde været beruset. Af alt det Bortstjaalne kom kun et lille Sølvbæger tilveie. Det var solgt til en Dandsebovært, der uden nogen Erstatning maatte udlevere det. Alt det Øvrige saavel som Pengene vare borte; dog fik Hofraaden nogen Erstatning; thi for en Deel af hans Penge var der kjøbt en Landeieendom, som i sin Tid tjente Banden til Forsamlingssted, og som senere af de Andre, da de ophævede Professionen, var overdraget til den først Paagrebne, hvor han boede, da han blev arresteret. Denne Eiendom blev overladt til Hofraaden, der solgte den ved Auction; men det var ikke betydeligt, hvad der indkom for den, da Jorderne deels vare forsømte, deels slet dyrkede. Vel bleve Tyvene dømt til at erstatte alt det Stjaalne, saavel til Hofraaden som Andre, men det, de eiede, var, formedelsk at der Intet i den senere Tid var kommet til, ubetydeligt. Dog var det ikke af Dyd, men af Frygt for Politiet, at de havde holdt op at stjæle.

Maria blev af Politikassen tilkjendt femhundrede preussiske Daler for sine uskyldte Lidelser; men hun afflog med megen Bestemthed at modtage dem. Hofraaden bad hende ligeledes at modtage det tilbagekomne Sølvbæger, som han havde fyldt med Dukater,

der vare indkomne for det folgte Landstede; men Maria afflog ligeledes dette. Hun vilde Intet have, der skulde minde hende om hine Nædsler, som hun med saamegen Sjælsforhed havde gjennemgaaet. Den almene Agtelse, hun nød, og den Deeltagelse, Folk stænkede hende, rørte hende paa det inderligste, og mere ønskede hun ikke. Tidligt og sildigt takkede hun Gud for hans uendelige Miskundhed mod hende, og ingen Rigdom, intet Guld, kunde forhøie hendes Hjertes rene Fryd. Steg endog stundom et sagte Dufte frem af hendes glade Bryst, neddyssede hun det dog strax. Hvor turde hun i en Alder af henved fire og tredive Aar haabe at indskyde Nogen Kjærlighed? Og blev dette endog muligt, hvorom Flere ønskede at overtyde hende — der var kun Een i den hele Verden, hun kunde elske. Denne Een viste hende rigtignok megen Opmærksomhed og det sømme Venskab, men turde og kunde hun haabe mere? Dog, hendes Dyder og Taalmod i Lidelser skulde belønnes — og tvende Maanedes af det nye Aar vare neppe henrundne, før Maria, som den ædle Mands lykkelige Forlovede, hævdede sit Hjerte takfuld i Bønnen til ham, som skabte Mand og Kvinde.

Anden Paaske dag var der en usædvanlig glad Færdsel i Berlin, hvilken det skønneste Foraarsveir begünstigede. Høimesen var netop til Ende, da den første Borgermesters pragtfulde Karet holdt udenfor Hofraadens Dør, og den ædle Louise førte sin festli-

gen smykkede tilkommende Erigerinde ned ad Trappen og satte sig med hende i Bognen. Alle Vinduer vare fulde af Tilskuere. Gaderne vare bestrøede med Sand og Graugviste, og det var neppe, at Bognen med Maria og Hofraadinden kunde for Folk komme til Raadshuset, og det var netop dertil, den skulde. Nedenfor den store, brede Trappe var der et Musikchor opstillet, og paa Trappens nederste Trin stode fireogtyve hvidklædte unge Jomfruer, som vare smykkede med Blomster og Krands, og som modtog Maria, omflynge hende med Blomster og førte hende opad Trappen ind i Salen, under Instrumenternes muntre Lyd og den uhyre Mængdes glade Hurraraab. Oven for Trappen blev Maria modtaget af Præsidenten med hans undergivne Borgermestre, Politimesteren samt de andre til Raadshuset hørende Herrer med samt deres Fruer og Døttre. Med alle Kjendetegn paa den inderligste Høilagelse førte Hans Excellence, Præsidenten, hende igjennem den uhyre Sals flere tusinde Mennesker af begge Køn, hen til en med Blomster bekrandsset Stol, der stod midt i Salen, for de aabenstaaende Døre og Vinduer, og han nødte Maria, der var færdig at synke til Jorden over den store Gæst, hun nød, til at sætte sig. Derpaa tolfede han i faa, men hjertelige Ord, hvad der var Anledningen til denne i sit Slags sjældne, ja eneste Fæst, og priste Himlen, der havde ladet Marias Ufsyldighed komme for Dagen, hvorpaa han flyngede en

Den qvindelige Tugthuussange. 12

Krands af hvide Roser og Lillier om hendes rige, lysebrune Loffer. Profossen fremtraadte derpaa med den Fangedragt, som Maria havde baaret, i hvilken Hans Excellence selv gjorde en Rixt og fastede den derpaa ud af Vinduet, hvor den, under det forsamlede Folks Jubel, blev reret i utallige Stykker, medens Musikhoret spillede en Frihedshymne. Da Alt igjen var stille, fremtraadte fire Politisecretairer med Ustylds hvide Fane, som tre Gange blev svunget over Marias Hoved, medens en til Høitideligheden passende Sang blev afsvunget.

Da dette skete, knælede Maria ned og takkede med et rørt Hjerter og Glædestaarer i Dinene ham, fra hvem al Naade ene kommer. Hun kunde ikke fatte sig. Den Lykke og Gæ, hun nød, og den udmærkede store Opreisning, hun fik, henrev hende uimodstaaeligen. Henrykkelses- og Taknemmelighedstaarer strømmede ned af hendes Ansigt, der endnu ikke var berøvet hele den høie Gude, der i Livets Aar henrev August saa meget, og hvorpaa den sildigere Tids glædelige Begivenhed atter har fremtryllet en let Rødme, istedetfor de friske Roser, der tilforn smykkede det. Maria søgte at fatte sig, for at bevidne Herrerne, ja Forsamlingen sin Grefrygt og Tak, men hun kunde det ikke. Det var netop, at hun formaaede at bøie sig for Præsidenten og Herrerne, og hun sank, overvældet af saa mange glade Følelser, der strømmede ind paa hendes Sjæl, op til den hulde Louises Hjerte.

Louise vinkede, og den elskede August, i fuld Præstecornat, traadte til og gav sin Brud Haanden. Derpaa førte han hende igjennem den jublende Forsamling ned til Vognen, der modtog den lyffelige, værdige Religionslærer og hans elskede Brud, for at bringe dem til Kirken, hvor de ved Superintendentens Haand skulde forenes for Tid og Evighed.

August kunde paa denne Dag ikke forrette Tjenesten i sin egen Kirke. Superintendenten traadte derfor i hans Sted paa Prædikestolen, hvor han i en inderlig Bøn anraabte Herren for Brudeparrets Lykke paa Jorden, hvilket alle Tilhørerne af Hjertet istemte og Alle maatte sande med den høiærværdige Ordning, at Herrens Veie ere, skjøndt dunkle, dog vise og føre os til Lyksalighed.

Superintendenten talede med Fynd og Kraft af sit Hjertes Fylde, da han viiede det lyffelige Par; derfor varede Vielsen længe, og det var næsten mørkt, da August med sin Kone kjørte fra Kirken til sin bekvemme Embedsbolig. Gaderne, som de kom igjennem, vare, Bruden til Ære, smukt illuminerede; men det var neppe, at hun bemærkede det — thi hvor kunde hun vel have Sands for andet end sit overvættede store Held? August trykkede hende med Inderlighed til sit Bryst og kaldte hende sin elskede Maria; hvor kunde hun da tænke paa andre Ting? Alt, hvad hun havde lidt og giennemgaaet, var aldeles forglemt; og naar Maria i de senere Aar, omslynget af sin ædle Mand og deres

trende blomstrende Born, mindede sig det, da var det kun som en flygtig Drom, og hun søgte, med den samligste Visshed, at der var ingen ædlere, blidere og ommere Mand og ingen glidere og lykkeligere Kone i det hele Kongerige, end hun og hendes elskede August.

Lysesæxen.

En Fortælling

fra

Korstogenes Tider.

THE JOURNAL

OF THE

18

OF THE

18

191

Sagelen pidskede paa de tilfrosne Ruder. Stormen tudede ned igjennem Skorstenen, og Mørket havde allerede indhyllet den hvilende Natur i sit tætte, sorte Slør, da fem gode, hinanden inderlig kjære Mennesker sad om den varme Øvn, hvis høit luende Flamme halvt oplyste den lille venlige Stue, hvor de Rejsomme vare forsamlede og morede sig ved at fortælle Smaahistorier, som de enten havde læst eller ogsaa tilforn hørt fortælle af Andre.

De Forsamlede vare: Madame S.... og hendes tre Døttre samt Familiens sædvanlige Omgangsvæn, den interessante Frk Y..... Talen faldt, efter at en Fortælling var tilende, paa de høist besynderlige Navne, som saamange Fortællinger, ja endog Skuespil, have, hvoraf man sjelden kan slutte sig til Bogens Indhold, hvilket den ældste Datter dog syntes at man burde kunne. Den Mellemste var af en anden Mening og paastod, at man aldrig af Titelen burde kunde slutte sig til Indholdet, da man saa mistede noget af det Behagelige, Overraskelse ved Læsningen medfører. Den Yngste derimod forsikrede, at hun

tidt havde lagt en Bog tilside, fordi den, som kun udtrykte sig, havde haft en tøffet Titel, og derimod ofte læst en federsommelig Bog, fordi dens Titel har været saa indbydende; og dette havde været Tilfældet med en Comedie, som hed: Den lille Uglspil eller Gjengangeren paa Vousoigaard, og som just laa paa Bordet. Der var vel deri en dum Dreng, der, uden den ringeste Grund, gjorde nogle flauere Narrestreger, men der var aldeles ingen Gjenganger, og det var just Spøgeri — at sige i Bøger — hun holdt saameget af; og hun havde i dette Skuespil, især da der stod et saa berømt Navn paa det, ifølge Titelen ventet sig noget saa rædsomt, at hun ikke turde gaa ene ind i Kammeret, men den eneste Følelse, den havde vakt hos hende, var Redersommelighed og Gaven, og hun var ikke blevet mere bange end at hun gjerne, ganske alene, turde gaa op paa Loftskammeret. Og nu forsikrede den Lille, at hun meget før vilde høre den urimeligste Spøgelsehistorie end læse sliig en Gjengangercomedie, uden Gjenganger, ligesom hun havde fedet sig ved at see Deodata eller Gjengangersten opsørt, fordi der ikke var mere Gjengangerste deri end bag paa hendes Haand.

Moderen afbrød den lille Sladderhank ved at bede Frijs om at fortælle en af de Historier, han havde sagt han kunde, hvor Titelen kunde forraade Indholdet, uden just bestemt at angive det, samt hvor der forekom lidt Spøgeri; thi saa bleve alle hendes, hvad Bøger angik, vanskelige Jomfru Døttre tilfredsstillede, og da

det var for tidligt at tænde Lys, saa gik jo Tiden med det samme paa en behagelig Maade.

„Vel!“ — gjensvarede Friis — „jeg skal opfylde deres Ønske, saavidt som det staaer i min Magt, og min Hukommelse vil staae mig bi, uden dog at turde love at tilfredsstille eller forene alle deres Døttres Fordringer. Vi vilse nu begynde med Titelen; men da jeg, som de veed, kan mere end een Historie, saa vil jeg lade Jomfruerne vælge imellem tre forskjellige, og de maae da enes om, hvilken jeg skal fortælle. Behag nu at huske Navnene:

Pigen med de gyldne Loffer,

Lysesfaren,

Den afhuggede Haand.“

„Lad os faae Pigen med de gyldne Loffer!“ — bad den ældste Datter med sin søde Stemme — „thi den Titel synes dog at love Noget. Hvad kan der vel være at fortælle om en Lysesfar? og jeg er bange for, at den afhuggede Haand er altfor rædsom.“

„Da synes jeg dog, at den mindst lovende Titel bør foretrækkes,“ — udbød den Mellemste — „thi vi vide jo nu allerede, at Pigen har skionne gule Loffer, hvorom hele Handlingen egentligen dreier sig. Og hvad den afhuggede Haand angaaer, da er jeg ganske af min ældste Søsters Mening; thi jeg kan aldrig taale at høre tale om Blod, og det maatte jo være en Boddel, der kunde hugge Haanden af et Menneſte. Nei, Lysesfaren derimod — —“

„Du med din Lysesar!“ — raabte den Yngste med comist Brede — „du kan jo hente dig en ude i Rjokkenet. Nei, gode Frijs, lad os faae den om Haanden! O, jeg seer allerede, hvor Blodet flyder, og hvor den Ulykkelige, der mistede Haanden, af Fortvivlelse styrter sig i Døden og siden, ved Midnats skrækelige Tid, netop naar Kloffen paa Kirkeetaarnet slaaer Tolv, kommer og — —“

„Naar du vil fortælle Historien,“ — udbød Madame S. smilende — „behøver Herr Y. det ikke. Behag de fun, min Herre, at fortælle hvilken de selv vil. Vi vil vist Alle høre den med Fornøjelse.“

„Nei, Madame!“ — gjensvarede Frijs — „saavidt det er muligt, vil jeg lempe mig efter enhver af deres elstværdige Døttres Ønske; thi de Meninger, de have yttret, har, skjøndt forskjellige, været meget sande og skarpsindige. Lad Lodkastning afgjøre, hvilken jeg skal fortælle i Aften. Der er endnu meget tilbage af Vinteren; jeg kan vel derfor nok faae Leilighed til at fortælle de Andre. Hvad siger de, mine Damer, om mit Forslag?“

„O, det er fortræffeligt!“ — raabte de Alle — „Lodkastning skal afgjøre det. Men hvordan bærer man sig ad med at trække Lod?“

„Intet er lettere,“ — gjensvarede Frijs og tog et Stykke Papir ud af sin Tegnebog, hvorpaa han ved Raffelovnsilden skrev de tre Fortællingers Navne og klippede Papiret i tre Strimler, som han rullede

sammen i tre smaae Rugler, hvilke han kastede i sin Hat og bad Madame S. at trække en af dem iblinde.

„Hatten maa rystes!“ — raabte den yngste Zomfru — „O, jeg vædder, at Moder med sin funde, friske Haand griber i den gustne, visne, afhuggede Dødningshaand. O, det er herligt!“

Frig, som havde grebet Hatten, holdt den mod Mad. S., som greb den ene Kugle, rullede den op for Raskelovnsdøren og sagde smilende:

„Skjæbnen har afgjort det. Vi skulle høre Lysesfaren. Tager Plads, mine Børn, og værer stille og opmærksomme, medens Herr D. fortæller.“

Frig rykkede sin Stol nærmere til sine elskværdige Tilhørerinder og begyndte som følger:

Lysesfaren,

en Fortælling, fra Korstogenes Tider.

Den gamle Sebastian var en meget kunstersfaren Baabensmed, og mangen Ridder, der drog til det hellige Land, for at stride mod de Bantroe, glimrede som en Sol i sit gyldne Harnisk, med de skønne Bandsferplader og de med Diamanter besatte Sølvspænder, naar han af Mester Sebastian var isørt Rustningen og svang sig op paa sin vælige Ganger, medens Sebastians og hans Døttres Dnsfer og Betsignelser lode efter ham.

Dog vare Dnsferne ikke stedse lige brændende; og de ellers saa blide Biger kunde med Rolighed see de gamle og grimme Riddere drage til Keiserens Hær,

naar deres Hjerter bævede ved de Unges og Skjønnes Bortriden. Lærerne trillede dem da sædvanligen ned af de blomstrende Kinder. De omme Hjerter bankede voldsomt, og de kunde ikke holde op at ønske, at den hellige Jomfru vilde frelse de unge, skjøne Riddere fra at falde for de vilde Saraceners grumme Morderspærd.

De tvende Ældste af Søstrene, Bertha og Maria, bleve imidlertid gifte med tvende brave Haandværkere i Prag, og kun den Yngste, Johanne, blev tilbage for at pleie Faderen i hans stærk tiltagende Alderdom, eftersom Sebastian allerede var syrgethye Ar gammel, da han for Herrens Alter rakte sin hensovede Ægtehuustru Haanden.

Mester Sebastian udstyrede sine Døttre paa det bedste, da de med deres Mænd uddrog af det faderlige Hus. Ja, han gav dem Alt, hvad han eiede, paa det uundværligste Bohave nær, da han endnu følte sig stærk og frisk og haabede, at han endnu skulde leve længe nok for at samle saameget, at han ligeledes kunde udstyre sin kjære Johanne og see hende, for sin Død, vel forsorget og gift med en brav Mand der i Nærheden; thi han vilde ikke gierne lade Johanne komme saa langt bort som hendes Søstre; thi hvem skulde da lufte hans Dine?

Det var som om Skjæbnen vilde føie den gode Gamles Ønske; thi saa Dage efter hans Døttres Bortreise kom en ung, smuk Ridder til Sebastians Bolig og bestilte et kostbart Harnisk, med Hjelm,

Visir, Sabel, Trændse og Stigbøiler, hvortil hans Svend medbragte det fornødne Sølv og Guld samt nogle kostbare Hals- og Armsmykker, hvoraf Etenene til Spænderne skulde udtages. Den unge Ridder brændte af Længsel efter at drage i Kampen, hvorfor Mester Sebastian maatte love ham det Bestilte inden Sancte Laurentius's Dag, som var bestemt til en Skare Korsridderes Afreise til det hellige Land, og Vintsefesten var allerede forbi, hvorfor det ilede med Arbeidet. Johanne kunde ikke lade være at betragte den skønne Ridders Helteffikelse; thi saa skøn en Mand havde hun endnu aldrig seet. Brune, frøllede Lokker bølgede ned over hans høie aabne Pande, hvorunder tvende Dine, milde og blaae som den skyefrie Himmel, venligen tindrede hende imøde, hvorved hendes Blik ofte sank blystomt til Jorden; og det var kun, naar han talte med hendes Fader, at hun vovede at betragte ham.

Rudolf, dette var Ridderens Navn, kunde ei heller undlade, medens han beskrev Sebastian, hvordan han ønskede Rustningen, at lade sine Dine med Velbehag dræle paa den yndige Johanne; thi hun forekom ham at være from og venmesæl som den hellige Jomfru; og han succede i Stillehed over, at hun havde en Vaabensmed og ikke en Ridder til Fader.

Imidlertid drog han bort, efter at have aftalt det Fornødne med Mester Sebastian, bedet ham selv at besørge Staalet til Rustningen og lovet at afhente dem tre Dage før den bestemte Tid.

Johanne stod paa en Høi, som halv var skjult af unge Bøge, da Rudolf red tilbage, og den Ustyrbige vidste ikke, at han tog hendes Hjerte med sig til det fjerne Keiserhof.

Som Rudolf vilde dreie om Høien, blev han Pigen vaer, i hvis Dine der, ved Tanken om at han ogsaa vilde styrte sig i Døden, perlede tvende store Taarer. Han holdt stille og bød Johanne et venligt Farvel, idet han bemærkede hendes vemodige Sindsstemning og spurgte med Deeltagelse:

„Hvad for en hemmelig Kummer fremkalder disse Taarer af eders skønne Dine, min yndige Jomfru?“

Johanne hævede sit Hoved op, som ved Ridders Spørgsmaal til hende næsten var sjunken ned paa Barmen, og svarede med endnu stærkere Graad, som hun søgte at undertrykke:

„Man kan nok græde, Herr Ridder, naar man tænker paa, at I nu ogsaa vil drage i den rædsomme Kamp mod de vilde Saracener, hvori saamange af Tydsklands ædle Riddere have udgydt deres Blod, og hvorfra endnu ikke en eneste er vendt tilbage. O, Gud! er her ikke Enker og Faderløse nok? Skal disse Ulykkeligees Tal endnu forøges?“

Rudolf sprang af Hesten, som han gav til Svenden, og ilede op paa Høien til den hulde Pige, som havde saa reen en Følelse for den lidende Menneſtehed. Det var ham ikke muligt andet; han maatte see de Dine, hvori de klare Taarer perlede, den yndige

Rosenmund, der beklagede, at han vilde styrte sig i Krigens Farer.

Johanne vilde forlade Høien; thi hendes Fader havde saa ofte sagt, at hun aldrig maatte være ene i Skoven med et Mandfolk; dog, hendes Blik faldt paa Ridderhvenden, hun blev derfor staaende og ventede ængstelige paa hvad den unge Ridder vel kunde ville hende.

„Jomfru!“ — udbød Rudolf bevæget og greb Johannes Haand — „J har et godt blødt Hjerte; men J maa ikke ængste Eder for min Skyld. Om J end, af en hjemvandrende Ridder, hører, at jeg er faldet, da maae Eders skønne Dine ikke sælde en Taare, thi mit Liv er uden Værd. Mine Forældre døde, medens jeg endnu laa i Buggen, og jeg har ingen Fæstemø. Der lever intet Menneſte, som vil savne mig, og Ingen vil sørge ved min Død.“

„Jo, jo!“ udbød Johanne med Heflighed og trykkede Rudolfs Haand, uden at vide det. — „Jeg vil sørge for Eder og bede Guds hellige Engleſtare at omgjarde Eder i Krigens Rædsler; og hører jeg, at J er faldet, da vil jeg aldrig mere glæde mig paa Jorden.“

„Du er en hulb, god Pige!“ — udbød Rudolf dybt bevæget og tog begge Johannes Hænder — „Jeg veed, at J og Eders Søstre vare heel kunsterfarne i at virke Skjærfer af Guld og Silke. Min hulde Jomfru, vil J virke mig et Axelskjær, der er blaat som eders Øie og hvidt som Eders

Lillehænder? Min søde Pige, vil du saa binde det om mit Liv og give mig et godt Dnsse med paa Veien? Jeg vil da troe, at jeg er uovervindelig; og segner jeg i mit Blod, da vil jeg døe med dit Navn paa mine Læber."

"Nei! nei, Herr Ridder!" — raabte Johanne med Hestighed. — "Nei, Herr Ridder! det gaaer i Evighed aldrig an. Skulde I falde — som den misfundelige Himmel alnaadig afværge, da maa I tænke paa en riig og fornem Jomfru, og ikke paa den fattige Johanne. Lev vel, jeg maa ind og give min gamle Fader hans Nadver. Det er sildigt, Solen er snart nede."

"Bliv, Johanne!" — raabte Rudolf med den inderligste Bødselse og holdt Johanne tilbage — "jeg har endnu saameget at sige dig!"

Johanne blev yderst forlegen og forsøgte at rive sig løs; og da hun idessamme saa, at Evenden holdt langt borte med Hestene, vilde hun paa ingen Maade blive."

"Slip mig, Herr Ridder!" — raabte hun med Angstelse — "jeg synes, at jeg hører min Fader falde!" — med Behændighed snoede hun sig ud af Rudolfs Arme og ilede med bevinget Fod mod Huset.

"Jeg vil kun tænke paa dig i Livet og i Døden!" — raabte Rudolf efter den flygtende Pige og gik langsomt ned af Høien.

Endskiøndt Johanne taug, folte hun dog til-

fulde, at hun aldrig vilde aflade at tænke paa Rudolf — og hvor kunde hun ogsaa det? Han var jo saa ung, skøn og god og skulde gaae did, hvorfra han vist aldrig kom tilbage — og han havde lovet at tænke paa hende i sin Dødsstund.

Det var endnu altfor tidligt at spise Madver. Johanne ledte derfor op i sine Gjemmer og fremtog den skønneste Silke, hun havde; thi den skulde jo skjule hans Barm i Døden, naar hans stammende Tunge udtalte hendes Navn; og hun satte sig strax til at virke paa Skjærset; men hendes Taarer saldt paa den hvide og blaa Silke, alt som hun virkede. De smaae Lilliesingre rystede med Naalen — og Johanne følte, at hendes blide Fred var flygtet for ængstelig Uro, som trueede med at knuse hendes Hjerte; men hun havde ikke byttet denne Uro bort for al Verdens Guld og var fro i sin Uro og salig i sin Smerte. Men at hun elskede den unge Ridder, det vidste den uskyldige Pige ikke; derom havde hun ikke den ringeste Anelse. At hun laae hele Natten vaagen, og vilde være vaagen, for at tænke paa Rudolf, var af bare Medlidenhed; thi skulde han ikke gaae i Krig mod de Bantroe, hvor hans ædle Blod skulde flyde, og saa komme til at ligge paa Balpladsen, de hungrige Ulve og Ræve til Føde?

„D,“ — fukkede Johanne og trykkede sit vaade Die ned mod Bugen — „det var dog ikke saa rædsomt, naar han endda kunde blive klædt som Liig,

lagt i Kiste og komme i Christen Jord. Da maatte man finde sig i Skjæbnen. Men nu — er det ikke forfærdeligt? O, du hellige Jomfru, hold din velsignende Haand over ham!”

Næste Dag drog Mester Sebastian og Johanne til Staden; han for at kjøbe Staal til Rudolfs Rustning, Johanne for at kjøbe Silke til Skjærset, hvorefter hun manglede Noget. Desuden turde Sebastian ikke lade sin Datter blive ene hjemme, da man talte om, at nogle ubekjendte Karle, der saae ud som om de vare Røvere, paa nogen Tid have ladet sig see i Skoven. Mester Sebastian tillaaefede derfor godt sine Døtre, gav sine Smaakreature samt sin Hund saameget at æde, at de kunde have nok til næste Dags Aften, og vandrede derpaa med sin Datter frodigen ud fra sin Bolig, lidt efter at Solen var opstaaet, og sang med megen Andagt sin Morgenpsalme, medens han ved Johannes Side gik igjennem den dunkle Bøgestov, ved hvis Udgang tre af de omtalte Karle kom ham imøde.

Sebastian og Johanne kom lykkeligt og vel til Staden. Kjøbmanden var villig til at lade Sebastian faae Staalet paa Credit, til Rustningen var færdig. Johanne kjøbte Silke for alle sine Sparepenge, da hun kunde vente at faae flere Skjær at virke. Staalet var besørget og affendt paa en Vogn; Johanne bar sin Palle under Armen, og vore Vandrende begave sig et Par Timer før Middag paa Hjemveien, i det trøstige Haab at finde Alt ligesom de

forløbe det. Solen var allerede dalet, da de nærmede sig til Hjemmet, hvor en underlig Lugt, som af brændte Ting, ja endog nogen Røg, slog dem imøde. Sebastian anede strax sit skræffelige Uheld, og han bedrog sig desværre ikke. Hans skønne rummelige Bolig, med samt Bærstedet, var afbrændt. Alt laa i rygende Ruiner. De Ulykkeliges Klager steg mod Himlens Skyer.

„Nu er Himlen mit Tag og den blotte Jord mit Bæde!“ — udbrød den Gamle med Taarer, da den første Skræk var gaaet over, idet han satte sig paa en Vindsælde og trak den grædende Johanne ned ved sin Side — „Ulykkelige Barn! hvad skal der blive af dig? Og hvad skal jeg svare den unge Ridder, naar han fordrer sin Rustning af mig? Der var ikke en Ildgnist i Huset, da vi forløde det. Ilden er altsaa paasat og Guldet, Sølvbet og Smykkerne, som Ridderen overleverede mig, bortrøvet. Maa han ikke troe, at jeg selv har sat Ild paa og ladet Huset afbrænde, for at berige mig med hans Gods?“

„Nei! nei, min gode Fader! Saadan kan Rudolf ikke tænke!“ — sagde Johanne med Hæftighed og stirrede mod den rygende Fædrenebolig. — „Og hvem veed, min Fader, om Huset ikke kan være antændt af Lynild, og at du kan finde saavel Guldet som Sølvbet og Smykkerne i Gruset? thi slige Kostbarheder, har jeg hørt, kan ikke fortæres af Ilden.“

Den huusvilde Gamle greb med Begjærlighed dette Haab, thi det smertede ham meget mere ikke at

kunne tilbagelevere Andres Eiendom end at miste sin egen. Han blev derfor rolig siddende ved Ruinerne og lagde Johannes Hoved op til sit Bryst, medens hun henad Morgenstunden nød en lille Slummer.

Endnu før Solens Dpgang vækkede han Johanne og gif med hende til deres nærmeste Nabo, en gammel Jæger, som boede en Miil borte i en af Skovens Udkanter.

Den gode Jæger forundrede sig meget over hvad Sebastian fortalte ham og tilbød den Gamle, med sin Datter, frit Ophold, til Stedet igjen kunde blive opbygget; men dette afflog Mester Sebastian, da han vilde gjennemføge Gruset og gjøre den brændende Tomt ryddelig. Da han og Johanne havde styrket sig lidt, gif de tilbage og medbragte en Hakke, tvende Spader og en Dre, som den gode Jæger havde laant dem; ligesom han lovede, noget op af Dagen, selv at komme for at hjælpe Sebastian at rydde Pladsen, dersom det ikke brændte i Grunden.

Det første, som Sebastian foretog sig, var, at han byggede sig en Hytte af Grene under en Rjæmpeeg, igjennem hvis tykke Blade Regnen ikke kunde trænge, og som med sin uhyre Stamme dannede det halve af den lille Hyttes ene Væg, hvori der var en Ud hulning, som kunde tjene de Arme til et Gjemmested. Johanne redte tvende Senge af blødt Mos, som hun tørrede i Solen; og i en Potte, som hun ligeledes havde faaet af Jægeren, frystede hun en gvægende Sast af modne Bær, som hun kogte ved et Ildsted, hun selv havde

indrettet, og som hun gav Faderen at drikke, da han hidsede meget og havde ligesom en Feber i Kroppen.

Da der om Natten faldt en stærk Regn, var det Sebastian muligt næste Dag at begynde at rydde op i Gruset.

Hvad den beklagelsesværdige Gamle havde befrygtet, var Sandhed; de ædle Metaller, tilligemed Edelstenene, vare bortrøvede; ja, af hans mange kunstigen forarbejdede Sager, sandt han intet andet end en Staal Lysesar, som Mordbrænderne vel ikke havde holdt det for Umagen værd at tage. Sebastian var nærvædt at fortvivle, fordi han som en Bedrager skulde nedstige i sin Grav; og det eneste af hans Eiendom, han sørgede over, var hans tro Hund, der var brændt som den stod i Lænken. Derimod fandt man tydelige Spor af at Fjedercreaturene vare slagtede i Skoven.

Sebastians ellers saa stærke Sundhed led meget ved dette uventede Stød af Skjæbnen; og efterat han i nogen Tid havde sskrantet, blev han kastet paa Sygeleiet, hvoraf han aldrig mere opstod. Dødens Engel vinkede den bedagede, trætte Vandrer ind til Herrens Glæde; men tungt var det at følge dens Bud; thi han efterlod sig en elsket Datter, hvis hele Eiendom var Ukyld og Dyd — og som ellers ikke havde det, hvortil hun kunde helde sit Hoved; thi ikke engang Hytten var hans, da den var bygget paa en Andens Grund.

I flere Uger svævede Sebastian imellem Liv og Død. Den ulukkelige Datter havde været i Staden

og solgt det sidste, hun havde, den Silke, hun kjøbte for sine Sparepenge; men Kræmmeren gav hende kun en Fjerdepart af hvad den havde kostet for den, saa at det var kun lidet, hun kunde kjøbe til Bedergvægelse for den syge Fader; dog lovede Kræmmeren at sende det Brev, som hun skrev hos ham, til Prag til hendes Søstre, hvem hun anraabte om Bistand i Nøden for sin ullykkelige Fader og bad om snart at ile ham til Hjælp og føre ham til deres Hjemstavn.

Om Søstrene fik Brevet, erfarede Johanne aldrig. Forgjæves ventede hun dem Uge for Uge, men de kom ikke, og den frygtelige Dag, da den unge Ridder skulde komme og afhente sit Harnisk, var allerede for Haanden. Ingen Forbryder kunde bæve mere for sin Dommer end Sebastian bævede for Rudolfs Komme. Han blev derfor Time for Time svagere. De saa Kræfter, han havde tilbage, forsvandt aldeles, og han følte allerede Dødens iiscolde Haand at hvile paa hans redelige Hjerte. Den sidste Nat, han levede, lagde han sin rystende Haand paa den grædende Datters Hoved og velsignede hende med en Inderlighed, hvorved Flammen i hans brustne Die syntes at vende tilbage.

„Mit elskede Barn!“ — udbrod han med den sidste Kraft, han havde tilbage — „min gode Johanne! Jeg forlader dig om saa Timer, ja maaskee om saa Minutter, og lader dig blive ene og hjælpeløs tilbage. Dine Søstre gav jeg Guld og Gods, og de Utaaknemmelige synes at have forglemmt, at jeg er deres

Fader. Dig har jeg Intet at give, og du elsker mig indtil Døden, og dine Smertestaarer ville væde mit kolde Liig, hvorfor min Aand stedse skal omsvæve dig, saalænge til du skal samles med mig i Himlen. Kun en ringe Ubetydelighed efterlod Roverne og sparede Luerne mig: det er denne Lysesax, som jeg paa mit Sygeleie har poleret, saa at den atter er blevet blank og glat som om den nylig var kommet fra Værkstedet. Modtag min sidste Eiendom, hvorover jeg i tre Nætter og Dage har nedbedet Himlens Betsignelse. Jeg føler, at den Evige har hørt min Bøn, og overrækker dig, med Tillid til hans Naade, i min Dødsstund denne Lysesax som din eneste Fædrearv; glem den til et Minde om mig; og hvergang du om Aftenen slukker Lyset med den, tænk da paa din gamle Fader, og denne hvitdelige Time! Johanne! mit kjæreste Barn! bed saa til Gud, at du stedse maa vedblive at være god og retsaffen — da skal Guds hellige Engleskare beshjærmende omsvæve dit Leie. Din Elummer skal worde blid og rolig, og du skal have et let Hjerte, naar du om Morgenens vaagner. Min fromme, gode Datter, lover du mig dette? Giv mig derpaa din Haand, og jeg vil døe rolig."

Johanne kunde ikke tale for Graad. Hun trykkede Lysesaxen til sit Hjerte og sine Læber med den venstre Haand, medens hun rakte den døende Fader den høire, og hendes Læber vædede Gubbens blege Kinder.

"Nu døer jeg rolig!" — vedblev Oldingen —

„Den gode Jæger vil være dig i Faders Sted. Saa snart mit Støv er jordet, drager du til ham. Hans Søn er draget ud i den vide Verden, han vil derfor elske dig som sit eneste Barn; og din Pleie vil forsøge hans Alderdom. Naar Ridder Rudolf kommer, da siig til ham, at jeg var ullykkelig, men redelig; og bed ham ikke at forbande mig i Graven.“

Johanne græd endnu stærkere og ønskede, at hun kunde følges med sin ædle Fader til Himlen.

Hyttens Dør blev aabnet. Den gamle Jæger traadte, fulgt af Rudolf, ind i Hytten og nærmede sig den Døendes Leie, idet han med Inderlighed udbrød:

„Sebastian! jeg har seet din Smerte over ved Tyvhaand og Ildebrand at være berøvet det Guds, som af en Anden var betroet til din Omsorg og Redelighed. Du kunde ikke døe, før denne tunge Steen var væltet af dit Hjerte. Jeg har derfor hentet Ridder Rudolf. Han estergiver dig af et godt Hjerte hele Skylden. Henvend derfor ene dine Tanker til Gud, og lad intet Jordisk forurolige dig i din Dødsstund!“

Oldingen forsøgte at hæve sig i Beiret. Hans Øie søgte den ædle Ridder, der med vaade Blikke stod ved Døren. Rudolf nærmede sig, bøiede sig ned over Leiet og rakte Sebastian sin Haand, som den Døende forsøgte at trykke til sine Læber, hvortil han dog manglede Kræfter. Johanne, som saae Faderens Ønske, greb med sine Lilliesingre Rudolfs Haand og trykkede den sagteligen mod Sebastians Læber. Det

var som om det flygtende Liv for et Dieblif vendte tilbage, thi den Døende hævede sine Hænder med Kraft i Veiret og tog med Inderlighed Rudolfs og Johannes Hænder mellem begge sine og trykkede dem mod sit Bryst — derpaa sank hans Hoved tilbage, og han havde fuldbendt.

Johanne kastede sig fortvivlet over Liget, og hendes Smertessfriig kaldte forgiæves den flygtede Sjæl tilbage.

„Han døde den Retsfæsnæs Død!“ — udbrød Rudolf med dyb Bemod og trak Johanne bort fra Faderens Liig.

„Kom nu, Johanne, og følg hjem med mig! Imorgen vil jeg tømre en Kiste til din Fader!“ — sagde den gode Jæger og tog Johanne ved Haanden. — „J, Herr Ridder, tager vel ligeledes tilstafte hos mig, til Solen er oprundet, at J kan see at komme ud af denne uhyre, store Skov? Kom nu, Johanne! Jeg skal ledsage dig!“

„Nei! nei!“ raabte Johanne og sank ned for den Affjæledes Leie — „Jeg forlader ikke min Fader, før han er begravet.“

„Eders Skjæbne, min ædle Jomfru,“ — udbrød Rudolf blideligen — „er fra dette Dieblif uadskilligt forenet med min; thi eders Fader forenede i sin Dødsstund vore Hænder. J vil derfor tillade, at jeg opfylder en Broders eller Faders Pligter imod Eder.“

Han tog nogle Guldstykker op afommen, som han trykkede den gamle Tobias i Haanden med de Ord:

Dette er for det første Kjøbpenge for Jomfru Johanne! Da det vil vare længe, inden jeg kan faae mig smedet en Rustning, kommer jeg vel ikke denne Gang til at afgaae til Palæstina; jeg skal derfor af og til komme til Eder og sørge for Jomfruens videre Fornødenheder; thi hun maa Intet mangle."

Johanne, som i den senere rædsomme Tid havde lært at kjende, hvad Mangel var, kunde ikke afslaae et saa ædelmodigt Tilbud, men det var hende ikke muligt at takke. Hendes Dje sank ned, og det faldt just paa Lysesaxen, som hun holdt i Haanden, og hvorover hendes Faders Velsignelse hvilede, og istedetfor Rudolfs Haand trykkede hun Lysesaxen taknemmelig til sine Rosenlæber. Hun følede inderlig, at hun ikke var forladt i Nøden.

"Kom da, Herr Ridder!" — sagde Tobias og gik mod Døren — "Vi ville lade den fromme Datter være ene med hendes Faders Liig. Vil Gud, da skal det være jorden inden Solen, som nu snart oprinder, er dalet paa Himlen!"

"God Nat, Johanne! fromme, lidende Pige! I Morgen sees vi atter!" — sagde Rudolf og fulgte efter Jægeren, der allerede var gaaet ud af Hytten.

Johanne bandt Døren til indvendigt. Derpaa fremtog hun sin Vandkrulle og et Liinklæde og vaskede Faderens Ansigt og Hænder, medens hendes salte Taarer blandede sig med det søde Kildvand; og midt i Smerten kunde hun ikke lade være at tænke

paa Rudolfs Edelmødighed, og hun beklagede, at han ikke var kommet før, thi saa havde han dog kunnet forskaffe den Hensøvede nogen Bederqvægelse paa hans smertefulde Dødsleie, hvilken han saa ofte havde manglet, da Jægeren Tobias selv var fattig og med den bedste Villie, kunde kun give Lidt. Dog var det den gode Datter en Trøst, at den Elskede aldrig egentlig havde lidt Mangel paa de uundværligste Fornødenheder, hvilke hun ved Salget af sin Silke, en guldbaldehyret Hue, treende smaae Guldspænder, samt ved Jægerens Godhed, havde forskaffet ham.

Det var næsten Middag, da Johanne, efter længe og inderligen at have bedet, reiste sig op, aabnede Hyttens lave Dør og gik udenfor, for at afskjøle sine brændende, forgrædte Næse. Det første, der faldt paa, var Rudolf, der gik frem og tilbage under Egens uhyre Grene. Den ædle Yngling var ikke gaaet hjem med den gamle Jæger. Han var blevet udenfor og havde holdt Vagt, medens den sørgende Datter knælede ved Faderens Liig.

Dette Beviis paa Godhed rørte Johanne inderligen, og hun frembar den Edle, skøndt stammende, sin Tak, hvilken Rudolf aldeles afslog at modtage; og da Johanne ligeledes lod falde et Par Ord om hans Belgjerning ihenseende til det belovede Underhold, hvilket Johanne dog kun vilde modtage saa længe indtil hun igjen kom i Virksomhed med at balde og virke Ridderstjærser, forsikrede Rudolf, at hans største Glæde stedse skulde være at tjene Johanne i alt, hvad

der stod i hans Magt; kun beklagede han, at det eneste, han kunde tilbyde hende, var et tarveligt Ud-
komme og sin Beskyttelse, da hans eneste Fædrene og
Mødrene, foruden en forfalden Borg, var det bort-
røvede Sølvs, Guld og Smykkerne, hvis Tab han ikke
beklagede, da det havde forskaffet ham den Lykke at
være en saa ædel og retskaffen Bige til Tjeneste; og
han bad hende endnu en Gang at ansee ham som en
om og kjærlig Broder, der i hende stedse skulde ære en
ædel, ulykkelig Søster.

Johannes Himmeleie svømmede i Taarer; og
hun sølte den inderligste Tillid til Rudolfs Redeligh-
hed; og hvor kunde den uskyldige Johanne vel Andet?
Hun vidste neppe, hvad Last eller Forsværelse var, og
Dydens høie Sjæleadel straaede frem af Rudolfs
Sjønne, mandige Afsyn.

Rudolf gik omsider til Jægerhuset — og Johanne
ind til det elskede Liig. Genad Aften kom Tobias og
Rudolf med Liigfølget og Kisten, hvori Johannes
brændende Taarer nedtrillede, medens hun tildækkede
den elskede Tabtes dødningblege Afsyn.

Johanne fulgte lige efter Kisten. Ved hendes
høire Side gik Rudolf. Ved den venstre Tobias.
Ingen talede et Ord, og den nedgaaende Sols sidste
Straaler speilede sig i den sørgende Datters Taarer,
da den nedrullende Jord, med dumpe Slag, faldt paa
Liigkistens flade Laag, og som Dugdraaber laae de
paa hendes Arvepart, den blanke Lysesax, som hun
havde medtaget, da hun ikke mere skulde tilbage til den

øde Hytte ved de afbrændte Ruiner under Egetræet i Skoven.

Fire Aar vare forløbne siden Sebastians Død og Johannes Ankomst til Jægerhuset, da Johanne en Dag havde meget travlt i Stegerstet, thi den gamle Tobias havde faaet Efterretning fra sin Søn og ventede ham, efter ti Aars Forløb, tilbage. Imidlertid tillavede de læffre tydske Klumper, og hendes hvide Haand rørte Deigen sammen, tænkte hun paa Rudolf og ønskede at Klumperne vare til ham; thi han yndede denne Ret fortrinligen og havde meget roest den Maade, hvorpaa Johanne tillavede den. Men han var i Palæstina, omgivet af den vilde Krigs Rædsler. Ja, maaskee ikke mere blandt de Levende. Johannes Hjerte bankede voldsomt; thi da hun bandt det Skjær, hun havde virket, om hans Liv, da havde Rudolf været meget bevæget og gjentaaget sit Løfte, at tænke paa hende i sin Dødsstund, samt lovet hende sin Haand, dersom han kom tilbage. Johanne var dengang, overvældet af Kjærlighed, sjunket i hans Favn — og hendes Taarer og inderlige Bønner vare forgjæves. Rudolf havde svoret til Korsridderens Fane, og han vilde holde Ord.

„Jeg skal gjentage dig min Trostabs Gød, naar jeg knæler paa den hellige Grav!“ — havde han raabt, da han svang sig paa Hesten, og Johanne stirrede fortvilet efter den Elskede, saalænge hun kunde

Stoven vrimlede, hvilke saa ofte havde thjelrevet Mennesker, for at stille deres Hunger.

Johanne krøb høit op i Træet og bandt sig med sine Strømpebaand, samt sit Torklæde, fast ved en Green; dog besluttede hun at vogte sig vel for at blive overrasket af Sønnen, som allerede begyndte at indfinde sig. Men hendes Modstand var forgjæves. Henad Morgenstunden indslumrede hun; og da hun vaagnede, stod Solen allerede høit paa Himlen.

Johanne vilde stige ned, men hun hørte idetsamme Godtrin og blev derfor siddende. Det var en Pilgrim, som molsommeligen slæbte sig frem. For ham troede Johanne ikke at behøve at frygte. Hun steg derfor ned og nærmede sig Pilgrimen, for at bede ham om Tilladelse til at følge med ham. Neppe vare de første Ord gaaede over hendes Læber, før Pilgrimen kom i en heftig Bevægelse og vendte sig mod Johanne.

Det var Rudolf.

„Rudolf! Johanne!“ — vare de eneste Ord, der i det første Dieblif bleve talte. Hjerte slog imod Hjerte; Læbe brændte mod Læbe, og Armene vare slyngede om Hals og Liv. Dog, da det første Hensykkelses Dieblif var forbi, sank Johanne besvimet til Rudolfs Bryst, thi ikke alene saae hun, at dyb Kummer hvilede paa hans blege Afsyn, men hun opdagede, at den Elskede kun halvt gjengjældte hendes Omfavnelse — thi han havde kun een Arm. Den høire var borte lige oppe ved Skulderen.

Rudolf slyngebe sin venstre Arm om Johannes Liv og slæbte hende hen under det Træ, hvoraf hun nu var nedsteget. Hans forvirrede Raab paa den Elskedes Navn vækkede hende snart af hendes Asmagt. Johanne kunde ikke holde op med at græde over Rudolfs skrækkelige Tilstand. Efter at han i et Kloster nogenledes var blevet helbredet, maatte han ved Bettelstaven vandre til Hjemmet; og dersom en barmhjertig Pilgrim ikke havde givet ham den Klædning, han havde paa, da havde han ikke engang kunnet foretage Reisen; thi medens han var nedkastet paa Sygeleiet, blev hans Rustning, Hest samt alle hans Klæder røvet fra ham; og hvad der endnu mere forøgede hans Lidelser, var, at medens han var borte, havde hans troløse Frænder deelt hans Simule Fornu, paa Grund af hans formeentlige Død, imellem sig, hvortil de havde udvirket den nye Landsherres Tilladelse, der var en svoren Fiende af Rudolf og hans Fader og selgeligen havde nægtet ham Ret og Retfærdighed. Dette sidste vidste Johanne allerede; og hun havde i de sidste tre Aar underholdt sig med sine Hænders Gjerninger. Rudolf havde med et sonderknust Hjerte forladt sin Fædreneborg, hvor man endog havde pudset Lænkeshunden paa ham, og var paa Veien til Johanne; dog var det hans Bestemmelse ikke som en Krøbling, i den yderste Fattigdom, at vise sig for den Elskende; thi han kunde jo kun gjøre hende ulykkelig. Han vilde kun see hende — og der-

Lysefaxen. 14

paa drage ud i den vide Verden, for at opsoge sig en Grav, der skulde forunde ham den Ro, hvortil han nu ene stundede.

Efter længe at have overlagt, hvad der var at gjøre, besluttede Johanne at gaae til Prag, for af hendes Svogre at udbede sig nogen Hjælp til at bosætte sig for, og da haabede hun, med Guds Bistand, nok at kunne fortjene Brødet til sig og den Elskede, der nu, da han var saa ulykkelig, var hende endnu dyrebare end før; hun bad derfor Rudolf at bryde op, for at de inden Aften kunde komme ud af Skoven og til en Frænke, som boede der i Nærheden, og som hun haabede vilde tage imod dem; thi til Jægerhuset vilde hun aldrig mere, omendstjændt hun der havde efterladt sig flere Sager.

Rudolf rakte den hulde Pige sin Arm, og de Elskende tiltraadte deres Fremtidsvandring med lettede Hjærter; thi de følte inderligen — at de elskede hinanden indtil Døden.

„O, Gud! min Lysesar!“ — raabte Johanne og ledte allevegne. — „Den er vist faldet fra mig, medens jeg sad i Træet.“

Efter lang Søgen fandt Johanne omsider Særen staaende i det hvide Græs, med Spidsen saa dybt nede, at hun ikke formaaede at trække den op. Rudolf greb derfor om den og gjorde derved den Dydagelse, at den var faldet imellem tvende Græstørv ned i et Bræt, hvoraf han med Møie uddrog den. Det var ham paafaldende at finde Bræder skjulte med Grønsvær.

Ved fælles Hjælp fik han og Johanne de ikke meget
 sammengroede Græstørv revet tilside. De saae nu til
 deres høieste Forundring en stor Brædelem, som de,
 ikke uden megen Anstrængelse, fik løftet op. Neden-
 under den var en dyb Kjælder, hvori en Mængde
 Sølv, Guld og kostbare Diamants-Smykker laae op-
 dyngede paa hinanden. Rudolfs hos Johannes Fader
 bortkomne Kostbarheder fandtes der ligeledes, saa det
 var mere end Vished, at det var et Gjemme, Røverne
 havde til at skjule deres røvede Sager i. Rudolf tog
 strax, hvad der tilhørte ham. Derpaa lagde han og
 Johanne Lemmen over Hulen, skjulte den igjen med
 Græstørv, betegnede sig nøie Stedet — og ilede med
 bevingede Fødder til den nærmest boende Foged, som
 de endnu samme Nat med en Mængde bevæbnede Folk
 maatte ledsage til Stedet, hvor Alting fandtes, som
 de forlode det. Det blev pakket paa en Bogn og
 allerede næste Dag overleveret til Landshøvdingen, som
 for denne vigtige Opdagelse blev Rudolf særdeles be-
 vaagen og tilkjendte ham og Johanne alt det af de
 fundne Sager, hvortil der ikke inden Aar og Dag
 indsendt sig Giere, efter at Disse ved Kirkestevene og
 Thingene vare blevne indkaldte.

Markgreven beholdt det ædle Par, efter den
 fromme Markgrevinde Mathildas inderlige Ønske, paa
 Slottet hos sig, og den høimodige Dame fik den yn-
 dige Johanne meget kjær. Rudolfs Frænder maatte

nu give ham hans Borg tilbage, som ved den Rigdom, Rudolf og Johanne fik af det røvede Gods og Fyrstindens Godhed, blev sat i en ypperlig Stand. Sundhedens Roser blomstrede atter paa Rudolfs sagre Kinder; og skjøndt han kun havde een Arm, var han dog en meget støn Mand, som de adelige Jomfruer værdigede mangt et ømt Diekast. Atten Maanedes efter det unge Pærs Ankomst til Slottet slyngede Markgrevinde Mathilde selv den hvide Lilliefrands, som var omvundet med Myrthestængler, om Johannes lysebrune Lokker og ledte selv det lykkelige Par til Alterets Fod, hvor Hymen kronede den mest trofaste Kjærlighed. Et langt med Diamanter besat Guld-federal hang om Johannes Hals. Det indsluttede hendes Fædrenears, den blanke Staal Lysefæ, hvorover den gode Faders Velsignelse saa rigeligen havde hvilet; og da Rudolf paa Brudeasten, med Særen, som var Marsag i al hans Held, havde slukket Lyset og i Mørket samlede hen mod det skjønne Silkebolstres Leie, hvor den huldrige Dvinde hvilede, raabte han henrykt:

„Johanne! min elskede Hustru! vi have Meget at takke den al gode Gud for, men denne Lysefæ er vort ypperste Klenodie; næst den Alforbarmende skylde vi den vor hele Lykke!“ — og Ingen i hele Tydssland, ja, Ingen i den hele vide Verden var saa lykkelig som han og hans elskede Johanne.

Heroide.

Elisabeth til Christian den Anden,

fra Gent i Flandern, Aar 1525.

Min Christian! din Elisabeth er syg;
Jeg bøies dybt af Hjertesorg og Smerte;
Jeg lider her, udi min Fødeby,
Saalangt fra Danmark og dit ømme Hjerter.

Som Drmen tærer paa det svage Liv,
Saaledees at omsider det forsvinder:
Saa Sorgen tærer paa mit unge Liv
Og bleger Roserne paa mine Kinder.

Om snart den Livets Lys mig slukker ud,
Om Sundhed meer skal blomstre mig Herneden,
Det veed kun Skjæbnens vise Styrrer: Gud,
Som styrer Liv og Død i Evigheden.

Selv Sønnen under sjelden mig et Blund,
Som ei forbittres mig af søle Drømme;
I Rød og Fare seer jeg dig da kun,
Skibbruden, imod Bølgerne at svømme.

Da seer jeg grant din Frænde, Frederik,
Hvis Sølvlokker af din Krone gløde,
At vogte paa dig med et døvelst Blik,
Og grusomt dig til Bunden ned at støde!

Dog seer jeg atter, Elfte! dig igjen;
 — O, lad min Drøm din Høihed ikke krænte! —
 Indmuret seer jeg dig, mit Hjertes Ven!
 Og smeddet i en tung — en evig Lænke.

Hvad saa jeg lider, ei beskrives kan;
 Min Dval fordobler sig hvergang jeg blunder;
 Kom derfor til mig snart, min Christian!
 Thi, ellers maa jeg for den ligge under.

Ja kom, o kom til din Elisabeth,
 Og tryk mig til dit elstovsfulde Hjerte!
 Thi o, min Evigelsfte! kun ved det,
 Forsvinde kan min bitter Dval og Smerte.

Du rev dig af min Favn, og brat min Sorg
 Mig bøied med Gentnervægt til Jorden.
 Du gik til Henriks*) rænsfulde Borg,
 At søge Hjælp mod dit troløse Norden.

Men vent ei, Elfte! Hjælp af Engeland,
 Thi Last og Bølgst stedsse Venstab sviger;
 Og Henrik ikke vil, om end han kan,
 Dig hjælpe at erobre dine Riger.

Dit høie Hjerte kjender ikke Svig;
 Det aner ei Rabalens fule Rænter.

*) Henrik den Ottende af England.

Du stedse ligner, Christian! kun dig —
 Og ædel selv, du stedse ædelt tænker.

De Længer, som du brød, nu Grumhed vil
 End fastere omsmedde Ustylds Hænder;
 Derfor i Norden hvæstet er den Piil,
 Hvormed man haaber, at dit Liv man ender.

Men kom der ei; thi snart den skydes af
 Og træffer, elskte Christian! dit Hjerte.
 Dit Fald mig vilde styrte i min Grav
 Endnu før jeg nedstyrtes af min Smerte!

O, fly til mit saa omhedssfulde Bryst,
 Og tolf ved det, dit Hjertes Savn og Klage,
 Og fordums Dages himmelsjonne Lyst,
 Med dig, til det, da vende vil tilbage!

Erindringen jeg har kun i min Dval
 Om hine mine saligste blandt Dage,
 Da jeg i Hertogs blomsterrige Dal
 Var din hvilestede lykkelige Mage.

End throner Mindet huldrikt i mit Bryst
 — Dets Salighed jeg fik af Himlens Konning —
 Om Dagen, da du paa den danske Ryk
 Mig hilsede, som din og Nordens Dronning. *)

*) Det var den 9de August 1515.

Dengang jeg var endnu ei femten Aar,
 Og du udi din Manddoms skønne Sommer;
 Du lignede mig ved den unge Baar
 Idet du bød mig Floras unge Blommer!

Du tryffede mig til din Heltebarm.
 At du var Helt, dit Helteblik mig lærte.
 Da du mig førte til din gylde Karm,
 Da eiede du alt mit unge Hjerter!

Et Eden var for mig den hele Egn;
 Den svømmede i Morgensolens Ynde;
 Da faldt en mild og frugtbar Sommerregn:
 Belsignelse og Held den os forkyndte.*)

Af Glæde jublede dit gode Folk;
 Saa fro det Hestene fra Karmen spændte;
 Og Omhed trak til Borgen, den var Tolk:
 At alle Danstes Hjerter for dig brændte!

I navnløs Fryd, jeg henrykt svoer den Gæd:
 At elske dig og Dannerfolket trolig,
 Med hellig, reen og trofast Kjærlighed
 Indtil jeg synker ned i Gravens Bolig.

*) Biskoppen, som tilligemed Kongen og det hele Hof, modtog den unge Dronning, da hun landede paa Sjællands Kyst, ved Hvideøre, udtvædede i sin Tale til hende, denne Regn som et Forbud paa Belsignelse for hende, Kongen og Landet.

End svæber Dagen for min rørte Sjæl,
 Da med din Haand du gav mig Nordens Kroner,
 Og takfuld, for mit store, skønne Held,
 Jeg tilbad Ham, som over Skyen throner.

Nu dobbelt skøn mig blev Guds skønne Jord,
 Thi, o, jeg eied' Livets største Goder.
 Min Lykke den var mageløs og stor
 Som Dronning, Egtesælle, og som Moder.

Og blev min Himmel stundom mindre klar,
 Den blaaned' atter snart i dine Arme.
 Jeg din tilbedte Hustru stedse var,
 Og Klaffer veg min Lykkes Sol med Harme.

Hvor throned' Glæden huldrig i min Sjæl
 — O, dette Minde aldrig den forlader —
 Naar jeg dig saae at skabe Nordens Held,
 Som dine Undersaatters omme Fader.

Du elsket var, som endnu ingen Drot;
 For Venstabs Salighed, dit Hjerte brændte,
 Og mange Edle saae du paa dit Slot,
 Som du for dine sande Venner kjendte.

En Tyrste har paa Thronen mangan Ben,
 Men, o, som oftest ikke een i Roden;
 Men Søren Nordbye og Hans Mikkelsen
 Gaae glade, Christian! for dig i Døden.

Vor Lykke lignede en sagte Strøm,
 Som flyder gjennem blomsterrige Dale;
 Men brat den flygted', liig en yndig Drøm,
 Og vaagnede os af vor skjønne Dvale,

Du vilde skabe Undertryktes Held
 Og bryde Bondens tunge Slaveskjæde;
 Og ene kun din kongelige Sjæl
 I kongelige Dyder sandt sin Glæde.

De Mægtige din Jdræt var imod;
 De vovede din Høihed selv at true,
 Og flyde lod den skyldfrie Bondes Blod
 Og tændte Borgerkrigens vilde Lue.

Du tvang til Lydighed et trolost Folk,
 Som ikke dig, det's Herre, vilde lyde,
 Hvis Adel, grumt, ved Dyrers Morderdolk,
 Af skyldfrit Blod lod hele Strømmen flyde.

Giftgrenene du skar af Statens Teg;
 Da rystede den frygteligt sin Stamme,
 Og overalt i dine Riger steg
 Nu Dyrers-Luens vilde, røde Flamme!

Da skjalv jeg for dit dyrebare Liv;
 Jeg skjalv for mine spæde Smaa, som Moder;
 Da soied' du din ængstelige Biv,
 Og førte mig til Keiseren, min Broder.

Men kold og selesløs han for mig stod;
 Hans Hierte ikke rortes ved min Klage;
 Og ei hans Hær, kun Elskede! dit Mod,
 Du har udi dit Uheld nu tilbage.

Dog hvad er Mod imod Forræderi
 Og Frændehad, og Klarkes fulde Harmen?
 Fly derfor, elskede Gemal, til mig! —
 O, fly i mine aabne, omme Arme!

Thi vandt du end: det vilde kiste Blod,
 Og Ustylds Blod kan intet Guld betale!
 Lad derfor dig ei styre af dit Mod!
 Betråd ei Nordens blodbestænk'te Dale!

Mig stedse vmt omringe vore Smaae,
 Og deres Bønner blande sig med mine!
 Omkring min Seng de gradende nu staae,
 Og deres spæde Læber dig velsigne!

O, kom til os, min evigelskte Mand!
 Er Kjærlighed ei Lyffens hulde Krone?
 Ja, skynd dig — til til os, min Christian
 Vor Omhed skal erstatte dig din Throne!

Et Blomster da skal strøe i hvert dit Fjed!
 Et Fred da Alle nyde Livets Goder!
 Din Kongetitel da du lægger ned,
 Og jeg er ifkun Hustru Dvinde, Moder!

Mig Sundheds Blomst da smykke vil paany,
 Dg barnlig Kjærlighed os skal forynge,
 Dg trylle fra vort Bryst hver Modgangssky
 Dg Livets hulde Roser om os slynge!

Min Brudestat forskaffer os en Dal
 Langt borte fra de store Stæders Brimmel;
 Tilfredshed atter der dig blomstre skal,
 Dg jeg skal finde ved dit Bryst min Himmel!

Tilgiv, min evigelske Christian!
 Om altfor meget jeg af dig begjærte!
 Dg om du mig det ei opfyldte kan,
 Da lad mig dog fuldende ved dit Hjerte!

Men synd dig, thi jeg svinder daglig hen;
 Jeg lider af mit piinte Hjertes Bløden.
 Ja il, mit Hjertes evigelske Ven,
 Dg favn din tro Elisabeth i Døden!!!

Drømmen.

Udmattet, af Sorg for det daglige Brød
 Til mine holtelste Spæde,
 En grægende Søvn jeg i Dagningen nød,
 Thi Glemfel i Sjælen den spredte;
 Jeg slumrede ind med Tanken om de,
 Som tidlig jeg her maatte savne,
 Og ønskede at jeg dem snart kunde see,
 Og henrykt i Himlen omfavne.
 Da viste en Drøm mig Lyksaligheds Land;
 Jeg stued' de Udvalgtes Lykke.
 De vandred' i Glædens livsalige Stand,
 I Uskylds, saa yndige, Smykke.
 Min Fader og Moder et Englepar var,
 Og stod ved den Eviges Throne;
 Den Priis ham de Saliges Chore frembar',
 Gav Gjenlyd i Himmels Zone.

Jeg saae mine Brødre og Søstre at staae
 Og Himmels Herre tilbede;
 Den Eviges Dje mig smilende saae,
 Og vinked' mig til dem at træde;
 Jeg ilede imod dem — og glemt var hvert Savn
 — Vor Jord med sin Glæde og Smerte —
 Jeg sank i Forældres og Svendsendes Favn;
 I Salighed smelted' mit Hjerte.

Hvor er dine Spæde? min Moder brød ud
 — Med søde melodiske Stemme —
 At, elskede Søn! de knæle kan for Gud
 Og Himmels Glæder fornemme;
 Da minded' jeg: at de paa Jorden leed Nød,
 At Mangel de havde til Bugge —
 Og bitterlig Taaren paa Kinden mig fald,
 Og Echo gentog mine Sufte.

Jeg vaagned' af Graaden, som randt paa mit Bryst,
 Til Dagens sædvanlige Nøide,
 Og saae, gjennem Taaren, med vemodsfuld Lyst,
 De slumrende Smaa ved min Side.
 O, elskede, elskede Børn! brød jeg ud,
 Og trykked' dem op til mit Hierte;
 I fødtes til Kummer; kun hisset hos Gud,
 Er Løn for al Jorderigs Smerte!

Evaldsøien i Rungsted.

Du Høi, ved Østerhavets Bred,
 Hvor Philomele bygger,
 Hvor Evalds Dage fro hengled
 I unge Bøges Skygger,
 Du hellig er for Nordens Sønner,
 Thi de hans høie Værd paaſkjonner.

Blandt Hoiene i Herthadal,
 Du første Rang har vundet,
 Og paa dig er, i tusindtal,
 Saamanges Taarer rundet,
 Thi du et Yndlingsſted var vorden
 For Sorgens største Skjald i Norden.

Han — ſom endſkjøndt i Gravens Skjød —
 Vil evig blandt os leve,
 Thi, o, han var til Digter fød;
 Hans Meſterværker bleve
 — Selv nylig af hans Sjæl udrundet —
 Med Laurens Eviggrønt omvundet

Blev, Høi! du endog til en Ørk,
 Du var dog mig et Eden;
 Thi Evalds Bei, ſom var ſaa mørk
 Og tornefuldt herneiden,
 Blev lys og jevn udi hans Minde,
 Naar henrykt han beſteeg din Tinde.

Paa den, han folte Herrens Magt,
 Hans Viltsdoms skjønne Orden,
 I Dal og Se, i Skovens Pragt,
 I Skyens Lyn og Torden,
 Og i den lyse Stjernevrimmel,
 Som funkler paa Guds skjønne Himmel.

End stander du foruden Meen
 Og stolt din Jæse hæver,
 Mens Tiden smuldrer Skjaldens Been,
 Hvis Aand end om dig svæver;
 Og Danien sit Tab begræder,
 Mens Ewalds Minde om dig freder.

O, Strand! du kvulpe Harmoni
 Mod Høien med din Bølge!
 Du, Kilde, risle Melodi!
 Du, Lund, Exemplet følge;
 Og Philomele! lad din Tunge
 Hans Lov for Nordens Slægter sjunge!

Johannes Müller

Präsident des Ausschusses

zum Bau des neuen
Theaters

der Stadt Bonn

an die Herren Mitglieder

des Ausschusses

der Stadt Bonn

Bonn

den 1. April 1858

Dr. J. Müller

Johannes Wildt's
samlede
romantiske Fortællinger.

Sjette Bind.

Jutta, Prindsesse af Danmark.

Thyra Dannebods Fosterdatter.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Troft hos E. C. Løser.

S u t t a ,
Prindsesse af Danmark,
Erit Blongpennings yngste Datter.

Thyra Dannebods Fosterdatter,
eller
Hedningen og den Christne.

Af
Johannes Wildt.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

211

Prinzipale in der Kunst

Die Philosophie der Kunst

1

Die Kunst der Kunst

Die Kunst der Kunst

Tidt min Phantasi sig svinger
Paa de lette Ethernvinger
Mod henrundne Tider ;
Men foruden Kraft og Styrke
Samler den omkring i Mørke,
Idet den fremstrider.

Selst den daler blandt Ruiner,
Medens Midnatsstormen hviner
Mellem Bautaftene.
Tro den skuer Freias Stjerne
Gunkle paa det hvalte Tjerne
Over muldne Bene.

Naar da Morgensolen luner,
 Stirrer den paa Stenens Runer,
 Men i eet de flyde;
 Den vil forske Heltens Bane,
 Men kan kun i Skribten ane
 Runen ei udthde.

Thi dens Aand er lagt i Kjæder;
 Ingen venlig Haand den leder
 Hen mod Lofsets Stabue.
 Kraftløs staaer den, og allene;
 Den paa Oldtids Runestene
 Kun kan skimte Navne.

Bemodsfuld den derfor sukker,
 Og sig boiet — langsomt — buffer
 Mod de dunkle Skribter,
 Stirrer paa dem taus og længe —
 Griber saa i Lhyrens Strænge,
 Anende Bedrøvet.

Naar da Philomeles Trille
 — I det heitidsfulde Stille —
 Tolker Elfskovs Lykke,
 Lyttende da til dens Toner,
 Den sig skaber selv Personer
 Efter eget Lykke.

Skjøndt den ei Costumet kjender,
 Klæder den, med svage Hænder,
 Dem fra Top til Foden;
 Men, tidt Dragten stemmer ikke
 Med de djærve Oltidsskifte,
 Og er — lidt paa Moden.

Bange derfor — med hverandre —
 Nu de ud i Verden vandre
 Paa en taaget Morgen.
 Tillidsfulde dog de banke,
 Og — med hoi Fortrosthing — banke
 Først paa Kongeborgen.

Derfra videre de ile
 — Frygtende for Modgangs Pile —
 Om fra Borg til Hytte.
 Vil Du, Dana! huldt dem høre,
 Og med venligt, agtsomt, Øre
 Paa de Svage lytte?!

Var 1248 havde den venlige Vaar saare yndigt smykket Siolunds herlige Vange med tusinde Slags Blomster mellem det buntede Grønne.

En Dag i Maimaaned, da tusinde bevingede Sangere i Bøgenes Kroner med deres henrivende Triller priste Vaarens al gode Skaber, gif Dannerkongens yngste Datter, Brindsesse Jutta, i Lunden ved Roeskilde, nærved Jesefjorden, for at plukke Blomster til at smykke Brudeskammeret med for sin Søster Sophia, der hvert Dieblif ventede sin Brudgom, den svenske Kronarving.

Hefstig bankede den unge fagre Kongemøes Hjerte ved Tanken om Brindsens nære Komme, thi han var hendes Barndoms kjæreste Ven, og Mindet om forudums Dage forøgede hendes glade Længsel.

Mon han er blevet ret stor? — mon han endnu mindes mig? — mon han kjender mig igjen? saaledes vare hendes Tanker, medens hendes Rosenfingre røvede een Blomst efter den anden. Hendes Følge var adspredt i Lunden, og ene vandrede hun imellem de duftende Hvidtjørnsbuske, da en Raslen forstyrrede

hende; hun slog det himmelblaae Die fra Jorden og blev staaende ubevægelig, da — hun ikke kunde tvivle — hun saae Prinds Baldemar staae for sig. Prindsen stod selv nogle Dieblkke ubevægelig i Beskuelsen af Juttas himmelske Skjønhed.

„Nei, jeg tager ikke feil,“ udbød han omsider: „J er Prindsesse Jutta, min kjære uforglemmelige Jutta, min Fæstemøes Søster. O, hvor Eders Yndighed havde udfoldet sig, siden jeg saae Eder sidst. Dengang var J den spirende Villie, nu er J den skønneste Rosenknop, der just har begyndt at udfolde sine Blade.“

„Og J, Prinds Baldemar,“ udbød Jutta troskyldig, „J har ogsaa forandret Eder, J er blevet stor, mandig og meget — —“

Hun blev blodrød og slog Vincene til Jorden, thi hun mærkede, at hun havde sagt mere end det anstod en Mo at sige til en Ungersvend, især hendes Søsters Brudgom.

Baldemar mærkede hendes Forlegenhed, og for at give Samtalen en anden Bending, fortalte han, at han havde ladet sit Følge blive tilbage og var ileet igjennem Bøgelunden, deels loffet ved deres Skjønhed, og deels for at overrasse sin Brud, „men“ — føiede han til, idet hans Blik dvælede med Omhed paa den yndige Kongedatter — „ikke havde jeg troet, at den skønneste Overrasselse ventede mig her.“

„Jil til Koeskilde,“ afbrød Jutta ham, „Sophia venter Eder med den meest brændende Kjærligheds Længsel.“

Brindsen tøvede endnu — det lod som hans Længsel var forsvunden — hans Hjerte bankede indenfor det blanke Sølvharniss — og hans Dine dvælede med brændende Ild paa Juttas tusinde Indligheder.

„Hvor mange Gange har I hilset Vaaren, skønne Jutta?“ udbrød han.

„Femten Gange,“ svarede hun, „jeg er ti Aar yngre end Sophia; — og I, Brinds Baldemar,“ spurgte hun, „hvormange Aar tæller I?“

„Et og tyve,“ svarede han, „jeg var sytten Aar, da jeg for fire Aar siden var Eders kongelige Faders Gæst.“

„Altsaa,“ udbrød Jutta ubesindigt, „er I yngre end Sophia — det er ikke godt; thi jeg har altid hørt, at Manden bør være ældre end Kvinden. Dog, I vil vel derfor alligevel elske hende? — ikke sandt, Brinds? — thi jeg troer, at hun vil elske Eder meget høit.“

„Det vil jeg vist, skønne Jutta,“ svarede han, „især dersom hun ligner Eder.“

Med disse Ord greb han hendes Haand — en Taare vædede den — han vilde tale, men formaaede det ikke — endelig skaffede et dybt Suk hans besklemte Barm Luft. Uden at hun selv vidste hvorfor, styrtede Taarerne ud af Juttas Dine. Baldemars Sindsbevægelse steg med hvert Mandedrag. Jutta smilede til ham igjennem Taarerne og udaandede i neppelige Toner hans Navn.

„Du er en Engel,” raabte Baldemar, „det var Salighed at vandre Veien til Himlen ved din Haand.”

Juttas hele Legeme bævede ved disse Ord — det var som hun anede deres Betydning. Med vild Hestighed raabte hun: „Baldemar!” og vinkede ham bort med Haanden. Sig ikke mere mægtig greb han den Vinkende i sine Arme og skjulte hendes Rosenmund med et langt, brændende Kys.

„Slip mig,” raabte hun omsider, da hun med Møie fik revet sine Læber fra hans, slip mig, Baldemar! I er Sophias Brudgom!”

„Men jeg elsker Jutta,” udbød den Ubefindige og fastede sig for hendes Fodder. Jutta bøiede sig ned over ham for at løfte ham op, men det var hende umuligt; hans Læber syntes fastgroede paa hendes Haand. „Baldemar!” raabte hun, sig selv ubevidst, i Kjærligheds vumme Toner, og uvilkaarlig sank hun i den Knælendes udbredte Arme.

Bognrummel og Hestetrampen i Nærheden gjorde Ende paa deres farlige Stilling. Baldemar sprang op og saae sit Følge, der alt troede ham paa Borgen, i nogen Graastand at komme ham imøde. Det holdt, da det blev ham vaer, for at modtage hans Befalinger.

„Kom, Brindsesse,” udbød han, „Himlen er overtrukket med sorte Skyer, I har langt til Roeskilde, lad mig bringe Eder til Eders Forældre.”

Uden at svare, lod Jutta sig af Baldemar føre til hans gyldne Karm; hun steg ind — de raske Gangere foer afsted. Folket omringede dem jublende,

da de steg af, thi et skønnere Par havde endnu aldrig smykket Roeskildes Kongeborg. Sophias Dørmærkedes af Harm og Skinsyge ved dette Syn — og Hadets Spire slog mægtige Rødder i hendes hovmodige, for Hævn kun altfor aabne Hjerte. Juttas Genius græd; thi dette Dieblis fastede Sorgens sorte Slør over hendes Fremtids Dage.

Ængstende traadte Sophia ned fra Altanen, da hun saa den Omhed, hvormed Baldemar hjalp Jutta ud af Karmen og bragte hende som i Triumf op af Kongeborgens brede Trappe. Baldemar havde just ført Jutta til Kong Erik, som han med rund Betsalenhed priste lykkelig ved at eie en saa huldosalig Datter, da Sophia, nødt af Dronning Juditta, traadte ind i Gemakket. Prindsen var, efterat hans Betsalenheds Strøm var standset, saa fordybet i Betsuelser af den yndige Kongemø, at han ikke mærkede sin Bruds Komme, eller at Kongen forlod ham for at gaae hende imøde, før Sophia, med kongelig Anstand traadte hen for ham.

„Har I intet Dødt for Eders Brud?“ spurgte hun, idet Skinsygen farvede hendes Kinder lilliehvide.

Baldemar forstummede pludseligen ved Synet af hendes hule, bydende Majestæt — dog hurtig fattede han sig, idet han undskyldende udbød:

„J veed, høie Prindsesse, at I var i Brunsvig med Eders Moder, al den Tid jeg var Gæst hos Eders kongelige Fader. Jeg seer Eder nu for første Gang i mit Liv; I vil derfor tilgive, at“ — her

stammede han libet — „at — om jeg af Uvidenhed ikke har efterkommet min Pligt at gaae Eder imøde — at jeg ikke strax bragte min kongelige Fæstems min Hylдинг.“

„Jeg troede,“ gjensvarede Sophia, „at I havde antaget min Søster Jutta for mig, der i Dag, Gud veed hvorfor, imod Sædvane har forladt Truerstuen og sine Duffer; dog, det er sandt, I kjender hende so allerede; maaskee I har bragt hende en Duffe fra det svenske Kongehof, siden, som det synes, hun med saa megen Kjærlighed hænger sig ved Eder — og maaskee I ynder, at Børn ere taknemmelige, da I ligeledes — —“

Kong Erik afbrød Strømmen af Sophias giftige Tale med et gjennemborende, fortørnet Dietkast, idet han førte Brindsen hen for Dronningen, som med huldfulig Godhed rakte ham Haanden og bød ham være velkommen i Roeskilde.

Juttas skjønne Dine bleve dunkle af Taarer, og dybt var Søsterens Gift dryppet i hendes englerene Hjerte. Den eneste Følelse, hun i dette saa bitterføde Dieblif var sig bevidst, var, at det smertede hende uudsigeligt, at Baldemar skulde ansee hende for et Barn, der endnu legede med Duffer. Hendes Lilliebarm bankede heftigt — en hende aldeles navnløs Følelse gjennembævede hendes hele Væsen. Med vaklende Tjæd forlod hun Gemakket, fulgt af sin kongelige Moder, der dybt sølte, hvor høit hendes sømteste og kjærligste Barn var forurettet. Grædende sank den Hulde til den

omme Moders Bryst; en Strøm af Taarer lettede hendes Hjerte.

„Ja, ja,“ udbrød hun, idet hun løsrev sig fra Moderens favnende Arme, „Fader har Ret: Sophia er ikke god; hun bærer et Helvede i sin Barm! O, Moder! ikke sandt, hun vil gjøre Prindsen, den ædle, kjære, skønne Prinds, ulykkelig? Tro mig, Moder, jeg kjender ham: en Himmel throner i hans Hjerte, som den smiler fra hans aabne Die — og Sophia — —? hendes stolte Høihed og giftige Spot vil dræbe ham! o, den arme, arme Baldemar!“

Høit grædende sank hun til Moderens Hjerte. Hendes Time var slaaet.

Sophias stolte, mørke Mine tabte sig snart i blidere Smil, og hendes Flammecolie dvælede med Velbehag paa Baldemars blomstrende Heltefigur. Fryd hævede hendes Hjerte ved den Tanke, at denne herlige Mand var hendes, og hun sover i Stilhed at bevogte ham med Skinsygens speidende Flammeflik.

Midnatten fandt Jutta paa hendes Silkeleie i vilde Feberphantasier. Hun nævnede hvert Dieblik den elskede Ungdomsvens dyrebare Navn. Naar Slummeren lukkede hendes Die, da soer hun voldsomt i Veiret og raabte: „Baldemar! kom til mig! rids dig løs fra hende! seer du ikke Flammerne i hendes Bryst? nu antænde de dit eget Hjerte! lad os flye! bort! bort!“

Afkræftet sank hun tilbage, og Moderens Taarer
Jutta. 2

randt paa den hulde Ulykkeliges af Fieberrosen glødende Kinder.

„D,“ raabte den gode Moder, vridende sine Hænder, „om endog din Ungdom seirer over denne Sygdom, vil da Lidenstaben ikke knuse dit Hjerte?! Alfader i Himlen! læg du dets blødende Bunde!“

Baldemar sølte inderligt den bittre Krænkelse, Sophia viste den blide Jutta. I det Aar, han opholdt sig ved Eriks Hof, havde han tilfulde lært at kjende, hvilket huldsaligt Barn hun var, og skjøndt hun kun dengang var elleve Aar gammel, var hans Hjerte ikke blevet urørt ved hendes spirende Indigheder. Hendes Billede fulgte ham siden allevegne, men han antog sin Følelse for hende for den, man føler for et smukt velartet Barn, og havde derfor Intet imod Forbindelsen med hendes ældre Søster, som, skjøndt Sophia var fraværende, alt dengang blev besluttet. Jutta tænkte sig ham derfor stedse som hendes Søsters Brudgom og frydede sig inderligen over denne Forbindelse, som vilde forskaffe hende den Glæde igjen at see hendes saa høit elskede Ungdomsven og Legebroder.

Hun nærrede endogsaa det Haab at ledsage Sophia til Sverrig og leve der i nogen Tid. Alt hendes Die med det inderligste Velbehag dvælede paa Brindsens veltrufne Billede, der hang i Sophias Gemak, at hun hele Timer, naar ingen blev det vaer, tilbedende kunde beskue det, tale med det — ja fare bort i den største Forfærdelse, naar Noget nærmede

sig, at dette var den inderligste Kjærlighed, kunde hendes uskyldige Hjerte ikke ane. Den første Time, de efter fire Aars Skilsmisse saae hinanden igjen, afflørede ganske deres Tørelser. Jutta udraabte høit i vilde Phantasier: „Baldemar, Baldemar!“ og Baldemars Die søgte overalt efter Jutta — som han intet Sted fandt — og dybt bevarede han hendes Billede i sit Bryst og udaandede, selv ved Siden af den kongelige Brud, i sagte Toner det elskede Navn.

Med blødende Hjerte gav han Sophia sin Haand, og hans Ønske at see den elskede Jutta, for idermindeste at tage en stum Afsked med hende, blev uopfyldt. — Hoffets stormende Glæde efter den høitidelige Bielse døde ikke Stormen i hans Jnderste. „D, hvor det undertiden er tungt at holde Ord,“ sukkede han ofte, og den majestætiske, virkelig skønne Sophia havde ingen Yndigheder for ham; stedse saae han hende som den snysende helvedaandende Furie, der trods de høie ædle Forældres Nærværelse søndertraadte den himmelrene Juttas Hjerte, som — han kunde ikke tvivle — med Omhed bankede hans imøde.

Et Jilbud berettede den svenske Konges dødelige Afgang. Baldemar græd sønlige Taarer for den elskede Fader, hvis Krone han beklagede altfor tidlig at have arvet. Tre Nætter og Dage bivaanede han Sjælemesser for den uforglemmelige Tabte; den fjerde besteg han, med sin Dronning, Kongeskibet i Issefjorden, for at gribe Svenskeriget's Kongespis og re-

gjere et tappert Folt, der i ham jublede den opgaaende Sol imøde og elskede ham som den.

Den freidige Ungdom begyndte at seire: Jutta kunde alt forlade Leiet. Den ymme Moder havde fordulgt Bielsen for sin lidende Datter; men da Baldemar i sort Harniss og med sort vaiende Tjederbuff førte den ligeledes i Sorgens Farve klædte Sophia nedad Borgtrappen til den gyldne Karm — da Kong Eriks vemodige: „Levvel!“ lød efter dem, stod Jutta ved det høie Vindue; — voldsomt rev hun det op — hun saae endnu engang Himlen i Baldemars skønne Afsyn. Karmen forsvandt. Det var som Jorden sank under hendes Fodder; hun vaskede fra Vinduet, sank paa Knie, og bad de hellige Engle tage ham i Baretægt. Hun vidste nu, at Loddet var kastet. Hendes Barm slog voldsomt — men ingen Taarer mildnede hendes Smerte.

Baldemars Ungdom bar ingen Roser. Sophias Stolthed og ugrundede Skinsyge stødte omfider ganste det Hjerte fra sig, som det vist vilde have lykkes hende ved Blidhed og Omhed at vinde. Deres Gateskab var og blev barnløst, og naar Baldemar, træt af Kronens Byrder, tyede til sine indre Gemaffer, — da fandt han stedse i hende, hvis Hjerte med Omhed burde komme hans imøde, en kold bebreidende, helvedsaandende Jurie; — da tænkte han paa Jutta og sølte sig grændseløs ulykkelig.

Først efterat Maaneder vare forsvundne, blomstrede Sundhedsrosen atter paa Juttas fagre Kinder

— først da var det lykkedes hende, ved den lindrende Balsam, Religionen ene formaaer at skjænke, at mildne Stormen i sit Jnderste, og den Dag, hun trykkede sin for tidlig tabte Moders Dine til, besluttede hun aldeles at hellige Gud et Liv, for hvilket Verden ingen Tillokkelser mere eiede. — I dette fromme Forsæt blev hun især styrket af sin ældre Søster Agnete, som havde tabt en elsket Brudgom i Prindsen af Brandenburg, der faldt som en Helt paa Wrens Mark. Agnete havde alt for to Aar siden sunderet et Kloster i Roeskilde, som hun havde givet sit eget Navn, hvor hun i streng Udøvelse af sine Pligter, som Klosters Priorinde, fandt den Ro, hendes saarede Hjerte saa hellig behøvede.

Første Bindsedag 1250 strømmede usædvanlig mange Mennesker til Roeskilde; thi begge Kong Eriks yngste Døttre skulde paa denne Dag vies: Ingeborg til den norske Konge Magnus Haagensøn og Jutta til Himlen.

I Klosterkirken, ligesom Høialtret, var opreist en gylden Throne, hvorpaa Kong Erik, omgivet af Rigets Store, sad. Nærmest ved den, paa ophøiede Sæder, sad Magnus og Ingeborg. Jutta laa knæende paa Alterets nederste Trin, som hun vædede med brændende Taarer, og bad Guds Moder at velsigne hendes Doffer og give hende Styrke til at bringe det.

Brudebølsten var tilende; de hellige Ceremonier begyndte. Med Taarer i Øinene og blødende Hjerter reiste Kongen sin ulykkelige Datter op og førte hende, efter en om Omfavnelse, atter hen for Alterets Fod. Hun knælede; — den ærværdige Biskop Jacob Erlandsen holdt en lang, høitidelig Tale og indviende den kongelige Novice til Himlens Tjeneste. Med fast Stemme afslagde hun det hellige Løfte, kyskede Bispens ærværdige Haand og havde nu for evig frasagt sig Verden og dens Glæder. O, den Ulykkelige anede ikke, at dens Lidelser, de grumme, den havde i Sie, endnu ventede paa hende, for at hendes Jammer og Glendighed skulde vorde grændseløs.

Alle Tilstedeværende spømmede i Graad, da den kongelige Nonne, Siølunds huldosaligste Mo, den engleskionne syttenaarige Jutta, blev afført sin Purpurkaabe og øvrige kongelige Smykker og indhyllet i den sorte sørgelige Nonnedragt. Under Lovsangen paa satte hun sig selv Tornekronen, som Bispens rakte hende, og belavede sig til, ledet af ham og den søsterlige Priorinde, at indtage sin Plads blandt de øvrige Nonner, for at tilbringe Dagen med Bøn og Guds-aaakaldelse. — Lovsangen var tilende — den høitidelige Procession begyndte — Jutta var alt paa Alterets øverste Trin, for at stige ned, — da Kong Erik var nærved at bukke under for Smerten i hans Jnderste. — Det var for ham, som om hans ulykkelige Datter steg ned i en aaben Grav. — Han vilde reise sig, for endnu engang at trykke den høitelskede Datter til sit

Hjerte, men formaaede det ikke; overvældet af navn-
løs Smerte strakte han sine Arme imod hende, han
vilde tale, men Taarerne gvalte hans Stemme.
Taus sad han — et Billede paa den stumme Sorg.

Den kongelige Himmelbrud saae hans Smerte;
— blidt rev hun sig løs fra sit Følge; det hulde Die
hævede sig fra Forløserens Billede, som hun holdt i
Haanden, og dvælede veemodigt paa den høie lidende
Fader. I dette Dieblif var hun ganske Datter. Liig
en Madonna svævede hun ned paa Alterets nederste
Trin, hvor hun nogle Sekunder taus betragtede den
dybt nedbøiede kongelige Fader. Hun vilde trøste
ham, forvandle hans Smerte til blid Veemod. Hun
troede ikke at synde imod Himlen ved endnu engang
at lade sin hele Sjæl beffjefstige sig med den Høit-
elskede. Som en Helgeninde, der kun for Dieblifke
dvæler paa Jorden, aabnede hun omsider sine Rosen-
læber. Dødsstillehed herskede i Templet, med Tilhørere
fyldte Haller — idet hun i mild Begeistring med sin
Sølvstemmes hulde Toner udbød:

„Vær fro, min Fader! stands din Smertes Flod!

Algodhed selv vil dine Taarer tælle! —

Græd ei! her rives ei mit Bryst i Blod,

Thi Himlens Fred er i den stille Celle.

Her slukkes Lidenstabsens Ild; her Ro

Mit sønderknust Bryst skal atter finde;

Her skal jeg vinde den ved Bøn og Tro

Som Himlens ægteviede Præstinde.
 Græd ei, min høie Fader, ved mit Savn!
 Her skal jeg vinde Evighedens Palmer;
 Her skal jeg signe dit tilbedte Navn
 Og bede for dit Held i fromme Psalmer.
 For Taaren af din Kind, min Ingeborg!
 En Himmelbrud din Søster jo er vorden;
 Min Brudgom fjerner fra mit Bryst hver Sorg,
 Som du maaskee end friste skal paa Jorden.
 Min Sjæl skal fri fra Jordelivets Bægt
 — For ham, der signer Hytterne som Borge —
 Opfvinge sig med Bøn om Varetægt
 For Danmark, som for Sverrig og for Norge.
 Ei Jorden for mit Bryst har Glæder meer
 — Forlængst har Skjæbnen over mig brudt Staven —
 Mod Evighedens Rygt jeg kun nu seer,
 Med Seiersfange vandrer jeg mod Graven.
 Og nu, min elskte Fader! nu farvel!
 Jeg fro forsager Jorden og dens Brimmel;
 Alt throner Saligheder i min Sjæl;
 Forløseren mig vinker til sin Himmel!
 Der skal jeg finde Hver, jeg elsked' her;
 — Dit tabte Barn du der skal flue atter! —
 Nu Himlens Brud din Zutta ene er!
 En søie Lid, saa farner du din Datter
 Hos ham, som frelst Jordens Millioner,
 Den evige allfjærlige Forsoner!"

Priorinden og Bispen havde nærmet sig hende; heftigt greb hun deres Hænder. Den hvitidelige Procession begyndte atter. Tutta forsvandt blandt de syngende Nonner. Kongen var nærved at falde i Afmagt, Taarerne overstrømmede hans ærværdige Ansigt — og kun med Møie forlod han Kirken, ledet af Kong Magnus og Ingeborg.

„O,“ udbrød han med bristende Hjerte, „nu faldt den skønneste Juvel af min Krone! Fader i Himlen! lad mig snart see din Herlighed!“

O, kun altfor snart skulde den ulykkelige Konges Bøn opfyldes.

De hellige Mure gave ofte Gienlyd af Tuttas Sukke. Hendes Hjerte vedblev at bløde. Forgjæves søgte hun ved Bønnen at forglemme den tabte — o, endnu stedse elskede hun Baldemar. Hun paalagde sig den strængeste Bod, for at bortjage hans skønne Billede af hendes Sjæl. O, Bønner og Fasten, Alt var forgjæves. Den ædle Heltestikkelse veg aldrig fra hendes Sjæls Die. Uafsladelig saae hun ham i Tanterne staae for sig i det blanke Solbarniss med den vailende Fjederbuss, med Kjærligheds Ild i det milde Die, aldeles saadan, som da han knælede for hende i Moeskildelunden. Haardt bebreidede hun sig denne Svaghed. Hun ansaae sin ulykkelige Kjærlighed for en Forbrydelse imod Himlen; men snart maatte hun tilstaae sig selv: at den først vilde op-

høre med hendes Liv — og at ikke Nonnesløret, men kun Graven kunde dæmpe de vilde Flammer, der truede med at fortære hendes Hjerte.

Skjæbnen aflød ikke at forfølge den ædle, ulykkelige Kongedatter. Klostermurene vare for svage til at beskytte hende for dens Torden. Hun skulde erfare, at hendes Lidelses Bæger endnu ikke var fyldt til Randen.

Neppe vare tre Maaneder forløbne siden hun tog Sløret, da den skjændigste Udaad, der nogeninde har besudlet Jorden, bragte Sorg og Glendighed over hele Danmark, da den ædle fromme Kong Erik, sit Folks høitilseede Fader, ved Broderhaand blev myrdet. Det var den 5te August, Aar 1250, denne Skjændselsdaad blev bedrevet. — Ledsaget af de frygteligste Forbandelser gjenlød Hertug Abels Navn fra Læbe til Læbe, og hele Nationen reiste sig for at hævne dette Kongemord, og at forhindre Morderen fra at rane den Krone, hvorefter han allerede udstrakte sin frække, af Broderblod rygende Haand.

Skrækkelig var Juttas Forsætning, da dette Sorgens Budskab trængte sig indenfor Klosterets Mure, og end skrækkeligere blev den, da hendes kongelige Søster, Klosterets Priorinde, der alt i nogen Tid havde ligget paa Sygeleiet, ved dette Tordenbud blev rørt af et Slag, og laae tredie Dagen derefter paa Vaaren.

Fortvivlet kastede hun sig over den elskede moderslige Søsters kolde Liig, vædede det med tusinde Taarer — og udraabte i vild Smerte:

„Saa sank du, fromme Fader, da myrdet i din Grav! — og dette blide Hjerte brast i navnløs Smerte! Brodermorder! ogsaa denne Fromme har du myrdet. — O, Søster! Søster! du har stridt; du har vundet! gid jeg kunde nedstige med dig i din Grav. O, min Fader! Søster! o Gud! o Gud! snart er min hele Slægt udryddet af Jorden! Fader! Forbarmer! tag mig til din Himmel!”

Man rev den Ulykkelige fra det affjælede Legeme og forsøgte at gøde Trøstens Balsam i hendes saarede Hjerte. Den fromme Erlandsøn veg næsten aldrig fra hendes Side; alle Søstrene deelte hendes Smerte; hele Danmark sørgede med hende — men Jutta blev utrøstelig. Hendes Haab var ene Gjenforeningen og inderligt anraabte hun Gud og alle Helgene om: ved Døden at ende hendes Lidelser.

Imedens den ulykkelige Jutta bad om Døden, opstege tusinde fromme Bønner for hendes Liv. Folket saa i hende dets eneste Haab, og ønskede at hun vilde modtage sin myrdede Faders Krone, som det med sin sidste Blodsdraabe vilde forsvare. Den fromme Bisp maatte gjøre en Reise til Rom for at forskaffe hende Dispensation, det er: Ophævelsen af hendes Løfte, af den hellige Fader Alexander den Fjerde.

De inderligste Ønsker og Betsignelser ledsagede den høiærværdige Gubbe paa Reisen, og det, at den ulykkelige Gudindviiede laae paa sit Sygeleie og bestemt havde erklæret, aldrig mere at ville vende tilbage til Verden, formaaede ikke at tilintetgjøre det danske

Folks Ønster, der ene saae sit Fremtids Haab og Lykke i hende, og troede, at hun umulig, naar intet Løfte mere bandt hende, kunde imodstaae det hele Riges fjærlige Bønner.

Imidlertid havde Brodermorderens Leiesvende trængt sig ind i det ulykkelige Rige. Kong Baldemar af Sverrig ilede det til Bistand. Han kom til Roeskilde med et Hjerte, sønderslidt af det meest ulykkelige Ægteskabs navnløse Dvaler, som, desværre, endnu flammede for hans ulykkelige Frænke.

Fraværelsen havde ikke formaaet at tilintetgjøre hans Kjærlighed. Jo mere hans onde Dronning martrede hans Hjerte, jo stærkere flammede det for hendes, hende saa aldeles ulige Søster.

Den bittre Spot, hvormed Sophia tog Affsed med ham, og ønskede ham Lykke i Konnens boleriske Arme, gjød Olie i Ilden, og opvakte Ønster hos Baldemar, der hidtil vare fremmede for hans rene Sjæl. Han gruede for sit Hjertes Tanker, for dets stormende Bevægelser, men jo nærmere han kom Danmark, jo heftigere bankede det den for ham lidende, o altfor inderligt Elskede imøde — og vilde, rasende bleve dets Slag, da han reed forbi de hellige Mure, der ene indsluttede hans Verden.

„Du Hvie, Hellige, Rene, du skal beskytte mig imod mig selv. Et Blik af dig skal slukke Flammen i min Sjæl, og jeg skal i dig kun see en æret tilbedet Søster,“ raabte den ulykkelige Konge, idet hans brændende Blik dvælede paa Klosterets hvie Gitter.

vinbue, saa drømte han endnu, da han betraadte den øde Kongeborg, og hans Beslutning, at see Jutta, blev uroffelig.

Med Baldemar kom nyt Haab i de Danskes Hjerter, og Alle, som kunde føre Vaaben, samlede sig under hans Banner for at seire eller døe for Fædrelandet.

Den kongelige Helt øvede dem dagligen i Vaabenbrug og seirede ofte over Abels leiede Horder, som oversvømmede Sjolunds frugtbare Sletter og nedtraadte Algerens Guld under deres Fødder.

Baldemar, den tappre, ullykkelige Baldemar, maatte paa Nationens indstændige Bøn blive i Roeskilde med nogle Hundrede Tappre, der havde tjent Kong Erik til Livvagt, men som desværre ikke kunde beskytte ham mod Snigmord, for at værne om al Folkets Haab: Prindsesse Jutta, at hun ikke skulde falde i hendes Faders Morders Hænder, der, som man frygtede, ogsaa tørstede efter hendes Blod, for deslettere at kunne bane Veien for sine Hensigter.

Uagtet Baldemars Hjerter brændte høit for Wren af større Bedrifter, kunde han ikke nægte for sig selv, at han inderlig gjerne opfyldte en Bøn, der saa ganske stemmede overeens med hans Hjertes hemmeligste og kjæreste Ønske. Han havde flere Gange, saavel under Prindsessens Sygdom, som efterat den var ophørt, ladet hende bede om en Samtale, men stedse forgjæves. Og med god Grund dulgte Søstrene hende hans Nærværelse, da Stormen i

hendes Jnderste ikke var dem ubekjendt. De lode derfor Baldemar sige: at Gutta bestemt havde erklæret, aldrig nogenstinde at ville see ham, og dette Svar blev gjentaget saa ofte han end gjentog sit Ønske. Jo vanskeligere dets Opfyldelse var ham, desmere brændende blev det; intet Under altsaa at han opfyldte Nationens Ønske: formeligt, paa dens Begne, at formaae Prindsessen til at bære dens Krone, og lovede selv at overrække hende den.

Ikke betænkte han: at Synet af ham kunde blive farligt for den af saamange Storme rystede Ulykkelige; thi at hun saa brændende deelte hans Følelser, det turde han kun dunkelt ane, og han formodede ikke, og kunde ikke formode, at hun var uvidende om, at han var hende saa nær; thi han troede fuldt og fast, at alle de afflaaende Svar, han havde saaet, virkelig vare komne fra hende selv.

Det var tredie Dagen efterat den fromme Jacob Erlandsøn var hjemkommet med den hellige Faders Dispensation, der aldeles hævede Guttas Løfte og gav hende tilbage til Verden, da samtlige Klerker og Munke, anførte af Bispen, og samtlige Adelsmænd, Fruer og Jomfruer, anførte af Kong Baldemar, drog i høitidelig Procession til Agnete Kloster og begjærede, at det maatte aabnes for dem og de tilstædes at saa Prindsessen i Tale.

Herligt var dette Tog at se: Bispen gif foran

i fuld Ornat og bar den hellige Faders Dispensationsbrev paa en stor haandskrevet guldbeslaget Bibel.

Ham fulgte Munk og Klerker parvis, Alle med hvide Vorfakler i Hænderne.

Ridderne, Fruerne og Domfruerne glimrede af Guld og Edelstene, og bare alle kostbare Raaber over deres Klæder.

De høie Fjederbuske, som smykkede Riddernes Hjelme, gave et skjønt Syn, tilligemed de blanke Kobberharnisser, idet hine boiede sig saate for den milde Lustning, og disse blinkede som Luer i Foraars solens brydende Straaler.

Dog fordunklet blev Alt, saasnart man saae Valdemars kongelige Gestalt stride frem foran Riddernes Rækker. Rant og syldig, i Ungdommens herligste Blomstren, sin Tidsalders skønneste Mand, gik han der med den kongelige Purpurkaabe over Skuldrene, og Svenskerigets Krone paa de bølgende Loffer, som Kraftens og Skjønhedens livsalige Billede, og Alles Hjerter sløi ham imøde.

Prindsessen lod svare, at hun vilde modtage Toget i Domkirken, da Klosterets Kirke var for liden til at rumme det.

Hun forføiede sig ufortøvet, omgivet af sine Nonner, til det hellige Tempel, for at modtage og besvare Folkets Ønsker, hvis Indhold hun alt kunde formode.

Hele Processionen knælede udenfor Kirken og modtog af Bispen Velsignelsen til med Held at ud-

rette det vigtige Hverv, hvorpaa saa mange Tusinders Vel beroede, og inderligt bad han den Almægtige at bøie Prindsessens Hjerte for Fødelandets Held og Folkets Duffer.

Domkirken var neppe stor nok til at rumme den Mængde, som var i Processionen. Bispens nærmeste sig først den Gudindviede, medens Baldemar var skjult af Hoialtrets Gitter.

Jo nærmere Baldemar kom sit Duffes Maal: at see Den, hans Sjæl, saaatfæge, fra Barndommen havde elsket, jo heftigere bleve hans Hjertes Bevægelser. Han søgte at fatte sig, thi han frygtede, at han ikke med den Rolighed, som var nødvendig, skulde kunne frembære hende Folkets Duffer; at hans Hjerte skulde forraade ham, hans Haand skjælte, og hans Tunge stamme, naar han overrakte hende Danmarks Krone.

Med al den Betsalenhed, som var denne sande, oplyste Christen egen, søgte den ærværdige Erlandsøn at overbevise Jutta om: at det under nærværende sørgelige Omstændigheder var hendes Pligt atter at træde ud i Verden og at give det faderløse Folt en Moder.

Juttas skjønne Dje havde sig mod Himlen, da hun havde læst den hellige Faders Brev. Blide Taa-
rer vædede hendes Kinder; ikke fordi der tilbødes hende en Frihed, hun aldrig agtede at modtage, men fordi hun saa et nyt Beviis paa Danmarks Kjærlighed for hendes dyrebare Fader og hans Vt.

Bispens fattede Haab og besvor Prindsessen ved

Alt, hvad der var hende helligt i Himlen og paa Jorden, at redde Riget fra hendes Faders Morders Jernscepter, som alt var udstrakt over det, saameget mere som Brinds Christoffer alt i flere Maaneder forsmægtede i Abels Fangetaarn i Slesvig, hvorfra han neppe kom levende ud: thi hvad brød vel Abel sig om at betyngte sin Samvittighed med et Brodermord endnu!

Med den høieste Begeistring skildrede han det hele Folks Længsel efter atter at have et Overhoved. Hvorledes dette vilde besjæle Alle med nyt Mod og ganske sonderknuse Voldsmandens Haab. Hvorledes Fred, Velstand og Lykke atter vilde throne i det af tyvste Mordbrændere paa det Skræffeligste hærjede Rige. Hvorledes Folket vilde takke og velsigne hende som dets frelsende Engel — og hun ved at frelse det allerede her paa Jorden søle Salighed og omsider vinde de Saliges høieste Løn i Evigheden.

Brindsessen var dybt rørt, men hun var ikke overbevist om, at det var hendes Pligt at blive en utro Kirkens Brud, omendsskjønt den hellige Fader tillod — ja endog befalede det.

Taarer — stride Taarer — styrtede frem af hendes Dine. Hun var maalløs, da Bispen holdt op at tale, og kun med vaklende og afbrudt Stemme lykkedes det hende omsider: at bede ham frembære hendes Tak for Folket med den Forsikkring, at hun sølte sig for svag til at bære Kronens Byrder, samt

at hun aldrig vilde svige sit hellige Løfte, men anbefalede Folket — dersom det ikke kunde udfrie hendes Farbroder Christopher af Slesvigs Fange-taarn — da at vælge en af hendes tvende Svogre: Kong Valdemar af Sverrig eller Magnus Haagensøn af Norge til Danmarks Konge.

Alt længe havde Valdemar tabt sig i Beskuelsen af den kongelige Himmelbruds Helgeninde-skikkelse. Aldrig havde hendes Skjønhed været saa rørende. — Blidhed og Majestæt var i enhver af hendes Bevægelser. Hendes melodiske Stemmes Sølvtoner trængte dybt i hans, af den almægtigste Kjærlighed bankende Hjerte.

Han tillod sig neppe at aande, for ikke at tabe et eneste af hendes Ord. Hans hele Sjæl affpejlede sig i hans Die. En sød Gysen bevægede alle hans Nerver. Han maatte holde sig ved det høie Gitter for ikke at synke under Byrden af den altfor store Salighed.

Hele Forsamlingen var dybt bevæget. Uvilkaarlig knælede Alle og udstrakte bedende Hænderne mod Højalteret, for hvilket den elskede gudindviede Prindsesse stod.

„Vær vor Dronning!“ lød fra Tusindes Læber; „Skænk os atter Fred, Held og Lykke! Frels det synkende Danmark! — Modtag din Faders Krone!“

Med blid Beemod dvælede Prindsessens hvide Die paa det bedende knælende Folk. Hun ilede det nogle Skridt imøde — aabnede Læberne for at tale,

men formaaede det ikke; — omsider gjorde hun en nægtende Bevægelse med den høire Haand, idet hun med den venstre trykkede Forløserens Billede til sit stormende Hjerte.

Den høiærværdige Olding traadte nærmere; en Taare perlede i hans milde Nie. Med høi Alvor hævede han atter sin Røst for at tale det betrængte Folks Sag.

„Brindsesse,” udbrød han, „jeg har nu opfyldt min Pligt som Herrens Tjener og Folkets Sendebud. Mine Ord fandt ikke Veien til dit Hjerte. Spildte vare hidtil baade mine og Folkets Taarer, som i dig forventer en anden Dagmar — en viis og kjærlig Dannebød. Dog inden jeg giver Plads for Danmarks høie Adels kongelige Talsmand, der bærer dig din Faders Krone imøde, vil jeg endnu engang tale til dit Hjerte, endnu engang forsøge om dets bløde Bør, som jeg selv dannede, aldeles er forvandlet til Flint. Ei stod jeg nu saaledes for dig, om ei din høie Fader snigmordisk var myrdet ved Broderhaand — om ei Brodermorderens Hu stod til: i Danners folkets Blod at vade til hans Throne. Og hvad vil Følgen blive? — Jeg gruer for at nævne den: Danmarks Tilintetgjørelse. Som en Martyr, en Helgen, staar Kong Erik for Guds Throne; — frels hans høitelskede Rige, du hans høitelskede Datter, — og han skal fra sin Himmel velsignende og beskyttende værne om dig og Danmark. Kan da Intet bevæge dit Hjerte? — Veed du, hvordan Ugjerningsmanden

behandlede din Fader? — Uden Skriftemaal og Sakrament lod han ham slæbe i en Baad paa Elien nærved hans Mordergrube, — og der — den sildigste Efterslægt skal gysse, naar Kroniken nævner denne Skjendselsdaad — lod han ved Boddelen afhugge sin egen Broders, Danmarks Konges kronede Hoved. — — Det affjælede Legeme lod han derpaa kaste i Bølgerne, efterat det var omvundet med svære Jernlænker, hvorefter var fastgjort tunge Kampestenene, for, — som han troede — for evig at begrave hans Skjendselsdaad under Bølgerne; men Herren vilde det anderledes. Den sildigste Efterverden skulde med Forsærdelse skue Brodermorderens Udaad. Ei de tunge Jernlænker — ei de ved dem fastgjorte Stene formaaede at holde Kong Eriks Liig i Dybet; det flød op — og Slesvig Domkirke gjemmer nu i sit Skjød de hellige Levninger af Danmarks faderlige Konge, som den hellige Fader alt har indlemmet blandt de Udvalgtes Tal, der, idet de bære Jordens Tornekrone, vandt den evige og himmelske Krone.”

Her vinkede den Hviærværdige med sin Stav, og en Chorherre bragte et sort solbefuldt Skrin, som han under en høitidelig Tausshed aabnede og udtog af det et Bunt svære, rustne Jernlænker.

„Lad Synet af disse vanærende Lænker, som betyngede din høie Faders Liig, bevæge dig til Medynk med hans ulykkelige Rige! End ere de farvede med hans hellige Blod; ei Eliens Bølger formaaede at afvætte det. Sku dette stræffelige Syn! Forbarm

dig over hans ulukkelige Rige, — modtag din Faders Krone, — eller — jeg sværger ved dette dyrebare Blod — det samme, som ruller i dine Arer: — Danmark vorder smeddet i Broder-Kongemorderens Lænker indtil det ei er mere.”

Jutta var dybt rystet; — ingen Taare lindrede Stormen i hendes Bryst. Hefstig greb hun Lænkerne, trykkede dem i Fortvivlelsens tause Smerte til sin af voldsomme Slag havde Barm og knælede ned, idet hun løstede dem mod Himlen, som om hun vilde anraabe den Evige om Hævn.

Det dybt nedbøiede Folk knælede med hende, og et med Beemod blandet Haab dvælede paa Alles Afsyn.

Majestætist havde Jutta sig iveiret; — Dødsfilhed herskede i hele Forsamlingen.

„Ja jeg sværger,” — udbød hun — „ved den Treenige sværger jeg — —.”

Hun vilde tale mere, men en Taarestrom gvalte hendes Stemme.

Da vinkede Erlandsøn atter, og Baldemar traadte frem i Spidsen for Riddereskabet. Han bar Kronen paa en af sort Fløil med Edelfstene besat Bude.

Gjennemlynet af navnløse Følclser rakte han den henimod Jutta, idet han med afbrudt Stemme udbød:

„Hvie Prindsesse! værdiges af eders Barndoms Vens — eders Frændes Haand at modtage eders Faders Krone! — opfyld eders Fødelands Bøn, som ene seer sit Haab i eder! Sku eders knælende Under-
saatter! lad den Følclse, der i denne hellige Stund be-

farvede røde; men det siger Intet, det vil ikke brænde din Jutta. Ja, min Fader! Du skal være fri! Din Jutta vil bære dine Lænker!”

Hun slyngede nu de svære raslende Lænker om Hals og Barm, og sagde meget muntert:

„De ere ikke tunge; nu vil jeg gaae til Borgen.”

O, Gud! hendes Forstand var borte.

Vilde Strig gjensløde i Kirkens Hvalvinger. Med Nøie lykkedes det Bispen lidet at mildne den rasende Smerte, som saa tydelig udtalte sig i enhver Bevægelse. Prindsessen lod sig meget taalmodig af de høitgrædende Nonner føre igjennem den hvelvede Gang til Klosteret, fulgt af det haabløse Folks taaresfulde Blikke.

Baldemar var af de mange Utroftelige den Utrofteligste. Den forfærdigste Fortvivlelse omspændte hans Hjerte, som Jacob Erlandsøn forgiæves med Religionsens Kraft søgte at berolige. Den Fromme trykkede ham inderligt til sit Bryst og bragte ham omsider saa vidt, at han standsede sine Smertesudbrud, medens de forsamlede Riddere, Fruer, Jomfruer, Munke, Klærker, Almue og Bønder sang med høi Andagt og inderlig Hengivenhed i Himlens Villie:

Jehova! Fader i det Høie,

O, hør, bønør vort bange Raab!

Bevogt med Miskunds Fadersøie

Vor fromme Jutta, Danmarks Haab!

Lad hendes Aandskraft atter funkle,

Som nu indhyles i det Dunkle!

O, hør os i din Himmelzone

Du, som Alt skabte ved et Ord:

Lad Danmarks gamle Kongekrone

Ei vorde Løn for Ewig og Mord!

O, hør os Konningernes Konning!

Lad Jutta bære den som Dronning!

O, lad ei Voldsmands Fod nedtræde

I Støvet vore Aegres Guld!

Lad Danmarks Blod dem meer ei væde!

Forbarmer! vær os Svage huld!

O, du, som evig er den Samme:

Vaag over Mykillati Stamme!

Da Sangen var tilende, velsignede Bispens det dybt rystede Folk, som i stille Smerte forlod Herrens Huus. Kun Baldemar blev ene tilbage. Han tog i vild Smerte Juttas Rosenfrands, som hun i sit Vanvid havde tabt, og gjemte den ved sit stormende Hjerte.

„Jeg har myrdet hendes Forstand,“ raabte han, „det skønneste Hjerte under Solen har jeg knust og berøvet Danmark sin Dronning. O, gid jeg aldrig var født!“

I stum Fortvivlelse rev han Haaret af sit Hoved og kastede sig med nedvendt Ansigt paa Hvalterets Marmorfliser, hvor han blev fundet af nogle af hans Hoffolk og bragt til Borgen. Hans Tilstand var græsselig.

Medens dette tilerog sig i Danmark, begyndte Borgerkrigen at rase i Sverrig. Den stolte Sophia, som frygtede for at miste den Krone, der var hende mere end Livet, sendte et Snarbud til Valdemar og bød ham ufortøvet at vende tilbage for at værne om Rige og Krone, som Magnus Ladelaas tragtede efter og som det troløse Folk syntes altfor tilbøielig til at skjenke ham.

Den ullykkelige Konge maatte otte Dage efter hiin frygtelige Tildragelse i Kirken bryde op med sin Hær, uden at kunne tage Haabet om den høitelskede Prindsesses Bedring med sig. Han bad Gud om Heltedøden, og haabede for Murene af det af ham selv opbygte Stockholm at finde den.

Alle Godes Ønsker fulgte ham, og Haabet om at vorde fri for den forhadte Abels Jernaag sank ved denne kraftige Beskytters Bortreise stedse dybere og dybere; og aldeles veeg det, da Juttas Sindssvagthed, uagtet alle anvendte Midler, vedblev, og Prinds Christopher endnu stedse hensultede sit Liv i Slesvigs Fangeretaarn i Brodermorderens Lænker.

Det varede ikke længe inden Abel, der strax efter Eriks Død af sine tyske Leiesvende havde ladet sig udraabe som Konge over Danmark, aldeles triumpherede. Han besvor, med 24 Riddere, at han var uskyldig i Kong Eriks Mord, og vandt uden videre Sværdslag det danske Rige. Uskyldigheden græd og Retfærdigheden og Hævnen skjulte sig i Hertogs mørke

Bøgeffove, da han holdt sit Indtog i Roeskilde, og intet Jubelraab tonedes ham imøde.

Jutta morede sig paa denne sørgelige Dag med at samle Blomster i Klosterhaven, som hun bandt i Krands og smykkede sig med for at modtage Valdemar, som hun i sit stille Banvid ventede, idet hun i ømme kjærlighedaandende Toner gjentagende Gange udraabte hans Navn.

Klosterens Rimen, der forkyndte den nye Konges Indtog, tonedes som til Ulig og kinedes Folkets Fremtids Haab ned i Graven. Alles Hjerter blødte, det hele Danmark sørgede. Jutta var den eneste Ulykkelige: thi Banvidets sorte Slør dækkede hendes knuste Hjertes blodige Bunde.

Uagtet den beklagelsesværdige Brindsesse var findesvag, var det danske Folks Haab og Trøst: at faae hende til Dronning, ikke aldeles forsvundet, og Kong Abels Speidere hørte ofte Uttringer, der vare foruroligende for deres Herre, og som Abel skjælvede ved at erfare. At lade Jutta udrydde, vilde have rystet hans, desuden vaklende Throne; for at sikke den, maatte hun altsaa leve. Han anstillede sig derfor, som om han tog den inderligste Andeel i hendes Ulykke, tog hende ud af Klosteret, lod hende aflægge Nonnedragten, klæde passende med hendes høie Fødsel, og næsten stedse være under hans egne Vinge.

Med Banvidet var Forglemmelsens Slør snart fastet over Jutta, og da nogle Maanedes vare henderundne, erindrede hun ikke mere enten at have været

Konne eller de sidste sørgelige Begivenheder. Lige et overjordisk Bæsen, prydet med himmelsk Ufskyldighed, vandrede hun i Roeskildelunden, plukkede Blomster til at smykke Sophias Brudekammer med, og ventede paa Baldemar.

Naar hun mødte Nogen, spurgte hun dem med et Barns huldfulde Venlighed: om de ikke havde seet Baldemar komme. Naar de da som oftest var Tilfældet, grædende svarede: „Nei,” trøstede hun dem med en Engels Mildhed og sagde: „Græd ikke, han kommer bestemt idag! Sophia venter ham. Seer du disse skønne Blomster? med dem vil jeg smykke hans Brudekammer. O, han er selv saa skøn, ja meget skønnere end de. Jeg skal føre med ham i hans gyldne Karm til Borgen.”

Som oftest raabte hun da med den højeste Hentydelse! „Der kommer han! jeg seer hans vakkende Fjederbuss! hist glimter hans Harnisk igjennem Bladene. Baldemar! jeg kommer! jeg kommer!”

Som en forfulgt Hind førte hun da med udbredte Arme igjennem Lunden. Naar hun saa blev overbevist om, at han ikke var der, græd hun bitterlig, sønderrev alle sine Blomster og udbød i høi Smerte:

„Sophia har bedraget mig, han kommer ikke før imorgen!”

Og nu lod hun sig af sine Opvarterinder taalmodig føre til Borgen. Men ved Intet var hun at formaae til, blot een Dag at blive fra Lunden saa-

længe Sommeren varede. Naar Sneens hvide Lagen bedækkede Jorden, sagde hun meget hemmelighedsfuld:

„Naar Skoven grønnes og Blomsterne komme frem af Jorden, saa kommer Baldemar og saa skal jeg ud at møde ham i Lunden og føre med ham til Borgen! O det er herligt!“ Og idetsamme flappede hun i Hænderne som et glad Barn, og dansede rundt med sine Fruer og Jomfruer. Hendes Dine funklede af salig Glæde, og stærkere rødmede de blege Roser paa hendes skønne Kinder. Skjondt berøvet Fornuften, var hun et høist elskværdigt Væsen, var hun den tilbedede Gutta, som eiede Alles Hjerter.

Kong Abel indsaae snart, hvor farlig Gutta var ham, især om den mægtige Læge: Tiden, gav hende Forstanden tilbage. Han pønsede derfor paa Midler til at blive hende for stedse qvit, og hans rænkesulde opfindsomme Hjerne fandt dem snart. Han tog til Baaskub, at Prindsessens daglige Vandringer i Roeskildelunden ikke alene gave hendes Banvid Næring og lagde Hindringer for hendes Helbredelse, men vare endog farlige for hendes Liv, og tilskrev derfor hendes Søster, Dronningen af Sverrig, om at modtage hende for bedre at kunne virke til hendes Helbredelse.

Sophia, som ved hemmelige Speidere var underrettet om den Andeel, hendes Gemal havde taget i Guttas Skjæbne, som vidste hele Tildragelsen i Kirken, da Gutta mistede Forstanden, samt Baldemars Fortvivlelse derover, var dette Tilbud inderligt velkomment.

Saa farlig en Medbeilerinde af hendes Gemals Hjerte ønskede hun helst at have i egen Forvaring. Hun gav derfor villigt sit Samtykke, ja forlangte hende endog i de kjærligste og medynksfuldeste Udtryk udleveret. Hun kunde saameget mere gjøre dette, da Baldemar var fraværende for at bringe de sidste oprørke og længst bortliggende Provindsfer til Lydighed.

Som et taalmodigt Barn, der finder sig i Alt, hvad man vil, besteed Jutta det svenske Skib, der kom for at afhente hende, og lagde ikke Mærke til de veemodige Klageraab, der fra Isfjældens Bredder lode efter hende.

Ifølge en hemmelig Ordre til Skibshøvdingen, Børge Mikkelsen, løb Skibet op ved et af Dronningens Lystslotte ved Havet, nogle Mile fra Stockholm, hvor Sophia i egen Person ventede for at see den ulykkelige vanvittige, og dog for hendes Rolighed saa farlige Søster.

Hun glædede sig ikke lidet over at hun nu for steds kunde unddrage Jutta for Baldemars vedvarende heftige Lidenskab; thi ikke uden Grund frygtede hun: at det pludselige Syn af ham, som selv i de vanvittige Sværmerier ene beskæftigede hendes Sjæl, kunde give hende den tabte Forstand tilbage.

Hun udførte derfor en Beslutning, som kun dunkelt havde svævet for hendes Sjæl, som Algrundens Furier selv havde indgivet hende, og som Synet af den, selv i Sindsforvirringen saa rørende skjønnede, altfor skjønnede Søster aldeles modnede.

Jutta var ikke kommet iland. Dronningen havde, forklædt som en Kjøbmandskone, bestøget Skibet for at see hende. Ved Guld og Løfter fik hun Skibshøvdingen, den Eneste, som kjendte hende, overtalt til atter at gaae tilsvøes, under Foregivende for Folkene: at Prindsessen skulde bringes til Stockholm.

Da den lastefulde Mikkelsen alt længe havde været Dronningens onde Gjerningers hemmelige Haandlanger, gjorde han sig ingen Samvittighed af at udføre hendes diævelske Befaling, som var: i Natens Stilhed at styrte Prindsessen i Havet; hvilket var saameget lettere, som denne Ulykkelige paa hele Reisen tilbragte Nætterne paa Dækket i sine vanvittige Sværmerier, hvor hendes svenske Opvarterinder som oftest sadde, indhyllede i deres Bjørnesskindspeltse, og sov.

Mikkelsen skulde udføre dette Mord saa hemmeligt som muligt, og, om hans Folk mærkede Prindsessens Fald i Vandet, skulde han forsinke dem i at komme hende til Hjælp, indtil han kunde vide, at det var for sildigt at redde hendes Liv.

Lige saa hemmeligt som Sophia var kommet, drog hun bort, og Ingen, uden den Fortrolige, der havde ledsaget hende, anede, hvor hun havde været.

Det var en kold Octobernat. Havet var blifstille; Rimfrosten glindsede ved Stjernernes klare Skin paa Skibets hvide Seil, da Børge Mikkelsen, liig en anden Judas, aif op og ned forbi den i blide Bhan-

saae, at hun var saa langt fra Skibet, at det kun dunkelt kunde sees i det Fjerne.

Næsten vare hendes Kræfter udtømte, da Jutta, omgivet af det kolde Element, vaagnede op af sin Døden lignende Dvale. Dette gav Svømmerinden nyt Mod; hun slap sin altfor tunge Byrde af Armen, greb i de lange Silkeloffer, som hun snoede om sin Haand og holdt nu den Dplivedes Hoved med mere Lethed i Beiret.

En høj Purpur i Østen bebudede Dagens Komme og gød nyt Mod i den afmægtige Svømmerindes næsten haabløse Sjæl, som de tvende Ord: „Jesus Christus“, der strømmede fra den næsten synkende Juttas Læber, tusindfold forstærkede.

Den første Straale af Dagen viste hende i nogen Frastand — o, henrykkende Syn! — den lille venlige D, hvor hun første Gang saa Lyset. Med Anstrengelse af de sidste Kræfter naaede hun den omsider, besteg lykkelig Landet og faldt afkræftet til Jorden, ved den reddede, ligeledes segnende Brindsesses Fødder.

Den stærke Natur feirede. Anna (dette var Fiskerpigens Navn) kom snart til Kræfter. Ufortøvet ilede hun til sin Moders Hytte, og gav denne ved Tegnet at forstaae, at hurtig Hjælp var nødvendig. Den gode Moder, hvis Mand det troløse Hav nyligen havde opslugt, der alt begraved sin Forsørgerinde, sin eneste Datter, som Død, fik ikke Tid til at glæde sig over hendes uventede Komme.

Anna trak hende med sig, og snart laae Jutta

indsuøbt i tørre Klæder, paa et reenligt Leie, ved den med Forsigtighed varmede Dvn, i den gamle gjæstmilde Marias Hytte, som tilligemed Anna gjorde Alt for at bringe hende tillive.

Himlen velsignede deres Bestræbelser over al Forventning. Jutta aabnede omsider sine Kjærmindesvine, og saae med venlige Blikke paa den gode Anna og hendes Moder. En urolig Søvn lukkede dem atter, og da den efter nogle Timers Forløb ophørte, aabnede Jutta de blege Læber for at tale.

Var det et Mirakel af den Høieste, eller Virkningen af det kolde Element? Nok, hendes lyse Forstand var vendt tilbage.

„Hvor er jeg?“ vare hendes første Ord.

Maria var just gaaet ud i Stegerset for at berede hende en varm styrkende Drik af Hylleblomster og Honning. Anna var derfor ene med hende. Ved den første Lyd af Brindsessens Læber greb den gode Pige, som ude af sig selv, hendes Haand, som hun bedækkede med Kys og vædede med Glædestaarer. Jutta saae med et uudsigeligt huldsaligt Smil paa hende og gjentog sit Spørgsmaal.

Istedetfor Svar lagde Anna Begesfingeren paa Munden til Tegn paa, at hun var stum, knælede ned ved Brindsessens Leie og lagde den ene Haand paa Hjertet, medens hun hævede den anden mod Himlen, som om hun vilde forsikre hende om sin Kjærlighed og Trostab.

Jutta læste i hendes sjælsfulde Ansigt og rakte hende Haanden.

Den gamle Maria kom idetsamme med den varme Drif. Hun havde hørt Juttas Spørgsmaal, derfor sagde hun: „Min høie Frue eller hvo I er, I maa holde hende hendes Tausshed tilgode; thi hun er stum. Da hun var tre Aar gammel, blev hun stukket i Tungen af en giftig Snog. Der var just dengang en Mand her paa Den, som var vel forfaren i Lægekunsten; han skar Tungen af hende for at bevare Livet; men hun har et godt Hjerte, og det var det, der drev hende til at frelse eders Liv, da I inat morderst blev kastet i Havet.“

Jutta blev ved disse Ord som truffet af en Lynstraale. Hun kunde tydelig erindre sig at have været i Vandet, men hvordan hun var kommen i det, hvor længe hun havde været der, og hvem der havde frelst hende, vidste hun ikke.

Dog den eneste Følelse, der i dette Dieblif besjælede hende, var Tak til Gud og den inderligste Omhed for hendes Frelserinde. — Hun vinkede hende til sig, omfavnede hende og trykkede et taknemmeligt Kys paa hendes stumme Læber.

„Du gode, gode Pige!“ udbød hun inderligt rørt, „din Daad kan jeg ikke belønne, men jeg kan forvandle din Armod til Rigdom, og det skal jeg. Send Bud til Agnete Kloster og lad tvende af Søstrene usfortøvet komme i en Karm for at afhente mig. Du skal da følge mig, og saa — men ikke kan jeg

begribe, hvordan jeg inat er kommet fra mit Kloster, og hvo der har villet myrde mig. Vel er jeg en Synderinde for Gud, men jeg er mig ingen Brøde bevidst, der kunde — — O, du hellige Guds Moder! hvad er der foregaaet med mig? Sliig mig, du gode Gamle, var det ikke igaar de vilde faaret mig til Dronning? Og var det ikke Valdemar, som kom — —? O min Hukommelse er indhyullet i Taage. Var det Hertug Abel, som vilde myrde mig? Hvordan kom jeg af Klosteret? Din Tale har en fremmed Lyd i mit Øre; hvor er jeg? Var det da ikke i Jøseffjordens Bølger, man vilde berøve mig Livet?"

„Min høie Frue," svarede Maria, „dette kan jeg ikke besvare eder. Alt, hvad jeg af de Tegn, min Anna, eder angaaende, har gjort til mig, kan fatte, er: at I er af hoi Stand og alt længe har været berøvet Fornuften, samt at I skulde til Stockholm, men blev paa en grusom Qvindes Befaling af den ugudelige Skibshøvding kastet i Havet. Nu er I i en ringe Fiskerhytte paa en lille Ø, Lundevæn kaldet, i det vilde Hav, fire Mile fra Stockholm; men det veed jeg: at I bør takke Gud og alle Helgene; thi det bedste af alle Herrens Goder, er Forstanden, og den har I nu ligesaa godt som jeg eller min Anna, og derfor har den gode Gud nok maget det saa, at I skulde falde i eders Fjenders Hænder og blive kastet i Havet. For tredive Aar siden var der en Fisker paa Nabøen, som var uden Sands og Samling i samfulde fem Aar, og det blev han, fordi

hans Hustru og begge hans Sønner omkom paa Havet lige for hans Dine. Hvad skeer? engang, det var just Dagen før den hellige Julefest, raaber han, at han vil til dem i Havet, og idetsamme styrter han sig ned fra Klinten. Nogle Fiskere vare strax ved Haanden og toge ham op, og fra det Dieblif af havde han, ligesom I nu, den fulde Brug af sin Forstand, som han beholdt til sin Dødsdag, der først indtraf for to Aar siden."

Jutta hørte ikke Slutningen af den gode snafsome Gamles Fortælling; hun var aldeles bedøvet af dens Begyndelse og søgte forgæves at finde ud af det Wilderede, den havde sat hende i.

Omsider tog hun sin Tilflugt til Bønnen og bad den Alvidende at adsprede det Mørke, der omgav hende. Under Bønnen savnede hun sin Rosenfrands; hun bad derfor Anna at søge den ved hendes Klæder, som Maria havde hængt ved Ilden i Stegerset for at tørres.

Hendes Forundring steg til det Høieste, da de bleve hende bragte, og hun, istedetfor den forventede Nonnedragt, saa en kostbar guldbræmmet Klædning og et af Guld og Stene glimrende Livbælte. Hun spurgte paany; Maria maatte forklare hende den Stummes Tegn; men da Anna ikke havde kunnet tale med Nogen, vidste hun ikke mere end det, hun under Juttas lange Søvn havde forklaret Moderen, og dette vidste hun, deels af Hovedsmandens Samtale med

det grumme Fruentimmer og deels af afbrudte Stumper af Skibssfolkene's Samtaler imellem dem selv.

Inderligt og med barnlig Hengivenhed i Himlens Billie anbefalede Jutta sig i Forsonerens, den hellige Jomfrues og alle Helgenes Varetægt og slumrede blideligt ind under Bønnen.

Da hun vaagnede, vare hendes Kræfter aldeles vendte tilbage. Lampen blussede alt i Hytten; Maria satte Suppe og en kogt Høne paa Bordet, og rakte Jutta en rigelig Portion paa Leiet. Hun drak lidet af Suppen og forlangte at staae op. Anna bragte hendes Klæder, der alt vare tørre.

„Nei,“ sagde Brindsessen, „ei summer det sig for mig, der er Himlens indviede Brud, at gaae i Klæder af Silke, bebræmmede med Guld og Raar. Giv mig nogle af dine Klæder, min Anna; de ere bedre passende for en ydmyg Herrens Tjenerinde.“

Og nu fortalte hun Moder og Datter, med faa Ord, hvo hun var. De anhørte hendes Fortælling med den største Forundring og bade knælende om hendes Betsignelse. Med høi Andagt og Taarer i Dinene, velsignede Jutta de Fromme, tog derpaa atter den gode Anna i sine Arme, og trykkede atter et inderligt taknemmeligt Kys paa hendes stumme venlig smilende Mund.

Den næste Dags Morgensol smilede purpur-rødmende ned paa Nordens sagreste Kongemø, der, klædt i Annas Søndagsklæder og med det brogede Silketørklæde viklet om de lange Loffer, sad ved Ege-

bordet mellem hendes Belgjørerinder og deelte deres tarvelige Maaltid. Deres hjertelige Godhed aabnede Prindsessens hele Sjæl for Meddelelse, og hun fortalte dem udførligt sine Hændelser, og fordulgte end ikke, hvor kjær hendes Frænde, deres Konge, var hende. Haardt bebreidede hun sig denne Kjærlighed og troede, at Himlen for dens Skyld havde straffet hende.

Den gamle Maria søgte at trøste hende og forstifrede, at eftersom hun nu hørte, var det en reen uskyldig Kjærlighed, som intet Jordisk vanhelligede og som Himlen vist ikke var fortørnet over, især da den hellige Fader havde hævet hendes Klosterløfte og givet hende tilbage til Verden.

„J seer altsaa,“ vedblev Maria, „at det ikke er den gode Guds Villie, at J skal begrave eders Ungdom og Skjønhed i det skumle Kloster, da han paa saa vidunderlig en Maade, endog i eders Sindssvaghed, har ført eder saa langt bort fra det og vilst, ved at give eder Forstanden tilbage og redde eders Liv, at J er ham kjær, og at hans Forsynsveie vaager over eder, hvor J endog stædes paa Jorden. — Vel er det skjønt og godt at saamange fromme Mænd og Qvinder indvie deres Liv til Herrens Tjeneste; men tro J mig: man kan ogsaa med Andagt opløste sit Hjerte til ham, enten under den hvalte Himmelbue, eller under Hyttens lave Tag. Han seer kun paa Hjertet, hvoraf Bønnen opstiger, og udgyder sin Fred i den Frommes Bryst, om han endog aldrig har

knælet inden for et Klosters indviede Mure, eller veed at den hellige Fader er til."

Saadan talede den Gamle ofte, og endstjødnt Jutta ikke kunde eller vilde billige hvad hun sagde, følte hun dog Sandheden af hendes Ord dybt i sit Hjerte og modsagde hende ikke.

Marias og Annas stille Tilfredshed, den blide Ro, der herskede i deres lille Hytte, deres Tillid til det algode Forsyn, virkede med uimodstaaelig Magt paa Juttas for Gensomheden stemte Sjæl, og da Maaneder vare forløbne, ønskede hun aldrig at have kjendt andre Ønsker end de, hvis Opfyldelse gjorde disse Naturmennesker saa aldeles lykkelige, og hun besluttede aldrig mere at forlade dem.

Den lille De, de beboede, havde foruden dem ingen Beboere. De dyrkede, ikke uden stor Nøje, nogle Agre, som gave dem det nødvendige Brød. To Røer, nogle Faar, Høns og Gjæs var deres hele Eiendom. Havet var meget rigt paa Fisk, som Anna med Lethed vidste at fange og som hun, efterat de vare tørrede i Lufsten, bragte i en lille Baad, til en større De, en halv Miil fra dem, hvis Indvaanere igjen solgte dem i Stockholm. Derfor fik den slittige Anna Salt, Lærred, Hønning og flere Ting, som i den lille Huusholdning vare nødvendige.

Twende Gange om Aaret fulgte Maria med hende for at skifte for en Munk, som der havde nedfat sig for at sørge for Øboernes Sjæle.

Bløebrændsel manglede de ikke, da den lille Lundese,

svarende til sit Navn, var en yndig Bøgesund, hvis affaldne Grene gave rigeligt Veed.

Det Æneste, der nu forstyrrede deres Tilfredshed, var: at Anna ved det Uheld, der blev Juttas Frelse, havde mistet sin Baad. Det var altsaa den frække Pige umuligt at komme til Naboen, og hun ønskede nu især saa inderligt at gjøre en Reise til den før den nære Vinters Udbrud, for at skaffe hendes kjære Gæst nogle Bequemmeligheder, som de manglede. Dog Maria og Anna haabede med Visshed at faae Besøg af deres Venner og Naboer til næste Foraar, og saa faae den tabte Baad erstattet. De sloge sig derfor fuldkommen til Rolighed og saae Vinteren uden Skræk imøde.

Nedens Sophia triumpherede, det hele Dannersfolk begræd Jutta som død og Baldemars Hjerter sønderledes af den sorteste Fortvivlelse, blomstrede Jutta forynget op, beskyttet af Østersøens brusende Bølger, omgivet af Kjærlighed og Venskab, og sandt inden den lave Hyttes Vægge den Ro, som stedse flyede hende saavel i Borgens Haller som inden for Klosters Mure, og brændende takkede hun det algode Forsyn, der gjennem Livets tornestrøede Veie havde ført hende denne Lykke imøde.

Vel havde Kjærligheden stedse sin Throne i hendes Hjerter, men det var ikke mere hiin alfortærende Lue, hiin vilde Lidenskab, der bragte hende til levende

at styrte sig i Klosterets aabne Grav for at vinde Forglemmelsens Balmuekrone eller Døden; det var en stille hellig Flamme, hvis velgjørende Varme gjød en mild Salighed over hendes Dage, reen som Himlen, hvorfra den var udrundet, uden Haab, uden Længsler og Ønsker, som nu, da den hulde Kongens ikke mere bebrejdede sig den som en Forbrydelse, gjød nye Livsaander i hendes hele Væsen og tryllede Ungdommens friske Morgensfær paa hendes fagre Kinder.

Kulden indfandt sig snart. Alenhvi Enee skjulte Jorden, og den nordiske Winter viste sig i al sin Strengthed. De tre Leboerinder kunde ikke mere, uden Møie, komme udenfor Hyttens Dør.

Uagtet Jutta var en Kongedatter, vare qvindelige Haandarbejder hende ikke fremmede. Dem havde hun lært af sin forevige Moder. Nu kom denne Færdighed hende veltilpas og hjalp til at fordrive Tiden de lange mørke Winterdage.

Jutta spandt, strikkede, syede og lærte af Anna at knytte Fiskegarn, hvoraf hun havde stor Fornøielse. Morgen og Aften holdt hun Bøn og fremsagde udsvægte Stykker af den hellige Skrift, som hun havde lært udenad. Naar hun ikke bad eller arbejdede, lærte hun sin kjære Anna at skrive, hvilket gif noget langsomt, da hun hverken havde Blæk, Papiir, Tavle eller Griffel. Hun betjente sig af Kridt, som fandtes i Hyttens Leervægge, og skrev Anna for paa Bordets glatte Egeplade.

Henrykkende var Juttas Fryd, da Anna ved

Vinterens Ende havde bragt det saa vidt, at hun temmelig rigtigt kunde udtrykke sine Tanker og Meninger skriftlig. Denne Glæde var saameget større, da Jutta havde Møje ved at forstaae Annas Tegn, som stundom, endog for Moderen, vare utydelige, især naar de angik fremmede Gjenstande.

Annas Glæde var uden Grændser. Hun kunde nu aldeles gjøre sig forstaaelig, og nu blev det Jutta, der maatte forklare den gode Gamle Datterens Mening og Tanker.

Nu erfarede hun ganske, hvad Anna havde seet og hørt paa Skibet. — Hun bævede ved at tænke paa den Livsfare, hvoraf den Almægtige ved den kjække ædle Pige havde udrevet hende; men ubegribeligt blev det hende, hvad hun, især i den Tilstand, hvori hun var, skulde i Stockholm, og hvo den umenneskelige Kvinde var, der befalede hendes Død.

Oftre, naar hun dvælede ved Mindet om denne skræffelige Begivenhed, fløi Navnet Sophia forbi hendes Sjæl, — „men,“ afbrød hun sig selv: „det er umuligt, vi have Begge ligget under eet Hjerter og diæt den ædleste Moders Bryst; nei, nei! det er umuligt.“

At den skjændige Abel vilde hendes Død, det fandt hun rimeligt, men hvorfor brugte han et Fruentimmer til at paastynde den, og hvo var dette Umenneske af en Kvinde? Mægtig var hun, det var udenfor al Tvivl — men at Sophia skulde gaae sin Faders Morder tilhaande, naar han vilde udrydde

hendes egen Eøster, nei, det var den største Umulighed. Hun bebrejdede sig selv sin Mistanke, hver Gang slige Tanker opstode i hendes Sjæl, — dog snart skulde hun faae Lys i Sagen.

Den altoplivende Vaarsol havde næsten smeltet Sneen. Lærkens Triller priste i Trylletoner Skaberens Almagt, Østersøens Bolger besvulpede atter Lundens stenede Fod, Dorthæas hvide Jomfrulillie smykkede alt — plukket af Anna — Juttas rene Jomfrubarm, Træerne begyndte at knoppes og det venlige Grønne at pippe frem af Jordens moderlige Skjød, da, efter en meget stormfuld Nat, Jutta og Anna paa deres Morgenvandring til Stranden saae et stort Skib, som var strandet paa en Klippe noget ude i Havet. Bolgerne sloge fraadende hvide mod det revnede Skrog, og Skrig af Menneſter, der vare beſtædte i Rød, blandede sig med Havets Bruſen og Stormens Bragen.

De bævende Piger kunde tydeligt ſee tre til fire Menneſter hænge i Maſten. Jutta brast i Taarer og bad Guds Moder og alle Helgene at forbarme ſig over de Ulykkelige.

Anna ſtirrede taareløs mod Braget, vred fortvølet Hænderne og betydede Jutta ved Tegn, at Redning var umulig, med mindre hun havde ſin Baad, eller Stormen vilde lægge ſig, at hun kunde ſvømme ud og flæbe dem med ſig til Strandbredden.

Hvor inderlig Jutta ønskede de Ulykkeliges Redning, bævede hun dog for at den modige Anna skulde vove sig i de fnyssende Bølger og miste et Liv, der var hende saa dyrebart. Hun greb hende derfor i sine Arme og besvoer hende ved Alt, hvad der var hende kjær og dyrebart i Himlen og paa Jorden, ikke at vove sit Liv til ingen Nytte, især da hun selv troede Redning var umulig. Hun traf hende med sig til Hytten, under Foregivende, at hun ikke ret forstod hende, men vilde vide hendes Tanker skriftlig. Her blev den ængstelige Jutta snart beroliget, da Anna skrev paa Bordet, at det var hende umuligt i slikt et Veir at naae Skibet, samt at hun formodede Uveiret vilde vedblive at rase endnu i to Dage, da det sædvanligt, naar Vinden var nordlig, vedvarede i tre Dage — „og da,” skrev hun med bævende Haand, „da ere de Ulykkelige maaskee med Braget styrtede i Bølgerne og maae døe, dersom de ikke kunne svømme.”

Anna var, som vi vide, Mesterinde i denne ved Øvelse faare lette Kunst. Hun var saaatlige opvokset paa Havet. Uagtet hendes Fader dog sandt sin Død i dets kolde Favn, var han selv en stor Mester i denne for enhver Sømand saa nødvendige Kunst. Han øvede tidlig sin Datter i den, da hun maatte være ham behjælpelig ved hans Fiskerier. Inden Anna var otte Aar gammel, svømmede hun som en Fisk, og denne Færdighed kunde Jutta, næst Gud, ene takke for Livet og Forstanden.

Vel begræd Maria og Jutta de ulykkelige Skib-

brudnes Skjæbne, men Anna, som kjendte dens Rædsler af egen Erfaring var ude af sig selv af Smerte. Hun tilbragte Resten af Dagen og hele Natten ved Stranden, og den ømme Jutta veg ikke fra hendes Side.

Henimod Midnat bleve Skrigene svagere og svagere, og da Morgensolen oplyste Braget, hang der kun een Mand i Masten.

Stormen rasede, dog med noget aftagende Kraft, den hele næste Dag. Den Ulykkelige's hæse Skrig funde de ikke mere høre, og imod Aften, da dog Uveiret var meget sagtnet, saae de ham heller ikke mere.

Jutta søgte at bibringe Anna, hvad hun selv troede, at alle de Ulykkelige vare styrtede i Havet, og fik, ikke uden stor Møie, Anna hjem med sig og til Hvile.

Den forrige Nats Vaagen bidrog til at Sønnen snart luskede deres Dine, dog neppe gryede Dagen paa Himlen, før de Haand i Haand, fulgte af den ærværdige gamle Maria, ilede til Stranden.

Himlen var klar. Stormen havde lagt sig, Braget stod endnu paa dets Plads, og nu var Anna ved Intet at formaae fra at svømme ud for at see, om der endnu var Menneffer at redde paa Braget.

Endstjøndt Jutta med Engstelse saae hende stride til denne farlige Daad, søgte hun ikke at hindre den, dog funde hun ikke holde sine Taarer tilbage, da Anna, isørt en let Lærreds Svømmekjortel, styrtede sig i Bølgerne. Bedende løstede Jutta Hænderne mod Himlen

og bad inderligere for Annas Liv end hun kunde have bedet for sit eget.

Maria, som kjendte sin Datters Færdighed og Mod, fandt ikke Faren saa stor og forsikrede, at Anna uskadt vilde komme tilbage.

De saae hende snart at bestige Braget, hvor hun temmelig længe opholdt sig. Omfider bleve de vaer, at en Mand, støttet af Anna, med Møie slæbte sig frem og tilligemed hende styrtede sig i Havet.

Med Anstrængelse, og ikke uden Livsfare, naaede hun efter en Times Forløb Strandbredden med den Reddede, som holdt sig fast med den venstre Haand i Fligen af hendes Kjortel. Det var en stor før Mand af omtrent halviredsindstyve Aars Alder. Hans højre Arm og venstre Been vare brudte. Ansigtet var ilde forslaget og fuldt af størket Blod.

En uvilkaarlig Gysen gjennembævede Juttas Indste, da den Ulykkelige nærmede sig, og neppe formaaede hun at række ham den skjælvende Haand, da han, liig en Slange, paa Bugen krøb op paa Landet.

Anna var for udmattet til, at det var muligt at saae den Syge strax bragt til Hytten, da han ikke kunde gaae et Skridt. Han maatte altsaa for det Første blive, hvor han var. Jutta ledsagede Anna til Hytten, medens Maria skar Klæderne af den Skibbrudne, iførte ham tørt Linned og forbandt hans Saar.

Medens den gode Maria udøvede Menneskekjærlighedens hellige Pligter, fortalte den kjække Anna Jutta skriftligt, at Skibet var revnet og fuldt af Vand,

men hang dog endnu sammen, samt at hun havde fundet fem døde sønderslagne Lemmer paa Dækket. At den Ulykkelige, det lykkedes hende at redde, var den eneste Levende, samt at de Andre formodentlig vare hans Undergirne, da deres Klæder vare meget simplere end hans. Han havde yttret stor Lust til Livet og var, saasnart Anna havde gjort sig forstaaelig for ham, villig til at følge hende, efter at han havde fortalt, at hans Besætning bestod af otte og tyve Mand. De to og tyve havde i Nattens Mørke bemægtiget sig Baaden og vare undslupne. Da Vandet trængte sig op paa Dækket, søgte han og de Tilbageblevne Redning i Masten, hvorfra deels Orkanen og deels Taabet af Kræfter havde styrtet dem ned.

Anna gav sig ikke Tid til at hvile; da hun var færdig med sin Beretning og havde skiftet Klæder, vare hendes Kræfter vendte tilbage; hun og Jutta ilede derfor usfortøvet til Stranden til den ulykkelige Skibbrudne. Han var meget svag og kunde kun med Møie tale. Kulde rystede hans hele Legeme, og de Klæder, Maria havde tildækket ham med, syntes utilstrækkelige til hans Varme.

Jutta ilede med bevinget Fod til Hytten og hængte sit Faareffinds Sengetæppe, som hun bredte over ham; dette opvarmede ham efterhaanden, saa at han fik Brug af Mælet, og i bønlike Toner bad han nu om at blive bragt i Huus.

Dette var ikke saa let.

Jutta.

Det var umuligt for de tre Fruentimmer at bære ham saa lang en Vej; man maatte altsaa tænke paa andre Midler og dem udsandt Anna. Hun ilede til Skoven, afbuggede nogle Grene og sammenbandt af dem en Slæde, hvori hun dannede et blødt Læie af Halm og Faarestind; paa dette fik de, ikke uden Møie, med forenede Kræfter lagt den Syge. De trak ham nu til Hytten, hvor Jutta og Anna indrømmede ham deres Læie.

De gode Piger sov, medens hans Sygdom varede, paa Løftet. De første Nætter vaagede de over ham. Maria, som var vel øvet i at forbinde og læge, anvendte al sin Flid for hans Helbredelse, og snart var hans Ansigt aldeles lægt. Længsommere gik det med Benet og Armen.

Anna betragtede ham med stigende Forundring efterhaanden som hans Ansigt tabte Hævelsen og indtog sin sædvanlige Form. Da det var aldeles lægt, kunde hun ikke mere tvivle — det var den skjændige Hovedsmand, Børge Mikkelsen, der havde styrtet Jutta i Volgerne.

Rædsel gjennembævede Jutta, da Anna meddeelte hende denne Efterretning.

„Himlen har hævnnet mig,” udbrød hun, da hun var fattet, „og vi, min Anna, bør ikke gaae irette med den straffede Lastesulde.”

„Men han skal sige os Aarsagen, hvorfor J blev saa grusomt behandlet,” udbrød Maria, „eller jeg

sværger ved Forløserens hellige Blod: jeg rører ikke mere ved hans Vunder."

Jutta kunde ikke holde Maria tilbage; hun ilede strax til Synderen, der maatte friste, og, som af Frygt for Marias Trudsel: at forstøde ham, gjorde det ganske aabenhjertig.

Den ulykkelige Prindsesse erfarede nu Alt, hvad Læseren allerede længe veed, baade i Henseende til sit Banvid og Sophias dødelige Anslag: at lade hende myrde.

Maria havde fordulgt den til Leiet lænkede Forbryder Prindsessens Nærværelse, men han havde forlængesiden gienkjendt hende, og yttrede med Hestighed det Ønske, at see hende, for at afbede sin Brøde og erholde hendes Tilgivelse.

Da Maria frembar hans Ønske for Jutta, rystede Anna stærkt med Hovedet, men Jutta sagde med sin sædvanlige huldsalige Blidhed:

"Jo, min Anna, jeg maa, jeg bør tilgive ham; den algode Forsoner tilgav sine Fiender paa Korset, og jeg — et syndigt Menneske — skulde nægte den desuden af Himlen Straffede min Tilgivelse? nei, det fan, det bør jeg ikke."

Derpaa gif hun, fulgt af Maria og Anna, til Forbryderen, som med tilsyneladende Fortrydelse bad om den Tilgivelse, Jutta af sit ædle Hjertes hele Fylde med megen Godmodighed skænkede ham.

Hun erfarede nu til sin store Smerte: at et nyt Oprør var udbrudt imod Kong Baldemar, at Magnus

Ladelaas ved List, i hans Fraværelse, havde indtaget Stockholm, samt at Baldemar samlede sin adspalttede Hær, for atter at indtage sin Hovedstad og tilbagevinde de Provindsler, der havde svunget Oprørsfanen og var blevet ham, deres retmæssige Konge, utro.

„Himmelske Fader!“ bad Jutta, idet hun knælende opløstede sine Hænder, „beskjærm hans Liv i Krigens Torden, lad dine usynlige Hærskarer stride ved hans Side, spar uskyldigt Blod og skjænk det svenske Folk atter den saliggjørende Fred!“

Med en Bølelse, bitter uden Rige, erfarede hun ogsaa: at Brodermorderen sad paa Danmarks Throne, og hendes Taarer fløde for det ulykkelige Fødeland, hvis yndige Kyster hendes Fod aldrig mere skulde betræde.

Maria og Anna frygtede med Grund, at Juttas Sundhed skulde lide ved disse sjælerysende Efterretninger, men til deres Glæde blev dette ikke Tilfældet. Hendes Hjertes Kraft var som luttret og formeret i Videlsernes Flamme; hendes Forstand var stærk og blomstrende som hendes Sundhed, og hendes Tillid til Forsynet grændseløs.

Borge Mikkelsen kom sig langsomt; først imod Høsten kunde han være oven Senge, og Træerne begyndte alt at tabe Bladene, da han nogensunde var helbredet; dog blev han lam og beholdt en stiv Arm.

Fisserne paa Naboen syntes at have glemt den gode Anna og hendes Moder, eller ogsaa Krigen forhindrede dem i at komme, nok: de bleve borte.

Anna fik ingen Baad, og Mikkelsen var nødsaget til at overvintre paa Den.

Da han nu var frisk, byggede han sig en Hytte, hvorved dog Maria og Anna ydede ham Hjælp, og drog derind endnu før Vinterens Udbrud.

En mild Vinter fulgte paa den yndigste Sommer; Mikkelsen kom dagligen i Marias Hytte, han syntes meget taknemlig for den gjæstvenlige Modtagelse, han der stedse fandt. Hans inderligste Ønske var at forlade Den, for, som han sagde, igjen at faae sig et Ekib.

Jutta, som aldrig uden en indvortes Gysen havde kunnet see ham, bærede dog ved Tanken om hans Bortreise; thi hun frygtede med skjellig Grund, at den, der engang havde forset at myrde hende, vel ogsaa kunde faae ifinde at røbe hendes Opholdssted, det eneste, hun ønskede sig i den ganske Verden.

Maria talte ofte med Mikkelsen om denne Gjenstand: „J har engang villet myrdet den uskyl-
dige Kongedatter, hvorfor den rejsfærdige Gud i sin Raade, til eders Sjæls Frelse, har straffet Eder, og jeg troer vist og sandt: at dersom J af Hjertet har angret eders Synd, da er den Eder tilgivet af den gode Gud, der vil ingen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve, ligesaa vel som den er Eder tilgivet af den englesfromme Prindsesse, der endogsaa har pleiet Eder og gjort Eder meget godt, hvorfor den gode Gud evigt velsigne og belønne hende! og saaledes samlet gloende Kul paa eders

Hoved; men dersom J nu kunde være saa forvorpent et Skarn, at sige noget Menneſte, hvor hun er og ſtædes, var J ikke værd, at gaae paa Guds Jord, eller at enten Engle eller Menneſter ſkulde opſende ſaameget ſom et Suk for eders forbandede Sjæl, naar den farer i de evige Luer."

Hver Gang Maria holdt ſaadan en formanende Straffeprædiken for ham, ſvoer han ved alle Helgene, at han bitterligen fortrød ſin Synd og at han aldrig, end ikke i Skriftestolen, ſkulde aabenbare noget Menneſte, enten at Prindsſſen levede eller hvor hun i den vide Verden opholdt ſig.

To Aar havde Miſſelſon været paa Den, da der med den første Svale kom tvende Baade fra Naboen, for at forhøre, hvorfor Anna ei ſaalænge havde været der, ſamt om hun havde nogen tør Fiſt at omtuſſe.

Miſſelſons Glæde var meget ſtor; han ſprang flux i den ene Baad og havde ikke engang Tid til at takke ſine Belgjørerinder; dog diſſe gik ned til ham ved Stranden, og Maria ſvoer: at hun vilde formane Fiſterne til at lade ham blive tilbage paa Den, dersom han ikke paa det hellige Kors tilſvoer Prindsſſen evig Taushed. Dette gjorde han ſtrax uden Vægning, men meget flygtigt. I det ſamme kom Baadførerne — de ſtødte fra Land — og Juttas ængſtelige Sukke ſtege paa Vindens Vinger efter dem.

"O algode Fader!" udbød hun, idet hun hævede

sit Himmelsøie mod Skyen, „bevar mig dette Fristed og lad det vorde min Grav!“

Den grusomme Skjæbne vilde det anderledes.

Et Aar var atter henrundet i usforstyrret Ro, da Maria en Dag klagede over stærk Hovedpine og maatte søge Leiet. Hun faldt snart i en betænkelig Sygdom. Annas Sorg grændsede til Fortvivlelse; hun veeg ikke fra den elskede Moders Side. Jutta tog den inderligste Andeel i Annas Smerte, o den var kun altfor meget hendes egen, og ingen Midler, dem Omstændighederne tillode, bleve usøgte.

Maria blev stedse svagere. Jutta fremsagde mange Steder af den hellige Skrift til hendes Trøst og Husvælske og anraabte Himlen inderligt for denne hendes anden Moders Liv, men alt var forgjæves; da Naturen stod i sit herligste Smykke, steg Marias skønne Sjæl til Himlen.

Intet formaaer at skildre de Tilbageblevnes Smerte, den var stor som deres Tab. Jutta vilde trøste Anna, og hun trængte selv til Trøst. Den hellige Religion blev nu, som stedse, hendes Tilflugt. Blideligt rev hun Anna fra Moderens kolde Liig — o, ingen Taare mildnede Annas Smerte, ligesom ingen Klage kom over de evig stumme Læber.

Jutta bad høit, inderligt og længe, og det lykkedes hende omsider at gyde Trøstens Balsam i Annas knuste Sjæl. Da Bønnen var tilende, omsavnede

Anna sin ophøiede Trøsterinde og sandt lindrende Taarer ved hendes deeltagende Hjerte.

Naar Jutta var ene, brød den dulgte Smerte ud i blitre Taarer, men kom Anna i det samme, da tørrede hun dem hurtigt af; — dog Anna kunde see at hun havde grædt — og sank høit grædende til Bønindens Bryst.

Lusten var allerede meget varm; de maatte derfor ile med at faae de dyrebare Levninger af den elskede Moder stædede til Jorden. De flettede en Kiste af Vilevidier — o, hver en Dvift blev vædet med Taarer; — derpaa grov de en Grav til den uforglemmelige Tabte under en hundredaarig Eg ved Kilden udenfor Hytten.

Den sidste Nat, Marias Liig var oven Jorden, tilbragte de med Bønner for hendes Sjæl.

„O,” sagde Jutta, da Morgensolens Purpur spillede paa Ligets blege Ansigt, „min Anna! vi vare bønhorte for vi bade: Din Moders skjønne Sjæl staaer alt for Lammets Throne og seer Guds Herlighed.“

Anna smilede igjennem Taarerne, som overstrømmede hendes Kinder, hævede derpaa sine talende Dine mod Himlen, knælede ned og frembar den Algode sin Tak for denne Naade. Jutta forstod hende, knælede ned ved hendes Side og takkede ligeledes Forbarmen uden Ord.

Det var et høitideligt Dieblif. Med hufvaledes

Hjerter reiste de sig, kysede Liget for sidste Gang og bredte det hvide Liinflæde over dets Ansigt.

Deres Hjerter vare bristefærdige, da de bare den moderlige Beninde ud af Hytten. Ikke uden Moie fik de Liget sænket ned i den med duftende Blomster halv fyldte Grav. Medens de ligeledes blomsterstrøede Ristens Laag, sang Jutta med sin rene Sølestemme følgende Gravsang, som sandt dyb Gjensklang i Annas blødende Hjerter:

Guldbendt er Striden, som du stred,
Du slumrer nu i Gravens Fred
Saa blidelig og rolig;
Mod Himlen saae dit fromme Blik,
Derfor du Livsens Krone fik
I Aanders lyse Bolig.

Men vi, som stande ene nu,
Med Veemod komme dig ihu
Og kan dig aldrig glemme;
Smil til os fra din Herlighed
Indtil vi og skal stige ned
I Gravens tause Gjemme!

Naar Trefseren fra Skyens Top
De Dødes Lemmer vækker op
Trindt alle Jordens Stævne;
Forklarede! o da vi skal
I Evighedens lyse Hal
Dig kjende og omfavne!

Da Sangen var tilende, rakte Anna Jutta sin Haand over Graven, som Begges Taarer nedtrillede i. En høitidelig Stillehed herskede rundt om dem, som kun blev afbrudt af Philomeles veemodige Klagetoner i Træet over Graven. Det syntes som bulte den de bedrøvede Pigers Tølelser, og slog endnu sine veemodige Triller, da Solen stod høit paa Himlen.

„Hører du, Anna,“ — sagde Jutta, da hun alt længe i stum Bedøvelse havde siddet i den øde, o nu altfor øde Hytte — „vi sørge ikke ene; Philomeles omme smeltende Sange ere forvandlede til Sorgens veemodige Toner; den sørger over vor Moders Vortgang fra Verden, medens Herrens Englechor synge hendes Velkomst i Himlen.“

Anna skrev paa Bordet: „Naar jeg engang kommer i Himlen, da skal jeg juble med Englene! her skal jeg stedse være stum. Hisset skal jeg med høi Jubel ile min kjærlige Moder imøde — først der skal jeg nævne Juttas velsignede Navn!“

Jutta aabnede sine Arme. Anna sank blidt grædende til hendes Bryst. Begges Tanker og Ønsker svævede i Himlen.

Forræderi og Ondskab triumpherede. Valdemar frasagde sig frivillig Sverrigs Throne. Hans ædle Hjerterød ham at spare sine forførte, ulydige Underfaatters Blod.

Sverrig saae i Magnus Ladelaas en nye Sol

opgaae, og Tusindes Jubel tonebde ham, som fordum Baldemar, inøde. En vis betydelig aarlig Indkomst blev Baldemar med hans Dronning tilstaaet af den nye Konge, og de kunde opholde sig hvor de vilde udenfor Riget.

Kong Eriks Blod raabte ei forgjæves om Hævn; efter tvende Aars urolig Regjering blev Abel myrdet og hans Broder Christopher faaret til Danmarks Konge.

Efter Sophias befalende Bøn, valgte Baldemar Danmark til Opholdssted. Kong Christopher gav ham Galøe Slot i Jylland til evigt Gie, hvor han og Sophia, med de faa Hoffolk, der vare forblevne dem tro, droge ind og holdt Hof.

Harde Sophia aldrig været Baldemar god, da var hun ham nu i høieste Grad ond. Hun overøste ham daglig med Bebreidelser, fordi han havde frasagt sig Regjeringen, og sædvanlig endte hun med de Ord: „at det aldrig havde blevet Tilfældet, dersom han ikke havde forglemt at forsvare sit Rige medens han sukkede ved den gamle Konnes Fødder, som af Fortvivlelse, fordi han forlod hende, sprang i Bølgerne.“ Meget sidende spurgte hun da: „om han ikke havde Lyst at følge hendes Exempel.“

Baldemar bar sine Lidelser, de bitterste, Berden kan give: et ulykkeligt Egetestabs Dvaler, med stor Taalmodighed, og gjorde sig Uimage for i Sophia kun at see den gode Kong Eriks og den fromme Judiths Datter.

Tvende Aar havde de tilbragt paa Galøe, da

hien nedrige Skibshøvding, Børge Mikkelsen, meldte sig hos Sophia for at erholde den belovede Løn for sin Ugjerning mod Prindsesse Gutta, som han, for medelst Krigen og sit Skibbrud endnu havde tilgode.

Det varede længe inden Dronningen vilde modtage ham, og da han endelig blev tilstædet Udgang, spurgte hun ham ved Indtrædelsen: hvad der gjorde ham saa forvoven, af hende at forlange en hemmelig Samtale.

„Jeg er en skibbrudten Mand,“ udbød Mikkelsen ærbødig, „og for min Trost i eders Majestæts hemmelige Sendinger er jeg bleven en Krøbling. I har lovet mig 200 Mark Eply for at ombringe eders Søster: det har jeg gjort og fordrer nu Betalingen af eders høie Haand.“

„Forvorpne!“ udbød Sophia, „hvad rover du at besylde mig for? Har jeg forlangt min Søster myrdet? Altnær du endnu engang din Mund til denne frække Løgn, da skal jeg lade din fule Tunge rive ud af den, inden jeg lader din sorte Sjæl fare til Helvede! Tak min Naade at jeg byder dig strax forlade mit Slot og min Farbroders, Kongen af Danmarks, Rige og aldrig mere at komme for mine Dine. Dog viid, du Frække; jeg har endnu Magten, og min Arm kan naae dig, hvor du endog stædes i Verden, dersom sliqe Ord nogeninde komme over din løgnagtige Tunge. Eller vil du maaskee, at Ravnene skulle haffe dit Kjød som Prindsessens Morder?“

„Min høie Dronning!“ udbød Mikkelsen med

fræk Rolighed, „jeg maa sige Eder: at jeg ikke lader mig skræmme af eders Trudslar. I er ikke mere Dronning i Sverrig, og var I det endog: mine Blodpenge vil jeg have, og det paa Stedet. Jeg vilger ikke herfra, før jeg har annammet dem. Naab eders Pengeskrin og betal mig, eller skjælv! thi viid: at jeg har Midler ihænde, hvorved jeg kan hævne mig frygteligt, og skal Ravnene haffe mine Dine ud af Hovedet, da skal Orme og Snoge i den underjordiske Hvelving under Kongeborgen udsuge eders Hjerteblod; thi jeg har levende Vidner paa, at I har beselet mig at myrde eders Søster, den vandræddige Prindsesse Jutta. Jeg var kun den uskyldige Daggert, I var Haanden, som førte den og stødte den i eders egen Søsters Hjerter. Betal mig derfor, eller jeg vorder i denne Stund eders Anklager, og da vee, syvfold vee Eder!”

„Ha,” raabte Sophia i Furierraserie, „din giftige Tunge skal jeg snart forstumme!”

Idetsamme greb hun en Daggert og løb mod Mikkelsen, for at støde den i hans Bryst. Med sin venstre Kæmpearm greb han hendes høire Haand, bemægtigede sig Daggerten og stødte hende fra sig.

Sophias Raserie var nu aldeles uden Grændser. Hun greb en lille Kniv, der laae paa Bordet, og styrtede atter løs paa ham. Mikkelsen vilde ligeledes briste denne af Haanden paa hende, men hun hang sig fast i hans lange Skjæg og saarede ham i den venstre Skulder. Hans høire Arm var stiv, i den

Det er vigtigt, meget vigtigt, det jeg har at aabensbare Eder, saa vigtigt, at Haarene ville reise sig paa eders Hoved af Forfærdelse, naar I hører det; men naar Forfærdelsen har tabt sig, vil min Efterretning gyde Salighedens Salighed i eders Sjæls Junderste. Hør mig derfor for min store Hemmelighed med mig er begravet under Galgen."

Baldemar ansaae det for en Udflugt af Morderen, for at forhale Tiden, og blev ved sin Beslutning: intet at høre. Da raabte Mikkelsen: "Giede I endog hele Nordens Kroner, I gav dem med Glæde for min Hemmelighed. — Vel! lad den med mig fare til Helvede; men Haaret skal I rive af eders Hoved, og Helvedsqualer skulle I føle, fordi I ikke kjøbte den af mig, forinden det var forfildig. Du Daare!" raabte han, idet en djævelst Latter gik over hans Læber, „du vil Intet vide; — vel! jeg kan tie!"

"Tal, Ulykkelige," raabte Baldemar, og isnende Kulde gjennembævede alle hans Lemmer.

"Vel," sagde Mikkelsen, „men lad eders Svend og Bonden træde afstides først; I kan jo forinden lade mig slutte fastere."

"Det behøves ikke," sagde Baldemar, idet han vinkede Svenden og Bonden bort, „jeg skal nok forhindre dig i at flygte. — Naa, hvori bestaaer din vigtige Hemmelighed, og hvad koster den?"

"Herre!" udbrød Mikkelsen med megen Fasthed, „min Hemmelighed bringer Jer intet Guld, derfor skal den heller intet Guld koste. Saligt vil eders hele

Liv ved den hvorde: derfor skal I give mig mit Liv for den; dog lænkebunden vil jeg være i eders Bold og følge Eder, hvor I vandrer, til I med egne Dine har overbevist Eder om at jeg talte Sandhed, og da skal I sande med mig: at min Hemmeligheds Aabenbaring gav Eder Himlen paa Jorden."

"Du lyver, Ulykkelige!" udbrød Baldemar, "Livet har ingen Blomster mere for mig, og det veed jeg: du kan ikke opvække Døde."

"Herre! lad mig lægge i Lænker — og mit Liv være i eders Haand, indtil jeg har fort Eder hen for eders Dødsens højeste Maal, og skienk mig saa Livet til Løn fordi jeg talte Sandhed! vil I det? — sværger I mig det til ved eders kongelige Ære?"

"Ja, jeg sværger det," raabte Baldemar høitideligt og overfør Synderens Baand med sit Sværd.

Mikkelsen fortalte nu Baldemar meget udførligt Juttas Skjæbne siden hun besteg det svenske Skib i Jæsefjorden, og især Sophias grumme Plan at lade hende myrde; ja han fortaug ligesaaalidet den Deel, han selv havde i dens Udførelse, som Maaden, hvorpaa Brindsessen blev reddet. Han skildrede hendes Tilstand i Hytten saare sørgelig, men glemte ikke at fortælle: at hun igjen havde sin Forstand, samt blomstrede i Skjønheds herligste Fylde! Tillige fortalte han sit Grinde hos Sophia, og forskiftede ved alle Hellige, at han var uskyldig i hendes Død, da hun selv havde rendt sig Daggerten i Livet.

Jutta! jeg har ingen Krone at byde dig, men et Hjerter, der skal flamme for dig, endog paa hiin Side Graven! — Jutta! min Jutta, hvor er du?”

Baldemar blev afbrudt i sine henrykkende Sværmerier ved det Udbrud: „Jesus Christus!”

Han saae sig om og saae en Pige segnende at hvile i en Andens Arme; det var Jutta. — Maaløs sank han for hendes Fødder.

Mikkelsen, som Ingen havde truffet i Hytten, kom idetsamme til. Jutta udstødte et Skrig, da hun saae hans blottede ildrøde Hoved, og flygtede forsærdet nogle Skridt tilbage.

Saaledes flygter det uskyldige Lam ved Synet af den glubende Ulv, men bliver derpaa staaende for at lade sig sønderrive.

„Jeg er forraadt, Anna!” sagde Jutta, og Anna trueede med knyttet Haand af Slangen i Paradiset.

„Nei, himmelske Brindsesse,” udbød Baldemar, „det er I ikke. Døden har sønderrevet de Jernlænker, der bandt mig til Sophia, men evigt skal jeg omslynnes af de Rosenkjæder, I i eders skønne Vaar vandt om mit Hjerter. Mikkelsen aabenbarede eders fri Ungdomsven, hvor I skjulte eders Dyder og Undigheder, han viste Bei for den haabende Kjærlighed, for Beileren, der beder Eder om eders Haand og Hjerter. Eders Guldskalighed vil tilgive, hvad der er Virkning af en Kjærlighed, som selv ei Døden formaaer at slukke.”

„O Konge,“ begyndte Gutta, og hendes Solvstemmes Toner vare i Begyndelsen neppe hørlige, „vil I udsætte mit Hjerte for flere Storme? Her har det først fundet den Fred, det saa høilig behøvede; — lad det her briste i stille Smerte. Drag bort, og mine bedste Dnsfer og Velsignelser skulle følge Eder! — Giv en lykkeligere Kvinde den Haand, eders Frænke — eders Dronnings Søster — aldrig kan modtage. Mind mig stundom — ja mind mig ofte; og naar Græsset skjuler Jorden paa den Grav, der dækkede mit blødende Hjertes Bunder, der gav den modige Korsdragerinde Hvile, — skjænk da mit Minde en Taare! og nu lev vel! Herrens Engle ledsage Eder paa Reisen.“

„Nei, Gutta,“ udbrød Baldemar med den almægtige Kjærligheds hele Ild i sit skønne flammende Dje, „nei, du Tilbedte! ikke skal du begrave din Skjønhed og dine Dyder, der kunne lyksaliggjøre hele Riger, om du bar deres Kroner, her paa denne fra alle Menneſter affondrede De i hiin usle Hytte. End blomstrer Baarens Roser paa dine Kinder, og du taler om snart at finde din Grav! Nei, du evig Dyrebare! i en af Italiens yndige Dale skal den lykkelige Baldemar forsøde dit Liv; der skal din tro Anna følge dig, og Venſkab og Kjærlighed skal slynge sine yndigste Roser om alle dine Dage. Du skal worde Moder, og først naar Enſe Nar ere henrundne, skal du i dine Børns og Børnebørns favnende Arme see din Opløsning imøde; mildt og saligt skal du da

udaande din skønne Sjæl, og Englene skulle bære den for Herrens Throne, hvor din Baldemar atter skal møde dig med sin evige Kjærlighed. Vend ikke dit Afsyns Sol fra mig! Lad mig læse i din Sjæls Speil: Dit himmelblaae Die! O, ei er Morgens rødens Skjær saa skønt som denne yndige Jomfrurødme vædet af Diets Perledug. — Saadan stod du for mig hiin uforglemmelige Dag i Roeskildelunden, saadan stod du stedse for mig i min Sjæls vaagne Dromme; saadan staaer du atter for mig, da jeg efter et grændseløst ulykkeligt Gæstfæbs Helvedsqual, fri og ubunden, atter stuer Himlen i dit Afsyn, saadan vil du staae ved min Side, naar jeg med Kirkens Minde og Velsignelse om soie Tid skal føre dig til Alterets Fod. Nævn blot mit Navn som fordem i Roeskildelunden! Udaand det af dit rene Bryst! lad det være en Gjenlyd af din Sjæls Følelser! — og uden flere Ord skal jeg kjende din Beslutning. Jutta! lad Kjærlighed seire! Din Baldemar venter sin Dom for dine Fodder.”

Jutta var i den heftigste Bevægelse. Henrevet ved det egne Tryllerie, der laae i den Høitelsfædes Stemme, vaskede hendes Beslutning. Uvilkaarlig bøiede hun sig ned over den skønne knælende Mand og udaandede i Kjærligheds ømmeste Toner hans elskede Navn.

Baldemar var som beruset af sin Lykke. Han hævede sin Brud til sit af navnløs Fryd bankende

Hjerte, og tryffede et brændende Kys paa hendes yndige Rosenlæber.

Mildt rev Jutta sig løs af hans Favn.

„Vel,” sagde hun med uudsigelig Omhed: „mit Hjerte har forraadt mig. Jeg elsker dig, som maaskee endnu ingen Qvinde elskede, og haaber, at den misfundelige Himmel vil billige min Kjærlighed; men du min Sjæls Dyrefjæbte, min inderlig elskede Baldemar! aldrig favner du mig mere, aldrig berører dine Læber mine Læber eller din Haand min Haand, før du bringer Kirkens velsignende Tilladelse til vor Pagt. Og nu, min Baldemar — min Sjæls Sjæl! bestig nu dit Skib, og kom snart og lykkelig til din Pige. Kom, min Anna! levvel!”

„Levvel, du Hellige, du himmelrene Jomfru! du dyrebare Gjenfundne! Herrens Engleskarer omgjerde din Hytte! snart, snart skal du see mig igjen,” raabte Baldemar og ilede til Baaden.

Mikkelsen humpede efter ham.

Jutta knælede ned og bad en inderlig Bøn til ham, der skabte Mand og Qvinde.

Anna skrev paa Bordet: „O Jutta! jeg elsker dig; men jeg kan ikke forlade min Moders Grav.”

Binden var Baldemars Onsker gunstig. Femte Dagen efter hans Afreise fra Lundebøden var han hos Jacob Erlandsøn, der nu var Orkebisshop i Lund.

Baldemar bad ikke forgjæves. Paa Grund af

sit høie Embeds Værdighed hævde den Høiærværdige aldeles Slægtskabet imellem Baldemar og Jutta, tillod dem at ægte hinanden og lovede, om det gjordes fornødent, at faae Tilladelsen bekræftet af den hellige Fader, der var Jutta meget bevaagen, og alt for faa Aar siden havde fra Kirken givet hende tilbage til Verden.

Den høiærværdige Fader forundrede sig høilig, saavel over Sophias forhærdede Hjerter, som hendes pludselige Død, hvilken han, formedelst Urolighederne imellem ham og Kong Christopher, først nu erfarede. Inderligt takkede han Himlen for den ædle Juttas ufornødentlige Frelse, gav Baldemar det vigtige Skrift, der kronede alle hans Ønsker, omfavnede ham inderligt og ønskede ham Herrens ledsagende Naade paa Reisen.

Baldemar kyskede Erkebispens ærværdige Haand, besteg atter sit Skib, efter at han med rige Forærin- ger havde afskediget Borge Mikkelsen, og favnede faa Dage derefter, som den lykkeligste Brudgom, den elskende Jutta ved sit af Salighed bankende Hjerter.

Alle Juttas Lidelser vare glemte. Den sildige Høst forekom hende skønnere end den yndigste Vaar: og inderligt og brændende takkede hun den Allgode, der havde kronet hendes Sjæls inderligste og lønligste Ønske og gjort hende faa overvætted uudsigelig lykkelig.

Baldemar, som dybt følte hvad han skyldte Juttas fine jomfruelige Bøielse for det Sømmelige, tilbragte Nætterne ombord paa sit Skib og saae blot den til-

bedede Prindsesse om Dagen ved Middagsbordet i Hytten i Annas og hans Skibsførers Selskab.

Inderligt længtes han efter den Lykke: aldeles at falde den Hvitelstede sin, og bad hende derfor, med Kjærligheds overtalende Bønner, at ile med Afreisen, for at de for Alterets Fod evigt kunde vorde forenede. Det var den ædle Jutta umuligt at opfylde hans Ønske: thi hun havde lovet hendes hulde Anna at tilbringe Marsdagen, paa hvilken Maria var død, med Bøn og Gudspaaelselse paa den Forevigeses Grav, og endnu havde hun kun slumret trende Maanedeg i den. Naar denne sorgelige Dag var forbi, havde den gode Anna, skjøndt med et tungt Hjerte, lovet at følge det kongelige Par til Italiens yndige Egne.

„Er,“ skrev hun, „kan jeg ikke forlade den Hytte, hvori jeg blev født, det Hav, hvorpaa jeg opvoksede, og den Plet, hvor min gode Moder hviler.“

„Saalænge vil jeg med Glæde blive hos dig, min Belgjørerinde! mit Livs Frelserinde,“ sagde den dybt bevægede Jutta og omsavnede med Inderlighed den sorgende Vige — det qvindelige Bæsen, hun af Alle elskede høiest paa Jorden.

Baldemar bad altsaa forgjæves. Jutta var ubevægelig.

„Den Frelselighed skylder jeg den ædle Vige, der frelst mit Liv, hun har mit Ord, og du, min Baldemar, vil vist ikke overtale mig til at bryde det. Vi behøve ei heller at ile saameget med vor Forbindelse.

Sophia var dog din Hustru og min Søster; lad hende blive kold i Graven før vi tænke videre derpaa. Og ere vore Hjerter ikke forenede for Tid og Evighed? Kan vor Lykke werde større end den alt er? Og, min Baldemar, denne De er mig hellig og dyrebar, her gav Herren mig min Fornuft tilbage, her gav han mit knuste Hjerter Fred, her gav han mig dig — o lad mig derfor ikke saasnart forlade den!”

Saaledes talte Jutta ofte, og det var den elskende Baldemar umuligt at afslaae hendes Ønske: at forblive Vinteren over paa hendes saa kjære De.

Dog Baldemar havde og et Ønske, som Jutta, efter megen Bægning, maatte indvilge ham, og det var: at seile over til Nabøen og lade den der værende Munk, for Herrens Alter, forene dem. Rødmende bestemte Jutta omsider Bryllupsdagen, lod sig af Anna smykke som Brud, og blev den lykkeligste Mandes lykkelige Hustru.

„O, algode Fader i Himlen!” — udbroød Baldemar med hoi Andagt, da han ved Solens Nedgang førte den skønne livsalige Qvinde ind i den af Anna med Blomster smykkede Hytte — „bevar mig, hvad du i Dag i din Naade har givet mig, og jeg er rigere end alle Konger paa Jorden.”

Den lykkelige Jutta sank til hans Hjerter, og Kjærlighed byggede sin Throne under den lave Hyttes Tag.

Anna bevægede, inderligt rørt, de stumme Læber

og knælede med foldede Hænder ned ved sit eenlige
Leie: hun bad for Jutta.

Juttas Himmel var atter blaa og klar. Hver
Morgen blev hun vækket til nye Henrykkelser. Kjær-
lighed tryllede hende selv den strange Vinter til et
Eden, og hun hilsede den frembrydende Vaar med en
Henrykkelse, som kun den lykkeligste Kjærlighed
kunde skabe.

Hytten var ved Hjælp fra Skibet og dets Mand-
skab inden Vinterens Udbrud forvandlet til et ret be-
quemmt Huus, og ved Sommerens Begyndelse bleve
tvende aldrende Qvinder hentede fra Naboen, for at
staae Jutta bi ved det vigtige Tidspunkt i hendes Liv:
da hun haabede at vorde Moder. Denne med Frygt
og Haab forventede Time kom, og den forhindrede
Jutta i at opfylde sit til Anna givne Løfte: thi just
paa Marias Dødsdag skjænkede hun sin Baldemar
en Søn.

Baldemars og Juttas Glæde var høi og stor
som deres Lykke. Munkens blev hentet, og det dyre-
bare Pant paa deres Kjærlighed annammede i Daa-
ben Navnet Erif.

De henrykte Forældre følte, at ei Italiens meest
yndige Dal kunde forhøie deres Lykke, og paa den
Dag, den elskede Søn blev døbt, lovede den kjærli-
ghedsfulde Fader den lykkelige tilbedede Moder, aldrig
at forlade Lundens flyggesfulde Bøgelunde, hvor deres
Lykkes Rose saa herligt havde udfoldet sine Blade.

Baldemar gjorde sin Skibsfører en Gave af

Skibet, begavede desuden alle Skibsfolkene rigeligt, bød dem at forlie hans Opholdssted og at ile med Afreisen.

Anna tog den unge Brinds paa sine Arme, dannede rundt med ham i Hytten og havde nær qvalt ham med Kysse, da Daaben var tilende. Derpaa skrev hun paa Bordet: „Baldemar! Din Son er en Engel sendt fra Himlen. Nu skal Anna døe i sin Fædrehytte og hvile ved Siden af sin Moder.“

Baldemar trykkede med Venstreb den sjældne Piges Haand. Glæden tindrede i hendes veltalende Dine. Hun lagde det smilende Barn i den skønne Moders Arme, som drog hende med Omhed til sit Hjerte.

Borge Mikkelsen fik sig for Baldemars rigelige Gave snart et nyt stort Skib, hvormed han foer paa Øster- og Nordhavets Kyster. Som han en Dag neppe havde besteget Sjællands østlige Kyst, blev han grebet, bundet og ført til Kong Christophers Borg, hvor man indespærrede ham i det hvelvede underjordiske Fængsel. Skrækken havde nær dræbt ham, da han hørte, at Dronning Sophia levede og var hos sin Farbroder i Roeskilde, der ivrigt antog sig hendes Sag og fordrede hans Blod for den mod hende udøvede Forbrydelse.

Sophia var hiin rædsomme Dag farligt, men ikke dødeligt saaret. Tabet af Blod bragte hende i en,

Døden lignende, Afmagt, den hendes Fruer antog for Døden selv. Alt var man i Begreb med at flæde hende som Liig, da et svagt Livstegn viste sig. Hun blev forbundet, og kom sig fuldkommen, skjøndt langsomt, og først det følgende Foraar kunde hun tilræde Reisen til hendes Farbroder, som hun paa det Jvrigste anraabte om Hævn, saavel over den undvigte Morder, som over den bortflygtede Gemal, hvis Opholdssted hun forsigtes havde eftersporet.

Det var saa meget mere rimeligt at Sophia ikke igjennem Jacob Erlandsen kunde faae Efterretning om, at hendes Søster levede, og om Baldemars Ægteforening med hende, da Kongen og Erkebispemændene laae i aabenbar Feide, fordi denne, uden Kongens Minde, af Paven var forlehnet med Erkebisperstolen.

Da Mikkelsen var kommet til Roeskilde, faldt Sophia paa Knæ for Kongen og bad ham om den Naade, at Forbryderen alt næste Dag, uden Forhør, maatte bøde for sin Synd — og den svage Christoffer indvilgede i hendes Bøn.

Imod Aften kom en Munk til Synderen for at forkynde ham Døden, og berede ham til, næste Dag at lide den.

Mikkelsen folte alt i Tanken om Døden alle dens Rædsler og greb til det Middel, der eengang havde frelst ham, nemlig: atter at friste sit Liv ved at sælge en Hemmelighed; thi at Jutta levede og formodentligt var Baldemars Hustru, kunde han af alle Omstændigheder slutte var ubekjendt i Roeskilde. Han be-

svær derfor Munkens at ile til Dronning Sophia og forsikre hende, at han havde en Hemmelighed af den alleryderste Vigtighed at aabenbare hende — men, som han kun vilde aabenbare hende alene, da den angik hendes Gemal, som, medens hun sørgede over hans Tab, spottede hende i en Andens Arme.

Munkens ilede til Sophia, og efter tvende Timers Forløb blev Mikkelsen sluttet endnu fastere til Blokken i Hvalvingen og hans Hænder med svære Lænker bundne til hans Ryg. — Han lod dette taalmodig ske, thi hvad han haabede, indtraf virkelig; ved Midnatstid kom Sophia, dybt indhyllet i en Kappe, ned i hans Fængsel og forlangte at vide, hvori hans Hemmelighed bestod.

„Min Hemmelighed er meget vigtig for Eder, Fru Dronning,“ sagde Mikkelsen, „og derfor dyr. Lænkerne trykke den forbandet dybt ind i mit Hjerte. Lad mig løse, og sværg paa det hellige Kors: at I vil erklære for Kongen, at I selv løb Daggerten i eders Side, samt lade mig i Morgen, istedet for Døden, erlange min Frihed, da vil jeg aabenbare Eder den, og hvert et Haar paa eders Hoved skal reise sig af Forfærdelse, og takke skal I mig saalænge I lever, fordi jeg gav Eder den visseste og sødeste Hævn i Hænderne.“

Sophias Hjerte var i en alt for stor Bevægelse til at hun ikke ubetinget skulde have indgaaet Alt, hvad han fordrede. For at gjøre ham endnu mere sikker og aabenhjertig, lovede hun at betale ham de 200 Mark

Solv, der vare Marsag i hiint blodige Dyrin, og nær havde kostet hende Livet, samt desuden paa Thinge at erklære ham for aldeles uskyldig i det tilsigtede Mord.

„Troer I, Mikkelfson,“ sluttede hun sin Tale, „at I nogensinde skulde kommet paa Retterstedet? Nei, jeg havde besluttet i denne Nat at give Eder Leilighed til Flugt. I Dødsqvalen kunde I let robet Hemmeligheden angaaende Juttas Død, og det kunde blevet en slem Sag for mig. I seer altsaa, at eders Frelse er min egen, tal derfor frit og sig mig Eders skræffelige Hemmelighed.“

„Nei, Dronning,“ udbrød Mikkelfson, og et saa fælt Grin gik over hans fordreiede Ansigt, at selv den lastefulde Sophia bævede tilbage, „saaledes fanger man Harer, men ikke Ræve. Lad mine Lænker løse og sværg paa det hellige Kors, at I imorgen vil forskaffe mig min Frihed, og lade den kundgjøre paa Thinge, samt give mig de bevidste 200 Mark Solv, og I tager min Hemmelighed med Eder ud af dette Helvedes Fangehul, hvori jeg dog ved Eder er kommet.“

Tusinde Skorpioner stak i Sophias Hjerte, hun indgik Alt. Fangevogteren maatte bringe et Kors og løse Misdæderens Lænker. Da de atter vare ene, spørgte hun, og Mikkelfson fortalte nu Alt, hvad han vidste om Baldemar og Jutta, og sluttede med: at de sandsynligviis alt vare ægteviiede og reiste til Italien.

Sophia geraadede ved denne Efterretning i en frygtelig Tilstand. Hendes Tunge forbandede, hendes Mund fraadede; hun paakaldte alle Helvedes Plager.

aander for at udføre sin Hævn, og det, at Baldemar ikke havde kunnet troe andet end at hun virkelig var død, som slet ikke i Betragtning.

„Vil du bringe mig Bolerffen levende eller død?“ raabte hun. „Jeg vil betale dig kongeligt. See der har du Haandpenge!“

Hun rev idetsamme Smykkerne af Hals og Arme, som hun gav ham. Mikfelfsens røde Zine bleve ildfarvede ved at betragte de glimrende Diamanter; hurtigt gjemte han dem i sin Barm — og forsvær sig ubetinget til hendes og Satans Tjeneste.

Sophia raabte med stærk Stemme paa Slutteren.

„Jeg har afhørt eders Fange,“ sagde hun, „han er fuldkommen uskyldig, nu følger han med mig, imorgen skal jeg forklare Alt for Kongen.“

Hun gik, og Mikfelfsen fulgte efter.

„Saa nær,“ sagde han paa Veien, „har jeg endnu aldrig været Galgen; Gud vil lønne eders Majestæt fordi I frelst mig.“

„Vi have misforstaaet hinanden,“ sagde det fro-nede Uhyre og rakte ham Haanden, „men nu ere vi Venner i Liv og Død.“

Resten af Natten blev tilbragt med at lægge Planer, og dette blev besluttet, at Mikfelfsen med et vel udrustet Skib skulde gaae til Italiens Kyster for at udspeide Baldemars og Juntas Opholdssted; men først skulde han lægge op til Lundevæn, for der, om muligt at indhente Kundskab om de ulykkelige Offere for Sophias rasende Hævn. Dersom det lykkedes ham at

fange Jutta, da skulde han faae Galøe Slot med alle dets Herligheder til evigt Eie, og for Opfyldelsen af dette Løfte skulde Kong Christopher selv indestaae.

„Men nu god Nat, min kjære Mikkelsen,“ sagde Sophia, „en Times Søvn skal styrke mig til med Kærlighed og Kraft at stemme Kongen for vore Planer.“

Hun rakte ham Haanden, som han kysede.

Helvede triumpherede.

Sophias slebne Tunge stemmede snart den svage Christopher aldeles for hendes Hensigter, og han saae i hende kun den uskyldige, lidende Hustru og svoer at forskaffe hende den meest fyldestgjørende Hævn. Han frøs af Harm, da han hørte, at hans Dødsfjende Jacob Erlandsen, uden at adspørge ham, havde hævet Baldemars og Juttas Slægtskab og tilladt dem Ægtekab. Han hadede ikke det uskyldige Par, men han hadede Erlandsen, der havde forsøgt at støde ham fra Thronen, og udraabt en af Kong Abels Sønner til Konge.

For at hævne sig paa Erkebispens, maatte han altsaa forstyrre Baldemars og Juttas Lykke og sønderslide deres elskende Hjerter.

Sophia tænkte for ham; han behøvede derfor blot at affyde de Pile, hun hvæssede. Hun overbeviste ham om, at Jutta endnu var Nonne, da hun havde forkastet den hellige Faders Tilbud: atter at træde ud i Verden, samt at hun var en dobbelt Forbryderesse mod Himmelen, om hun havde indladt sig i Ægtekab — og især med hendes Svoger, medens Søsteren Jutta.

endnu levede, og altsaa fortjente at døe den skjændigste Død. Baldemar, sagde hun, fortjente at dele Juttas Skjæbne.

„Men,“ svarede hun til, „det er kun mig, han har fornærmet, og jeg udbeder mig af eders Majestæt, at han maa stande under min Dom — og at det maa være mig tilladt, efter streng Bod at benaade ham.“

Man undre sig ikke over at den hævnjærrige Sophia ikke ogsaa tørstede efter hans Blod, naar man erindrer sig hendes rasende Skinsyge, og hvor den hersker, maa i det mindste den sandfælsige Kjærlighed finde Sted, og Baldemar, som hun verelviis elskede og hadede, var sin Tidsalvers skønneste og kraftfuldeste Mand.

Mikkelsen modtog det belovede skriftlige Løfte, stadfæstet af Kongen selv, af Sophias Haand, stødte med sit vel bemandede Skib i Søen og landede efter faa Dages Seilads ved den lykkelige Kjærligheds rolige Eden, som han agtede at forstyrre.

Det var tidlig om Morgen, da han kastede Anker. Han saae Røg opstige af Huset's Skorsteen og tvivlede altsaa ikke om, at det høie Par endnu var paa Den. Snart saae han Baldemar med Bue og Pile at jage ved Stranden. Hans Plan var snart lagt; hurtigt satte han Baaden ud, og lod staa til Land.

Baldemar blev staaende ved Havbredden for at modtage ham. Han fortalte sin høie Belgjører, at

han for hans Gave havde kjøbt sig et Skib og kom nu for at gjæste ham.

Baldemar, som var uden Mistanke, rakte ham Haanden og indbød ham i sin Bolig. Mikkelsen tog strax imod Indbydelsen, og Baldemar afmalede ham sin overvættede store Lykke paa Veien.

Udenfor Huset sad Jutta, en himmelskøn Dreng hvilede sovende i hendes Skød. Hun søgte at undertrykke den Gysen, der ved Synet af Mikkelsen gjennemlyndede hende, og indbød ham til et Velkomstmaaltid i hendes gjæsteventlige Stue.

Mikkelsen lod sig det smage godt, og Baldemar gif rolig paa Jagt, — for at sørge for et endnu bedre Aftensmaaltid.

Neppe var han borte, før Forræderen gjorde sig et Grinde ud. Han gav et aftalt Tegn; en Deel af hans Folk steg i Land. Ad Omveie nærmede de sig Boligen og grebe Brindsessen, just som hendes Søn laae ved det moderlige Bryst, bandt et Klæde for hendes Mund og bar hende tilligemed det hvitstrigende Barn i Baaden. Snart var hun paa Skibet, som øieblikkelig lettede Anker og seilede bort.

Dette var et af de rædsomste Dieblikke i Juttas paa rædsomme Tildragelser saa rige Liv. Først da hun var langt fra Land blev Bindet taget fra hendes Læber. Hun spurgte ikke, hvor man bragte hende hen, hun bad kun om sin Søn, som en medlidende Matros nynnende buggede paa sine Arme. Man bragte hende Barnet, som hun lagde ved sit Bryst, og nu først

spurgte hun: om det tilligemed hende skulde døe. O, hun vidste jo, at hun var i sine Morderes Hænder.

Mikkelsen svarede med en djævelsk Rolighed: „J er en indviet Kirkes Brud. J har brudt eders hel- lige Lovte og levet i Ægteskab med eders endnu levende Søsters ægteviede Mand. J Roeskilde kan J vente eders Dom.“

Jutta hæstede sit rene Blif mod Himlen og ud- aandede i sagte Toner: „Vel, i Graven er Fred! Saa er du, søde Dreng, alt moden til Himlen!“

Baldemar fandt Anna i stærke Krampetræksninger ved Havbredden. Han formodede en Ulykke og bar hende hjem. Intet beskriver hans frygtelige Tilstand, da han i Hytten savnede sin Hustru og Søn. Han ilede til Stranden for at kaste sig i Baaden — o, der saa han, at Røernes Skib var alt langt ude i Havet.

En Mand sneg sig bange om ved Strandbredden: det var een af Mikkelsens Folk, der havde været ud- stillet paa Vagt og var kommen for sildig til Baaden. Med Hurtighed og Ræmpekræft blev han grebet af Baldemar. Han bad om sit Liv — og da det var ham skjænket, fortalte han den ulykkelige Fyrste: „at det var paa Kong Christophers og den endnu levende Dronning Sophias Befaling, at Prindsessen var bortført.“

Hurtig Hjælp var nødvendig, men den var langt borte. Baldemars eneste Haab stod til Erkebispens. Ufortøvet fastede han sig i Baaden, fulgt af den tro Anna, og roede mod Nabøen, saa Blodet sprang ud

af hans Fingre. Her fik han en større Baad og kom ligesaa hurtigt til Vund, som Røverskibet, med sit Ror, kunde lande i Jøsefjorden. Her bød Anna ham, med tusinde Taarer et stumt Levvel og reiste med en Baad til Sjælland, for at mildne den evigelftede Benindes Skjæbne, eller døe med hende.

Erlandsøn kunde intet udrette, da han laae i aabenbar Feide med Kongen. Var Redning mulig, da maatte den komme fra den hellige Fader selv. Han raadte derfor den ulykkelige Konge, ufortøvet at begive sig til Rom; og endnu samme Dag tiltraadte Baldemar Reisen med et Anbefalingsbrev til Christi Statholder paa Jorden fra Erkebispens egen Haand, hvori han opbød Alt for at frelse de ædle Ufskyldige, og skildrede troligt deres Uvidenhed i at Sophia levede, samt denne Djævelindes morderste Anslag imod Juttas Liv.

„Jil, min Søn,“ sagde den Høiærværdige, „thi i et tyndt Haar hænger Sværdet over din Juttas dyrebare Hoved!“

Det mørke underjordiske Fængsels tykke Mure i Agnete-Kloster gavede snart Gjenlyd af dets fordum saa høitelskede Priorindes Sukke og Klageraab. Alt tvende Maanedes havde Fortvivlelsen, i dets øde Mørke gnavet paa hendes Hjerte, og det var endnu ikke bristet. Man havde, paa Sophias Befaling, berøvet hende sin Søn, og ingen Bønner eller Graad kunde

bevæge den grusomme Fangevogterſke til at ſige den fortviolede Moder enten Barnets eller dets Faders Skjæbne. Hun bad om Tilladelfe til at retfærdiggjøre ſig for Kongen. Fangevogterſken gav hende aldrig noget Svar; hun ventede derfor hvert Dieblif at blive ført til Døden.

Som hun en Dag ſad paa Fængſlets Steenbænk, omgivet af det tykke øde Mørke, og hævdede ſit Hjerte i Bøn til Herren, blev hun med eet ſaa underlig tilmode. En Fornemmelfe, der ikke kunde være hende fremmed, bragte Dødsſkulde over hendes hele Legeme. — Hun var ikke ſaa lykkelig, at hun kunde tvivle — hun følte hun atter ſkulde worde Moder.

O, dette den elſkende Qvindes ſkjønneste Haab koſtede Jutta blodige Taarer!

„Al gode Gud!“ udbrod hun, „er det din Villie — da bevar mit Liv til den uſkyldige Skabning, der hviler under mit Hjerte, har ſeet Lyſet, og tag den, min Griſ, og min Baldemar i din alnaadige Baretægt, naar jeg ikke er mere til paa Jorden.“

Herren havde hørt den fromme ulykkelige Fyrſtindes Bøn og vilde i ſin Naade gyde en Draabe af ſin Barmhjerlighedens uudtømmelige Væld i hendes mod hans Throne opløſtede Hjerte, thi i ſamme Dieblif kom Fangevogterſken med en Lygte, fulgt af en anden Eofter, ſom bar en Konnedragt. De bød Jutta, i Kongens Navn, ufortøvet at iſøre ſig den og at følge dem.

Juttas Hjerte var lettet ved Bønnen. Da hun

var særdig med Paaflødningen, hævede hun sine fromme Dine mod Himlen, sagde trøstig: „Herre! skee ikke min, men din Villie!“ og fulgte de foran ilende Nonner.

De førte Prindsessen op af Trappen til Klosterets med Tilskuere fyldte Gaard, hvor en Procession af Nonner modtog hende. Hun kunde læse i Nonnernes Dine, at hendes Skjæbne var afgjort. De fleste græd medlidende, kun Enkelte viste Spot og Foragt i deres blege, indfaldne Ansigter.

Toget drog over Gaarden mod Kirken, igjennem tvende Rækker knælende Menneſker, der anraabte de hellige Søstre om Betsignelsen.

Nærmest ved Kirken knælede en ung Bondefone med sit Barn; hun løstede det taus i Beiret, som for at bede om Betsignelsen for det. Hun trængte sig nærmere og holdt Barnet lige hen mod een af de Nonner, der ledsagede Jutta.

Taarerne strømmede ned fra Juttas Dine ved Synet af den ulykkelige Moder, der kunde holde sit Barn i sine Arme. Hun saae med Omhed paa Moderen og den smilende Dreng, der strakte de smaae Arme imod hende. Intet kan beskrive hendes glade Skræk og navnløse Følelser, da hun i Moderen gjenkjendte Anna, og i Barnet — sin Søn.

Anna tabte sig strax derpaa blandt Mængden med den unge Prinds. Jutta fulgte dem med Dinene og vakkede, støttet af Nonnerne, ind i Kirken, i hvis Dør den ene Søster medlidende hvistede hende i Dret: „Gat Eder! I skal høre eders Dom!“

Hadde Jutta endog gaaet imod den evige Dom, hun havde ingen Sands havt for den. Hun havde seet sit Barn, den tro Anna holdt det i sine Arme. Det levede beskyttet af den ymmeste Kjærlighed; dette var hendes eneste Tanke, og hun hørte neppe de Ord i Dommen: „at hun var dømt til at lide Døden — men at Kongen af særdeles Mildhed, paa Grund af det nære Slægtskab, havde benaadet hende med evigt Fængsel.“

Da Dommen var oplæst, nærmede Priorinden sig og bevisste i en lang Tale for Forsamlingen: „at Jutta havde vanæret den hellige Dragt, hun bar, og var for evig uværdig at bære den.“

For at gjøre dette uhyrte Exempel endnu mere affrættende for de unge Søstre, rev hun, efter Dronning Sophias Befaling, med egen Haand en Flænge i Dragten, og bød de forsamlede Nonner, forenede, at rive den af hende i Stumper og Stykker.

Jutta var aldeles følesløs ved denne vanærende Mishandling og syntes først at komme til Besindelse, da Priorinden i en bydende Tone befalede hende, at iføre sig den Slavedragt, som en qvindelig Fange bragte, og som var syet med hendes grusomme Søsters egne Hænder*).

*) Ingen vil finde dette Beviis paa et grumt Hjerte usandsynligt, som veed: at Dronning Sophia Amalia 400 Aar senere, med egen kongelige Haand, syede den Slavedragt, som Christian den Fjerdes høitærfede ulppfættelige

Jutta bævede et Skridt tilbage, da Fangen nærmede sig hende — og vemodigt hævede hendes Dile sig mod Himlen, da hun havde beskuet sig i den frygtelige grove graa uldne Slavedragt.

„O, min Fader!“ udbød den saa høilig mishandlede Brindsesse, „dersom du vidste din Juttas Skjæbne, dit Hjerte vilde bløde i Graven! — Er eders Mishandlinger mod mig tilende? eller forestaaer der mig endnu flere?“ vedblev den ulykkelige Konges datter. „Vel, kom med dem! ham, som bar Alverdens Synder, vil hjælpe mig at bære dem!“

„Før hende op i det øverste Taarnfængsel!“ bød, i stærke Toner, en velbekjendt majestætist Stemme. Ved denne Lyd vendte Jutta, gjennemlynet af Rædsel, sig om og saae sin unaturlige Søster at læne sig, i en bydende Stilling, ud af den kongelige Stol lige over for Høialteret.

Med et gjennemtrængende Angstskrig skjulte den kongelige Livsfange sit Ansigt med begge Hænder, løstede Foden som til Flugt, vaklede, og styrtede omsider besvimet til Jorden.

Nogle af Konnerne nærmede sig uvilkaarlig, for at komme den Ulykkelige til Hjælp; men paa et Bink af Dronningen vege de, med Tegn paa Afsky, tilbage.

Datter, den ved sin Egtetjærlighed, Dyd, Skjønhed og Kundskaber saa udmærkede Eleonore Christine Ulfeldt, blev iført den 18de August 1663, da hun begyndte sit 23aarige Fængselskab i Blaataarn.

„Gaa,“ befalede dette Uhyre af en Kvinde, „hent flere Fanger, at de kunne bære Forbrydersken op i hendes evige Fængsel; hendes Nærværelse skal ikke længere vanhellige dette Gud indviende Sted!“

Befalingen blev punktilig efterlevet.

Fangerne bære den Livløse op i det høie Taarnfængsel, og fastede hende paa det eenlige Straaleie, hvor hun først kom til Bevidsthed, da de frygtelige Skodder og Laase raslede efter de Bortgaaende, og hun besandt sig ene.

Juttas Tilbagevenden til Livet begyndte med et dybt Suf. Hun saae sig om, og en svag Straale af Glæde syntes at trænge ind i hendes blødende Hjerte, da hun saae den venlige Middagssol skinne ind i hendes Fængsel.

„Saa under du mig, alnaadige Fader! atter at vorde befinnet af din skønne Sol!“ udbrød hun, og blide Taarer perlede frem af hendes Dine.

Saa godt som det lod sig gjøre, søgte hun at tilbagefalde i sit Minde Dagens Glæder og Rædsler. De første overgik tusindfold de sidste; hun mindedes dem neppe mere, thi hendes hele Sjæl dvælede med navnløs Henrykkelse ved det himmelske Syn, hun havde havt: hendes Son i den tro Annas Arme.

Juttas Henrykkelse var uden Grændser; knælende frembar hun den Algode sin Tak, og bebreidede sig selv den Svaghed, hun nys havde vlist i Klosterkirken, da Herren saa rundelig havde styrket hende til med Mod at gaae enhver Lidelse imøde.

Det varede længe inden hun ret betragtede den Bolig, der var udkaaret hende til hendes sidste Stund. Naagtet den var snæver og skummel, forekom den hende dog ikke rædsom. Her nød hun dog den Lykke at kunne see Guds skønne Himmel, og Tanken om, at hun i Ungdommens feireste Alder var indesluttet i et evigt Fængsel, havde intet Frygteligt for hende; thi hun havde jo ventet Døden, og under de Omstændigheder, hvori hun følte sig, var Livet hende saa yderst vigtigt.

Kun een Tanke havde Rum i hendes Sjæl: Tanken om det dyrebare Bant paa hendes evige Kjærlighed, som hun i Dag havde seet, saavel som om det, der hvilede under hendes Hjerte. Hun var i dette Dieblik kun Moder, og Modersølsens høie Salighed tillod ingen anden Følelse Plads i hendes Hjerte.

Hun saae ud af Fængslets Jerngitter; hendes Blik dvælede længe paa den azurblaae Himmelbue; da det sank paa de venlige Høie imellem Klosteret og Jøsefjorden — saae hun — o henrykkende Syn! — den hulde Anna, med det elskede Barn, paa Toppen af den nærmeste Høi.

Anna vinkede med et hvidt Klæde og hævdede Barnet mod Moderens Fængsel. Jutta lod ligeledes et Klæde vaie ned fra Gittervinduet til Tegn paa, at hun havde seet den tro Veninde. Anna holdt et Pergament i Beiret og ilede derpaa bort med Barnet. Jutta fulgte hende med Blikket til hun forsvandt i en noget bortliggende Hytte.

„D,“ sukkede Jutta, „var jeg kun et Dieblif i denne Hytte — min Eriks Smil skulde trylle mig den til et Slot!“

Maanen tittede venligt ind til den kongelige Fange, da hun hørte en stærk Bevægelse i det brede dybe Vand, som omgav Klosteret og bekvulpede Fangetaarnets Fod. Hun saae en menneskelig Figur svømmende at bevæge sig i Bølgerne, og — kunde hun tvivle? — det maatte være Anna!

O, den ædle Piges Tunge havde ingen Lyd, hvormed hun kunde give sig tilkjende, hun pladskede derfor stærkt i Vandet for at blive bemærket.

Jutta syntes hun holdt Noget i Veiret med Haanden; pludselig erindrede hun sig Pergamentet, Anna fra Høien havde viist hende. Hun fastede et Tørklæde ned for at betyde Anna, at hun havde lagt Mærke til hende, og hurtig rev hun Strømpen af sin Fod, trak Garnet op af den, og lod en lang Traad glide ned. Efter nogle Minutters Forløb trak hun den op. Pergamentet var fastgjort ved den, og ved Hjælp af den fulde Maanes Skin læste hun:

„Din Søn, min evigstede ulykkelige Jutta, er i mine Hænder. For eet af dine Smykker har jeg kjøbt hans Liv af een af Sophias Tjenere, der skulde kastet ham i Issefjorden. Han er mig dyrebare end mine Dines Lys. Jeg boer med ham i den Hytte, du fra dit Vindue kan see, neden for Bjerget. Erkebispen vil din Frelse; Baldemar er reist til den hellige Fader. Naar han kommer

„tilbage, bringer han vist Redning. Hver Gang
 „din lille Erik smiler, maa din Anna græde over
 „hans ædle Moders Skæbne. Hver Dag, i
 „Middagstimen, skal du see mig paa Høien med
 „dit Barn. Levvel, Jutta! og haab paa Gud.
 „Han vil vist frelse dig: thi du er uskyldig som
 „een af hans hellige Engle.”

Anna.

Dette Brev gjød himmelsk Trøst i Juttas, efter
 Trøst tørstende Sjæl, og første Gang, efter trende
 Maaneders lange Savn, nød hun en rolig Søvn, og
 smilende Drømme omfavnede hendes Leie.

Stridighederne imellem Kongen og Erkebispens
 havde imidlertid vedvaret; omsider blev Erlandsøn
 fanget og indesperret i et Taarn paa Hagenskov i
 Fyen. Aldrig saasnart fik den hellige Fader Efter-
 retning derom, før han slyngede sin frygtelige Ban-
 straale over det ulykkelige Danmark. Paven's For-
 bittrelse mod Kongen havde naaet den højeste Grad,
 og han hævede nu aldeles Baldemars Forbindelse
 med Sophia, confirmerede hans Ægteskab med Jutta,
 og befalede Kongen i en med bydende Ord opfyldt
 Bulle: ufortøvet at udlevere Valdemar sin Hustru
 og Søn, som han havde tilfagt Beskyttelse og Ophold
 i sine Etater.

Tilstanden i Danmark var skrækkelig. I Kraft
 af Bansættelsen var alt i nogle Uger ingen Guds-

tjeneste holdt, intet Sacrament forrettet, ingen Kirke-
dør aabnet; ingen Klokke havde ringet og ingen Død
var begravet i Christen Jord.

Christopher vilde vise at han var Konge, og at
han kunde trodse baade Paven og Bansættelsen. Tre-
die Paaasedag 1259 tvang han Præsterne til at holde
Gudstjeneste i Roeskilde Domkirke og bivaagnede den
selsk, tilligemed Dronning Sophia og hele Hoffet.

Dagen derpaa reiste Kongen til Ribe for at
overlægge med Geistligheden, hvorledes det frygtelige
Ban kunde hæves. Rigets Styrelse overdrog han
imidlertid, med uindskrænket Magt, til hans Broder-
datter, Dronning Sophia.

Ikke uden en heftig Bevægelse traadte Baldemar,
der kort Tid derefter kom tilbage, ind for denne
qvindelige Djævel, med den hellige Alexanders Bulle
i Haanden, og fordrede sin retmæssige Hustru, samt
sit Barn udløvet.

Sophias Svar var Raserie og stræffelige Trus-
sler, som Baldemar ikke fik Tid til at besvare, thi
paa et Bink af hende fyldtes Gemakket med Kongens
Drabanter, som hun befalede at tage Baldemar
til Fange.

Meget dyrt folgte han sin Frihed, thi Blodet flød
strømmende hen af Kongeballens Marmorgulv, før
han af Mængden blev overmandet og slæbt til Bor-
gens velbefæstede Fængsel.

„Nu brød du Staven over din Volderskes Hoved!“
sreg Sophia og lod Klosterets Priorinde hente.

Denne modsatte sig Dronningens morderiske Befaling: samme Nat at lade Jutta myrde i Fangetaarnet.

„Nei, eders Majestæt,” sagde hun, „hun er en stor Synderinde, det er sandt; men lade hende fare bort midt i sin Synd, uden Skriftemaal og Sacrament, det vilde forstørre baade eders og min Pine i Skjærsilden. Lad hende leve til det frygtelige Ban er hævet — og er det saa eders strænge Billie, saa er det jo endda Tid at lade hendes Blod slukke eders Hovens rasende Brand.”

„J har Ret, ærværdige Moder,” sagde Sophia efter nogen Betænkning — „hun skal endnu i denne Nat lide Døden, som hendes onde Gjerninger forlænge siden have fortjent, men ikke uden Skriftemaal og Sacrament. Kongen har, som J veed, tvunget Domkirkeens talrige Klerker til at forrette Messe — det samme vil jeg gjøre ved en gammel Landsbypræst en Miil herfra. Naar det er mørkt, lader jeg hende afhente. Jeg er den i Støvet nedtraadte grusomt Fornærmede. Jeg vil selv forkynde hende Døden og fryde mine Dine ved Synet af hendes Dødsqval. — Vi lade da hendes Gittervindue udbryde, og det lettroende Folk vil troe hun er flygtet. At intet Ord kommer over eders Læber, ærværdige Moder! er en Selvsfølge: J kjenner mig! Herren være med Eder!”

Den alderstegne Priorinde bøiede sig og gik, i det hun græd over den skrækelige Skjæbne, der foretod Prindsessen; men hun trøstede sig ved: at dens

Følger kun vilde komme over Sophias Hoved, og lod skee, hvad hun ikke kunde afværge uden ved Tabet af sit Liv.

O, saa skræffelig meget Bærd kan Livet have, selv for Den, der staaer med Foden i Graven.

Da det var mørkt, hidsede Jutta atter et Brev op fra den frommende Anna, som ved Maanens Skin underrettede hende om den elskede Mands Ankomst fra Rom.

Anna havde ikke seet ham, men Den, der bragte hende dette Glædesbudskab, havde sagt: „Nu bliver den fromme Jutta snart løst af sine Trængsels Baand: thi Glæden straaede af Baldemars Dine, da han reed ind af Røskilde Port.“

„Men,“ sluttede Anna, „forstrækkes ikke! Rygtet gaaer, at Baldemar er taget til Fange paa Borgen og skal sidde forvaret til Kongens Hjemkomst. Hvordan dette end er, saa bringer han Trøst og Husvælske med sig! Vær derfor trøstig og haab, at dine Lidelser snart ville worde endte!“

Jutta havde neppe læst Brevet, før Priorinden egenhændig aabnede Fængselsdøren og bød hende følge sig. O, ved dette Bud gjennemlyne et Glimt af Haab den ulykkelige Prindsesses Hjerte. Baldemar og Frihed vare hendes eneste Tanker, og ilende fulgte hun sin Førerinde ned af Taarnets Bindeltrappe.

Men brat forsvandt dette skønne Haab, da hun ned for Trappen blev grebet af fire stærke Karle og ført igjennem den hvælvede Gang til Slottet, til hen-

des forevigeede Moders Bærelser. Et Fruentimmer sad paa en høi Thronstol. — Juttas Knæ vaskede; hun bærede tilbage: det var Sophia.

Kun et Dieblif, og Jutta hævede sig majestætist i Beiret og saae med Stolthed i det vilde Die paa hendes Dødsfiende, der skiftede Farve ved Reenheden i Juttas Blif.

Sophia søgte at fatte sig; derpaa sagde hun med fremfuntilet Rolighed:

„J er en Forbryderiske baade mod Himlen og mig. At opregne eders Misgjerninger er unødvendigt. I denne Nat skal I bøde for dem med Livet. Gaa, dobbelte Misbæderiske, og fortryd eders Synder! En Klerk venter Eder i sin Kirke, for at meddele Eder Sacramentet og berede Eder til Døden.“

At beskrive Juttas Tilstand, er umuligt, og kun en høiere Magt kunde give hende Kraft til at bære den. Hun, som havde hendraget sit hele sørgelige Liv i dyb Ydmyghed, traadte nu, med bydende kongelig Anstand, hen for den efter hendes Blod tørstende Søster.

„Er du,“ udbrød hun med fast Stemme, „en Datter af den ædle Erik og den fromme Juditta? Nei, aldrig har du hvilet under hendes englerene Hjerter! ikke flyder Eriks kongelige Blod i dine Arter! En Skifting er du, som man har lagt i Buggen istedet for Judittas og Eriks Børn! En Stimand har været din Fader! en Fadermorderiske har født dig til

Jutta.

Verden. — Aldrig har du været min Søster! En Skjændsel er du worden blandt Qvinder! Blodige Taarer har du presset af mit Hjerter, du myrdende Uhyre! Min Sjæl skal paa Englevinger svinge sig for Forløserens Throne, naar din af Mørkheds Aander skal stødes ned i de evige Luer, og mit uskyldige Blod skal evigt brænde paa dit Hjerter. Ikke myrder du mig alene: et ufødt Bæsen, som Herren alt har skienket Liv, skal dele min Skjæbne — eller —"

Her blev den Ulykkeliges Stemme blødere — „vil du blot i nogle Dage lade mig beholde Livet — saa haaber jeg, at mit ulykkelige Foster har seet Lyset — saa vil jeg med Glæde døe, og i min Dødsstund skal jeg da tilgive, at du udøste mit uskyldige Blod, og bede Herren: at det ikke maa komme over dit Hoved! — Forbarmelse! Forbarmelse over den ufødte Skabning, som fræver sit Liv af dine Hænder! Dog, det er sandt: Du vilde jo myrde min Søn! — Du vil vel ogsaa — —!? O, Sophia! har du nogensinde elsket Baldemar, da besværges jeg dig — for dine Fødder besværges jeg dig ved denne Kjærlighed: — lad mig leve til den uskyldige Skabning er modnet til Lyset under mit Hjerter! Baldemars Blod flyder i dens Aarer. For denne Menneskekjærligheds Skyld vil han vende tilbage til dig — ja elsk dig! O, spar den Ufødtes Blod — thi —"

Mer fik det knælende Slagtoffer ikke sagt før Sophias Raserie havde naaet den høieste Spidse.

„Ha!" raabte hun, „een Bastard endnu! — Du

skal døe! Tilintetgjorde end dette Staal ti Liv, det
 skulde dog stødes i dit Hjerte! Der, tag Daggerten!"
 freg hun. „Lad et stærkt Bind græle hendes Stemme,
 og udret nøiagtig min Befaling! Eders Løn venter
 Eder! Afsted!"

Kun altfor trolig, skjøndt med bævende Hænder,
 udførte de fire Tjenere den kongelige Morderfles
 grumme Befaling.

Jutta frympede sig under deres Hænder og freg
 høit om Hjælp. Uden at agte derpaa, slæbte de hende
 ud af Mordergruben og kastede hende bunden i den
 udenfor ventende Vogn. En Tjener sad alt paa den
 for at styre Hestene; de fire Andre gif bevogtende ved
 dens Sider, og hurtigt rullede den ud af Roeskilde.

Jutta saae i Bennen Himlens Porte aabnede og
 sukkede: „Herre! tag naadig mod min Sjæl!"

„Hør," sagde den Ene af Tjenerne til de Andre:
 „vi fortjene os vistnok ikke Himlen ved at udføre vor
 Dronnings blodige Befaling; det er dog hendes Søster
 — og Baven skal jo endog have billiget hendes Egte-
 skab med Valdemar!"

„Er det dog sandt?" udbrød en Anden, „jeg
 hørte det samme iastes, men kunde ikke troe det, thi
 Sophia lever jo endnu, og Gud tilsteder jo ingen
 Mand at have tvende Egtefæller, og der er jo fastsat
 Dødsstraf i Loven saavel for ham som for Kvinden,
 der ægter ham!"

„Men," tog Een af de Andre til orde, „Valdemar
 vidste jo ikke Andet end at Dronningen var død, da

han knyttede Egtebaandet med Jutta, Erkebiskpen til-
lod det — og Paven har jo siden stadfæstet Til-
ladelsen; saaledes gaaer nu Rygtet over hele Roes-
kilde. Det var dog en stor Formastelse af Dronning
Sophia at kaste Baldemar i Taarnet, da han, i
Kongens Fraværelse, kom for at forkynde hende den
hellige Faders Billie!"

"Hør," sagde han, der holdt Tømmen, "jeg sy-
nes at vi Alle, for Sophias Guld, har befattet os
med en slem Sag. Lad os holde her paa denne
Korsvei og overlægge, om vi skulle lade den Lænke,
Satan har listet om vore Hals, smede fast, eller kaste
den af, medens det endnu er Tid. Tro mig — jeg
taler af Erfaring: Dronningen vil bringe os Alle i
evig Fordømmelse! Hvem veed ogsaa, om de tolv
Drabanter, hun sendte til den fromme Klerk, for at
tvinge ham til at give Prindsessen Sacramentet, have
udrettet Noget? Maaskee vil han ikke handle mod
den hellige Faders frygtelige Banbulle; men det siger
jeg: før vil jeg døe, end lade hende uden Sacrament og
Skristemaal gaae ud af Verden! Brødre! I veed
ikke hvor Ens Samvittighed bliver lettet, naar man
afstaaer fra det Onde. Jeg siger ikke mere, jeg lod
mig desuden kjøbe fra det med Guld. En ung, smuk
Qvinde — stum var hun som en Fisk — rev mig
dengang ud af Satans Klør, hvorfor Gud lønne
hende i hendes Dødsstund! — Hør — det skærer
mig ret i Hjertet for Prindsessen! Hun er saa ung
og skøn, og helt frugtommelig tillige — lad os løse

hendes Hænder og giengive hende Bruget af Mælet!
— lad saa Gud dømme! hun er dog den gode salige
Kong Eriks Datter!”

„Det er hun!” svarede en Anden, „og Alle sige,
at hun er from som en Madonna, og har usorfyldt
gjennemgaaet meget Ondt i Verden med en Engels
Taalmodighed. Hør, Kammerater! vi ville ikke alene
løse hendes Baand, men —”

„Tal ikke ud!” sagde den femte af Tjenerne, der
hidtil havde gaaet taus ved Bognen. „Alt, hvad jeg
i denne Sag kan eller vil raade og have Deel i, er:
at vi føre hende til Pater Simon og raadsføre os med
ham; han er alderstegen og erfaren — og dersom
hendes Liv kan frelses, uden at det skal koste os vort,
da vil han vel udfinde et Middel, men løse hendes
Baand ville vi — skal hun døe, bør hun ikke pines
før Tiden, — vi kunne jo desuden nok passe at hun
ikke skal undløbe; og begynder hun at skrige, da have
vi jo altid Midler til at tæmme hendes Tunge.”

„Saa har Gud da forundt mig den Raade at
falde i gode Mennefters Hænder!” sagde Jutta, der
havde hørt hele Samtalen, idet hun rakte de løste
Hænder ud af Bognen mod hendes menneftelige Førere.
„Himlen lønne Eder! Før mig til Pater Simon, og
jeg vil, som I, med Tillid til Gud lægge min Skjæbne
i hans Haand; desuden, jeg føler det, mine Timer
ere maaftæe talte — maaftæe seer jeg aldrig Solen
mere oprinde! — Du, som vendte om fra Syndens
Bei, medens det endnu var Tid — ræk mig din

Haand! Betsignet være du af Herren! Han vil lønne din Daad herligere end det usle Guld, hvormed din Haand — ikke dit Hjerte, lod sig betale. — Veed du, hvor hilsen stumme Dvinde, du nævnede, boer?”

„Ja, min høie Prindsesse,” svarede han, „jeg kommer stundom i Hytten, hvor hun opholder sig; den lille Grif er ret et huldosaligt Barn!”

„Gaa til hende, min Ven!” vedblev Jutta! „Fortæl hende, hvor jeg føres hen, lad hende usfortøvet ile til Pater Simon, og tage den lille Grif med, og lad hende medtage Alt, hvad hun har af mine Smykker; det vil glæde mig at give Eder Noget, der kan erindre Eder om Jutta og eders gode Gjerninger!”

„Skynd dig!” raabte hans fire Kammerater, „og det kan du lide paa: saalænge du er borte, skal intet Haar frummes paa Prindsessens Hoved! Du træffer os hos Pater Simon.”

„Ikke sandt,” sagde Jutta, da Bognen atter begyndte at rulle, „I ville ikke besudle eders Hænder med mit uskyldige Blod?”

„Nei!” raabte de Alle, „nei, saasandt som Gud lever! Vel have vi tidt maattet udføre eders Søsters onde Gjerninger — men end hviler intet Mord paa vore Hjerter! Men varlige maa vi være — thi tolv Karle, der ligesom vi, hemmelig staae i eders Søsters Sold, omringe Pater Simons Bolig.”

„Eders Løn er i Himlen!” sagde Jutta i dyb Bevægelse og trykkede verelviis deres Hænder — idet hun af Smerte vred sig i Bognen.

„J er en Engel!“ raabte den Tjener, der havde talt først. „Veien til eders Liv gaaer kun igjennem mit Hjerte! og om J flygter, da følger jeg Eder! — glad forsager jeg eders Søsters og Djævelens Tjeneste!“

„Det gjøre vi Alle!“ raabte de Andre, og Bognen holdt for den eenligliggende, i Nattens Mørke stærkt oplyste Kirke.

Med Barlighed løstede de angrendende Bildsarne Brindsessen ud af Bognen og førte hende, gjennem Bagten, ind i Kirken til den for Alteret ventende sølverhvide Gubbe.

„Lad den Ulykkelige være ene med Gud og mig!“ raabte Simon, „eller — gjennemborer J endog mit gamle Hjerte: jeg aabner ikke mine Læber! En Døendes Befjendelse taaler ei altid Vidner! — Men,“ vedblev han, „bedrage mine Dine mig ikke? Forbarmende Fader i Himlen! Brindsesse Jutta! Nei, jeg tager feil! Sophia er vel grum — men myrde sin egen Søster? udgyde sit eget Blod! — Nei! nei! det er umuligt! — Dog jeg kan ikke tvivle! — O Herre! skulde jeg opleve denne grændseløse Glendighed!? — Skal jeg berede min gode Konges elskeligste Datter til Døden?! — O tilgiv mig, du ulykkeligste blandt Kongedøttre: jeg kan det ikke!“

Hans Knæ vaklede, Tjenerne grebe ham i deres Arme.

„Nei, ærværdige Herre!“ sagde den Ene, „Umen-
nesker maatte vi være, om vi kunde udføre vor Dron-
nings grusomme Befaling! Vi have svoret: ikke at

plette vore Hænder med Brindsessens uskyldige Blod — thi uskyldig er hun vist som en af de hellige Engle i Himlen, uagtet Sophia kalder hende en Misbæderste, der ti Gange har fortjent Døden."

"Ja, ærværdige Fader!" tog Jutta tilorde, "ved den Alvidende, som skuer Hjerterne, sværger jeg: jeg er uskyldig! Den hellige Fader gav mig fra Klosteret tilbage til Verden. Med Kirkens velsignende Samtykke ægtede jeg min Baldemar, da hverken han eller jeg vidste andet end at Sophia var død. O, gjerne vilde jeg udgyde det Blod, den Umenneskelige tørster efter — mine navnløse Lidelser vilde derved worde endte, men en ufødt Skabnings Tilværelse beroer paa min! Jeg føler dens Fødsel er nær! Kan I, da frels mit Liv saalænge — og und den ulykkeligste af alle Mødre en affides Braa, hvor hun kan oppebie dette vigtige Dieblif, — der, jeg føler det, ved Dødsangsten er fremskyndet! — I vil det, ærværdige Fader! derom vidne de Taarer, der fremvælde af eders fromme Dine!"

"Jeg vil det — og skal det — saa sandt Gud dertil vil give sin Naade!" udbroød Simon dybt bevæget. — "Men for ikke at udsætte Eder for nye Forfølgelser, maa eders grusomme Søster troe, at I virkelig blev myrdet! Seer I hiin kunstig forarbejdede Ligtiste? i den hviler de jordiske Levninger af eders Legesøster Johanna, som døde, da hun skjænkede sin Huusbond en Søn. Hun blev bisat her Dagen før den frygtelige Banbulle blev sat i Kraft. Hendes

Legeme er stærkt balsameret og kan derfor ikke være gaaet i Forraadnelse, og hendes Sjæl i Evigheden vil frydes over at det døde Legeme kan bidrage til eders Livs Redning! Har I Mod til at indhylle Eder i hendes Ligklæde og lægge Eder i hendes Kiste, da ville vi udtage Liget, isøre det eders Klæder, og — maaskee er Redning paa denne Maade mulig. Men, ulykkelige Prindsesse! har I Mod?”

„Ja jeg har, ærværdige Fader! og Himlens høieste Salighed skal lønne eders Daad!” sagde Jutta og kysede hans frelsende Haand.

„Saa gaa da du,” vedblev den Gamle, „hjem i mit Huus — du kan foregive for Bagten, at jeg har glemt Vinen til den hellige Nadvere — gaa ind i Gaarestalben, stjer Struben over paa et Lam, lad Blodet løbe i denne Sølvkumme, og bring mig det som om det var Vinen! Vær varsom og kom snart tilbage.”

Han gik; de tre Andre toge Liget ud af Kisten, som de isørte Prindsessens Slavekjortel, medens denne hullede sig ind i det hvide Liglagen. Den Afsendte kom med Blodet, hvormed han overførte Liget og stødte det Sophias Daggert i Hjertet.

Den ærværdige Fader velsignede Prindsessen og hjalp hende i Kisten, som med Barlighed blev lukket; derpaa knælede han ned for Alteret og bad Herren at velsigne Foretagendet — og bevare den hvide Lidendes Liv.

En af Tjenerne aabnede Kirkedøren og vinkede

med sin blodige Haand: „Vilse I endnu engang see Prindsessen,“ raabte han, „saa kom! Naar I skynde Eder, kan I maaskee modtage hendes sidste Suk, thi jeg troer hun raller endnu!“

Med Gysen og sagte Fjed traadte de ti Mand ind i Kirken — de Tvende vare ikke at bevæge til at følge med — og korsede sig, da de kom hen i den dunkle affides Krog, hvor Liget laae.

„Hun har fuldendt,“ vedblev han, idet han bøiede sit Dre ned til den Livløses Mund. „Gud være hendes syndige Sjæl naadig! Men, nær havde jeg glemt vor naadige Dronnings Daggert,“ sagde han, og drog den ud af den døde Fru Johannes Bryst. „Den ryger endnu!“ lagde han til, „ja et Menneſte bliver sagtens heed om Hjertet, naar det skal vandre heden. I har vel kastet Graven?“

„Fortænge siden!“ svarede de, „kom nu og lad os kaste hende i den. Tager fat!“

„Nei, nei!“ raabte den brave Karl, der førte Dre det og var bange for, de skulde mærke at Liget var stivt, „det er dog vor Dronnings Søster, vi bør derfor bevise hende den sidste Ære. Mine Kammerater holdt hende, medens jeg stodte til: vi bør derfor nyde den Ære at bære hende til Graven. I Andre, som kun have holdt Baqt, maa nøies med at følge. Stiller Eder i Orden og følger Bar efter Bar!“

„Hun begynder alt at blive stiv!“ sagde han, medens han med de andre Tre løstede Liget op.

Hurtigt bare de det ud af Kirken, kastede det i Graven, fyldte den med Jord, og — Jutta var frelst.

„Rid I nu kun i Forveien!“ raabte han, „vi Andre skal først have toet Blodet af vore Hænder; vi komme desuden langsommere frem med Vognen end I, som ere til Hest. Naar vi i Morgen har faaet vore Penge af Dronningen, ville vi gjøre os en glad Dag!“

„Det er et Ord!“ raabte Rytterne, svingede sig paa Gangerne og fore afsted.

De gode Menneſker gif nu ind i Kirken og løſtede Laaget af Ligkisten. Pater Simon hjalp den levende Begravne ud.

„Kom, ædle, ullykkelige Brindsesſe!“ ſagde han, „at I kan forfriske Eder noget i min Bolig.“

„Tak, du fromme Fader — du milde Billede af Himlen,“ — fremſtammede den af Dødsangest og Kulde rystende Jutta, „men først maa mit Hjerte opløſte ſig i Bøn og Tak til ham, fra hvem al Frelſe ene kommer.“

Derpaa knælede hun ned paa Alterets Fod og bad, længe og inderligt. Da hun reifte ſig, ſank hun i Annas favnende Arme.

Den fromme Simon lagde den lille Griſ ved hendes Hjerte.

Jutta vilde tale — men hendes Følelſer manglede Ord. Med ſit Barn paa Armen, ledet af Simon og Anna, vandrede hun ud af Kirken.

Tjenerne bleve tilbage for at ſlukke Lysene.

„Ærværdige Fader!“ vare de første Ord den fra Døden Udrevne sagde, da hun var i Præsteboligen, „skal mig en Dvinde, der kan staa mig bi! Timen, jeg saalænge har frygtet, stunder til og kan maaskee slaae endnu før Dagen oprinder!“

„Himlen velsigne den!“ sagde den værdige Herrens Tjener og ilede ud.

„O, Baldemar! Baldemar!“ raabte Jutta og fastede sig, understøttet af Anna, paa Fater Simons Seng.

„Min tro Anna!“ sagde hun efter et langt Op- hold, fuldt af Smerter, og trykkede den grædende Piges veldædige Haand til sine Læber, „du skal være mine Børns Moder! Drag med dem til din lykkelige De, naar du har trykket mine Dine til!“

Anna knælede med foldede Hænder og saa mod Himlen.

„Bring min Baldemar mit sidste Levvel!“ vedblev Jutta, „hans døende Hustrues sidste Levvel! Først i Himlen skal jeg savne ham! Beret ham: at Tanken om ham og hans evige Kjærlighed forsoede min Dødsstund! Bær hans Søster og lad din Kjærlighed mildne ham Juttas Savn! — Og kan du, min Sjæls Veninde! da trøst ham i hans Fængsel!“

Præsten kom med tvende Dvinde.

„Himlen staae dig bi, du af Himlen Velsignede!“ sagde han med høi Andagt og forsoiede sig bort.

Juttas Kamp varede Resten af Natten og hele

næste Dag. Den var svar og marterfuld: et Billede af hendes Livs Storme.

Den nedgaaende Sols sidste Straaler faldt just ind paa Sengen, hvor den Fødende laae, da Dvin-
derne raabte: „Det er fuldbragt! den hellige Jomfru
være lovet!“ og lagde en smilende Brindseske i Juttas
kraftløse Arme.

Hestetrampen lød i Gaarden, Døren blev revet
op, og Baldemar styrte ind.

„Du lever!“ jublede han og bøiede sig ned over
den evigelskede Hustrues blege Læber.

„Herren har hørt min sidste Bøn!“ fremstammede
Jutta, i Kampen mellem Livet og Døden, og trykkede
ham med den svindende Kraft op til sig.

„Dø ikke, du min Sjæls Udkaarede!“ raabte
Baldemar, „den hellige Fader har erkjendt vort
Egteskab for gyldigt og taget os i sin mægtige Be-
styttelse! Lev! og aabn atter dit knuste Hjerter for
Livets Glæder!“

Jutta vilde svare, men en stærk Blodstrøm kvalte
Ordene paa hendes Tunge.

„Lad hende fare hen i Fred!“ bød den gudind-
viede Gubbe og rev, ved Hjælp af Dvinderne, Bal-
demar fra den med Døden kæmpende Hustrues Seng.

„Alle vore Trængslers Baand ere brudte!“
raabte den fortvivlede Fyrste. „Et Tilbud har beret-
tet, at Kong Christopher er myrdet i Ribe! En nye
Konge er valgt! Erkebispens er fri og Sophia flygtet!
Min Lykkes Sol er atter brudt frem af sine mørke

Skjer! O, alnaadige Himmel! lad dens Purpur ikke i sit Morgensfjær brat forsvinde! Lad dit huldreste Billede, min Jutta, endnu længe smykke din skønne Jord! eller, lad mig tillige med hende nedstige i Graven!”

Anna bragte Børnene, som hun lagde i den fortvivlede Faders Arme, og betydede ham, med udtrykfulde Gebærder, at det var hans Pligt at leve for at værne om deres Dage.

Baldemar trykkede dem til sit Faderhjerte og bad inderligt: „Herre! Herre! bevar i din Naade deres Moders Liv!”

Jutta aabnede de blege Læber, men kunde ikke tale. Hendes ligesom forklarede Dødslede med Bemoed paa den dyrebare Gruppe.

Baldemar lagde Børnene i hendes Arme og knælede ned ved Sengen.

I otte Dage kjæmpede Jutta maaløs mellem Livet og Døden, den niende aandede hun omsider, i neppe hørlige Harpetoner: „Herren vil høre din Bøn, min Baldemar! Min flygtende Sjæl vender tilbage til Jorden!”

Anna smilede gjennem Taaren; i hendes fromme Døds saae man, at hendes Sjæl takkede Herren.

Baldemar greb den til Livet Tilbagevendendes ene Haand, Anna den anden, og vædede den med Glædens salige Taarer.

„Lovet være Herren i Ewigbed!” udbrød Kirkens

ærværdige Tjener og bredte sine Arme velsignende ud over de Lykkelige.

„Min dyrebare Baldemar,“ sagde den lilleblege Jutta, da hun efter tvende Maaneders Forløb var albeles uden Fare, „lad os snart forlade dette ulykkelige Land, som i mindre end ni Aar trende Gange har seet dets Konger blive myrdede. Lad os flye til Alexander den Fjerdes fredelige Pauluner og finde Ly under hans hellige, beskjærmende Vinger! Italiens milde Himmelegn vil styrke min nedbrudte Sundhed — og — jeg kan ikke følge det for dig: jeg seer ofte i Drømme Sophia at styre det dræbende Staal mod mit Hjerte, og bærer stedse, naar jeg er vaagen, for dit og vore dyrebare Børns Liv. Vil du føie din Juttas Bøn? Du Giegode! vil du?“

„Du huldosaligste blandt Kvinder!“ udbrød den lykkelige Fyrste, „du har læst i min Sjæl. En yndig Villa, nær Roms hellige Mure, venter i dig sin Dronning. Der skal din Egtemages, dine Børns og din Annas Kjærlighed, i Forening med den evig unge Natur, atter trylle Baarens Roser paa dine sagre Kinder!“

Reisen blev nu bestemt til den forestaaende Døbefest var holdt, og Jutta havde samlet flere Kræfter.

Folket tillod ikke Prindsessen, som ved sine Lidelser var bleven det dobbelt dyrebare, at blive saalænge hos Vater Simon. Under Tusindes Frydemaal traf

det hende, i en herlig udsmykket Bogn, til Kongeborgen. Jutta sad mellem Baldemar og Anna med hendes smilende Engle paa Skjødets. Unge Piger og Børn bestrøede Veien med Blomster.

„O,“ sagde den glædedrukne Fyrstinde — og blide Taarer perlede i hendes Øie — „mindes du, min Baldemar, da jeg i min aarle Vaar førte denne Bei ved din Side? Da sølte jeg mig saa lykkelig, — o, men kun en Skygge af Lykke var det imod den, der nu throner i min glade Sjæl!“

Et ømt Haandtryk var Baldemars Svar.

„Prindsesse Jutta leve!“ raabte Folket — og traf Bognen ind af Kongeborgens høie Port.

Den nye Konge, Eric (med Tilnavnet Glipping), førte sin saa skræffeligt mishandlede Frænke med Høisagtelse og Omhed op ad Borgtrappen. Baldemar fulgte efter med den spæde Prindsesse, Anna med hendes elskede Prinds.

„Og nu til Kirken!“ sagde Kongen, „J tillader vel, skjønneste Prindsesse, at jeg holder eders Datter over Daaben?“

Jutta bøiede sig takkende for Kongen og tog Anna med Omhed i sine Arme.

„Denne ædle Pige,“ sagde hun, „har jeg næst Gud at takke for min Forstand, mit og min Søns Liv. Ingen Dronning paa Jorden kan have et ædelere Hjerte end det, der slaaer i hendes Barm. Eders Majestæt vil ikke fortørnes, naar jeg lader denne min Sjæls Veninde, hvis Daad jeg aldrig kan betale,

holde min Datter over Daaben og give hende sit eget velsignede dyrebare Narn!"

"Kun ædel Daad kan adle!" sagde Kongen. "Din Adel, du brave Pige, er ægte. Held Eder, Prindsesse, der fandt et saadant Hjerte i Nøden! Bær denne Kjæde, du ædle Pige, til et Minde om min Agtelse!"

Han tog en Kjæde af sit Bryst og hang den med et huldosaligt Blik om Annas Hals, derpaa lagde han Barnet paa hendes Arm og vinkede.

Toget gik til Kirken.

"Og nu," sagde Baldemar, da de vare komne tilbage, "nu hyde vi eders Majestæt Løvel, og ønske Eder en lykkelig og lang Regjering!"

"J vil reise?" sagde Grif. "Bliv og lad eders skjønne Frue ved mit Hof finde Erstatning for sine mange Lidelser!"

"Nei, min Konge," sagde Baldemar og rakte Grif sin Haand. "Nordens vilde Orkaner have bøiet den spæde Lillie dybt mod Jorden; Sydens milde Luftning vil hæve dens Krone og forvandle den til en Rose!"

"Drag bort med Gud!" sagde Dannerkongen og førte Jutta selv til Bognen, der skulde bringe dem til Havnen.

"Far evig vel, mit Fødeland! Herrens Engle omgjarde dine Kyster!" sukkede Jutta, da Skibet, i

Jutta.

Jøseffjorden, stødte fra Land. Jeg fører min Himmel med mig!" vedblev hun og sank til Baldemars Hjerte.

De høie Rejsende landede paa Frankrigs Kyster, for at fryde sig ved Skuet af dette skønne Land, inden de for stedse nedsatte sig i Italien.

I en By, nær ved Pyrenæerne, blev deres Bogn pludselig standset ved en uhyre Mængde Menneſker, ſom drog dem forbi. Snart kom en Karre, omringet af Bevæbnede, dem imøde. En Misdæder ſad paa den.

"Gud i Himlen!" ſreg Baldemar, da han i den lænkebundne Synder gjenkjendte Børge Miſſelſøn.

Jutta og Anna, ſkulde af Forfærdelſe deres Anſigter.

Baldemar ſteg ud og ilede til Karren.

"Ulykkelige!" raabte han, "hvor fører man dig hen?"

"Til Retterſtedet!" raabte Miſſelſøn. "Jeg er kommet Djævelen i Forkjøbet og har ladet eders Dronning fare til Helvede!"

"Skrækkeligt!" ſagde Baldemar, "hvilede der da ikke Synd nok paa din Samvittighed, at du ſkulde betynge den med et Mord?"

"Jeg har længe været modnet til Helvede i Sophias Tjeneste;" ſagde Miſſelſøn. — "Jeg alene befordrede hendes Flugt til Frankrig, da hun frygtede at Danmarks nye Konge vilde drage hende til Regnskab. Da jeg nu fordrede min Løn for tolv Aars

Tjeneste, vilde hun ombringe mig med Gift; da stødte jeg min Daggert dybt ind i hendes sorte Hjerte. I Dag farer jeg efter hende til Helvede!"

Han fortrak sit Ansigt til et saa djævelst Grin, at selv Boddelen ved hans Side bævede tilbage.

Karren førte videre.

"Gud være hans Sjæl naadig!" raabte den forfærdede Baldemar og styrkede ind i Bognen.

"Himlen er retfærdig!" vedblev han dybt bevæget og tog den høit grædende Hustru i sine Arme.

"Nu kan du uden Frygt vandre paa Jorden!" skrev Anna og holdt Tavlen for Juttas Dine.

"Hun døde i sine Synder!" jamrede Jutta, og blev ved at græde. "O Baldemar! jeg tør ikke bede for hendes Sjæl."

Bognen holdt to Timer derefter ved Pyrenæernes Fod. De høie Reisende steg ud.

Veien over Pyrenæerne gjorde de tilfods. Herlige Naturscener og fortryllende Udsigter afveirte dem hinanden, og bidroge ikke lidet til at adspredde Taagen, der havde leiret sig om deres Hjertes.

Efter tvende Maaneders Forløb vare de i det forønskede Italiens paradisiske Egne; og da atter nogle Uger vare henrundne, modtog de Fromme den hellige Faders Betsignelse, og droge ind i den fyrstelige Villa, hans Gærmildhed havde skjænket dem.

„Herligt er Skuet af Kronen om Mandens Tinding, og ikke har jeg været ufølsom ved dens Glæde;“ sagde Baldemar, da Jutta, Aaret efter at de vare komne til Italien, fødte ham tvende Brindser, „men herligere og livsaligere, ja saliggjørende er Skuet af den af Herren velsignede Dvinde, der, favnet af Manden, nærer tvende Sønner ved sit moderlige Bryst. O, min Jutta! Himlen har du skænket mig paa Jorden!“

Et Liv fuldt af stille Glæder, smykket med Kjærligheds duftende Blomster, udslettede snart Mindet om disse høie Edles stormende Ungdom. Paa den orcanfulde Vaar, fulgte den yndigste Sommer, og den frodigste Høst smilede dem imøde. Deres Børn lønnede rigelig de omme Forældres og den hulde Annas Omhu og Kjærlighed.

Jutta blomstrede atter i freidig Sundhed; dog Roserne fandt aldrig mere Veien til hendes Kinder, de forbleve lilliehvide og mindede stundom de Lykkelige om hiin frygtelige Nat, da hun blev slæbt til Døden. Henrivende var desuagtet hendes Skjønhed. Der var Noget saa rørende i enhver af hendes Bevægelser og Stemmes Toner, som fandt Veien til Alles Hjerter, og fordunklede selv de skjønneste Romerinder i hendes Nærhed. Selv den Dag, hun havde smykket sin Datter som Brud, favnede Baldemar den hulde Dvinde med den inderligste Kjærlighed og kaldte hende: „Sin skjøne, sin yndige Hustru.“

Jutta standsede hans Lovtaler med et ømt Kys

og sagde smilende: „Hold inde med din Roes, min Baldemar! om et Aar er jeg maaſkee Mormoder, og da ſommer det ſig ikke at være ſjøn og yndig mere!”

De lykkelige Forældre omfavnede velsignende den blomſtrende Datter og førte hende i den henrykte ſyſtelige Brudgoms Arme. Toget ilede til Kirken, hvor Chriſti Statholder paa Jorden ventede, for at forene det høie Par for Tid og Evighed.

I en Ynglings Stambog.

Din Barndomstid snart, lig en Drøm,
 Bortskylles brat i Tidens Strøm
 Af Ynglingaldrens muntre Dage.
 Nytt disse vel, min unge Ven!
 Thi viid: de komme ei igjen
 Naar først de ere lagt' tilbage.
 Naar du dem bruger med Forstand,
 Da vorder du en ædel Mand
 Og vinder alle Godes Hæder.
 Da Held skal blomstre i dit Fied,
 Dit Bryst skal eie Sjælesfred
 Og vorde rigt paa sande Glæder!
 Mind da, naar dette Blad du seer,
 — Selv om jeg maaskee er ei meer
 Men alt er lagt paa sorten Baare: —
 At Torne saarede min Fod,
 — Ja, stundom rev mit Bryst i Blod —
 Og skjænk mit Minde da en Taare!

Thyra Dannebods Fosterdatter,

eller

Hedningen og den Christne,

en paa et østjællandsk Sagn grundet
romantisk Fortælling.

Die Kunst der Schreibung

von Johann Heinrich Zedler

in der ersten Auflage

von Johann Heinrich Zedler

in der zweiten Auflage

von Johann Heinrich Zedler

in der dritten Auflage

Hvo har staaet under Stevns Klint, og ikke med Gysen betragtet dens over hans Hoved udhængende uhyre Steenmasse, der synes at true med en pludselig Nedstyrtning? Ligesom svævende over vore Hoveder, bære vi ved at betragte dem, og de nedstyrtede, med Roden opvendte uhyre Klippestykker, der rage frem af Havet, overtyde os tilfulde om, at denne frøgtelig-sjønne Klint for Aarhundreder siden har hævet sig langt høiere over Havet end nu, skjøndt dens Høide over dets Overflade er betydelig.

Paa de frugtbare Agre, hvor Klinten langsomt skraaner sig over Østersøens Bølger, stod i Oldtiden en mægtig og djærv Kjempes Borg, omkranset af en paa mange Steder tyk og uigjennemtrængelig Skov. Tiden har tilintetgjort saavel Borgen som Skoven, samt det Høieste af Klinten, men et dunkelt Sagn lever endnu blandt enkelte af Egnens Bønder om Anledningen til den Kirkes Opbyggelse, som staaer paa Klintens Tinde, og dette har, for en Deel, givet Anledning til følgende Fortælling.

Ina var i Slutningen af Kong Gorm den Gamles Regjering en af Danmarks skønneste Piger. Hun var opdraget af den fromme og tilbødte Dronning Thyra Dannebød, og af hende hemmelig underviist i den kristelige Troes hellige Lærdomme, som denne store Dronning af sit hele Hjerte hylbede, endskjøndt hendes Egteherre, Kong Gorm den Gamle, var en af sin Tidsalders ivrigste Hedninger, der med Sld og Sværd paa det Grusomste hærjede og forfulgte de Christne i sine Riger.

I den dybeste Løndom blev derfor Ina, i sit tolvte Aar, døbt, og dybt i sit Inderste maatte hun skjule det hellige Lys, som den moderlige Dronning havde antændt i hendes Sjæl, og kun i en dyb Hvælvning under Kongeborgen kunde hun, som Dronningen og de faa andre hemmelige Christne, knæle for Korset og hæve Hjertet til Forsoneren.

Da Ina var sexten Aar gammel, maatte hun, tilligemed Thyra, Kjemperne, Fruerne og Jomfruerne ved Kong Gorms Hof, bivaane en stor blodig, hedenstofferfest.

Inas sømme Hjerte blødte, da de uskyldige Dyr bleve dræbte som Offere for Barbari og Overtro, men voldsomme bleve dets Slag, da de vendiske Krigsfanger fremførtes for at aflives, de døde Steenguder til Vre. Hun hævede sine Kjærmindevine mod Himlen, for at anraabe den Almægtige om Forbarmelse for de Ulykkelige, hvis Dødsstrig blandede sig med Folkets vilde Fryderaab.

Nogle af Seierherrerne vare nærværende, og en gammel strængt overholdt Skik tillod dem selv at støde Offerkniven i Hjertet paa de Ulykkelige, de i Krigen havde overvundet. Med høie Glædesfrig udførte de dette grusomme Hverv, og stode blodbestænkede trindt om de grumme Gunders kæmpehøie Støtter.

I ni og halvfemsindstyve Hjerter var Offerkniven indtrængt.

Den unge bævende Christinde belavede sig — i det Haab, at den grusomme Offring var tilende — tilligemed Dronning Thyra, til at forlade Offerlunden for at overvære de derpaa følgende Kamplege, da den øverste Offerpræst bemærkede, at een Fange endnu var fremført, og udraabte høit, at det vilde være Guderne behageligt, skjøndt de havde modtaget det sædvanlige Antal Offere, om denne Tiloversblevnes Blod endnu flød dem til Gæ.

Fangen var en sølverhvid Gubbe med et ædelt, mandigt Ansyn; han var saa Dage isorveien, efter en tapper Modstand, da alle hans Folk vare nedslæde, fanget imellem Moen og Sjælland. Hans Overvinder, der efter Sædvane stod ved hans Side, var en Ungling, som paa det Herligste var smykket af den moderlige Natur. Rank og fyldig hævede hans skjønne Kæmpestikkelse sig over Mængden, og den milde Ild i det violblaae Øie syntes kun lidet at stemme med det blodige Hverv, han var bestemt paa at fuldføre.

Offerpræsten nærmede sig ham og overrakte ham

den blodige Kniv. Hurtigt strøg han de rige bøl-
gende Loffer fra Dinene, og lod sit Blik dvæle paa
den Gamle; derpaa hævede han Armen for at lade
Offerkniven trænge sig dybt ind i Hjertet paa Oldin-
gen, der rolig syntes at afvente det dræbende Stød;
dog i samme Dieblig sank hans Haand, hans Die
dvælede længe, med blid Beemod paa den alderstegne
Helt; omsider udbød han dybt bevæget:

„Nei, ei skal du, som i Kampen saa ofte var
nærved at blive min Overvinder, af min Haand
modtage Døden. Drag tilbage til dine Landsmænd
og forkynd dem: at Stevn vel i Kampen er deres
Fjende, men at han i den Overvundne kun seer en
Broder. Er dette en Svaghed, da ville de høie Guder
tilgive den. Drag bort med Fred! og naar du kom-
mer i Valhalla, bered da et Sæde paa Odins Bænk
for Stevn! Lover du mig det?“

En almindelig Uvillie blandt Mængden udtalte
sig tydelig i Ord og Gæerde.

„Han er en vendisk Røver! hundrede af vore
Brødre har han sendt til Gimle!“ udbød mange
Stemmer, „Guderne fordre hans Blod. Offerpræst!
stød Kniven i hans Hjerte.“

„Nei,“ raabte den ædle Yngling, „ved Odin!
han skal beholde de saa Dage, Alfader endnu vil unde
ham paa Jorden! Hans Liv er i min Haand, thi
af mig er han overvundet. Aldrig har jeg pralet af
min Daad, thi det sømmer sig ei for Krigeren; men
er her Nogen, som kan nægte, at jeg i de trende sidste

Nar har givet Guderne de fleste Offre? og er ei Offringen nu tilende? Tilbage!" raabte han til Offerpræsten, som med oploftet Staal nærmede sig Fangen, „tilbage! kun Veien til hans Hjerte skal gaae igjennem mit! kun over mit Liig skal dit blodige Staal kunne gjennembore hans Bryst. Tilbage, Præst!" tordnede han, da denne traadte et Skridt nærmere, idet han sovang sit tunge Glavind over hans Hoved. „Tilbage! eller jeg fløver dit Hoved lige ned i din Arel!"

Præsten veeg, tilligemed de Nærmeststaaende, forfærdet tilbage, og Ingen vovede at nærme sig den unge Kriger, der, stærk som Thor og skjøn som Baldur, stod med bydende Majestæt og truede at slynge Døden ud trindt om sig.

En Mumlen, liig den fjerne Torden, lød iblandt Mængden. Præsterne opæggede Folket til at hævne denne uhorste Fornærmelse, og alt bleve Klyngerne, der omringede den unge snysende Løve, tættere, og tusinde Sværde hævede sig for at gjennembore ham, da det Udraab: „Blads! Dronning Dannebod kommer!" atter sænkede dem mod Jorden.

Med al den huldsalige Blidhed, der var denne tilbedede Landets Moder egen, nærmede hun sig, ledsaget af den bævende Ina, den truende Yngling og det reddede Offer, og man havde kunnet høre et Blad falde til Jorden, saa dyb en Stilhed herskede der i den uhyre, vilde Forsamling.

„Mine Børn!" udbød den Huldsalige, „mindes,

at idag maa intet Blod flyde uden som Offer for de høie Guder. Blodet af fire Snese og nitten Mennesker — det af Nordens store Lovgiver Odin bestemte Antal — ryge alt dem til Ære, og med Velbehag skue de fra Valhalla dette rigelige Offer. Denne tappre Ynglings Blod maa ikke flyde; hans Liv er dyrebart for Fødelandet, og de mange Offre, han alt har skjænket Guderne, berettiger ham til at unddrage dem dette ene: denne Gubbe, som ved sin Tapperhed er blevet ham kjær. Odin og Thor, som beskyttede de Tappre, skue fra Valhalla hans Daad med Velbehag; og vi, mine høitelskende Børn, kunne vi gjøre noget bedre, end følge de høie Guders Exempel? Stedse fandt mine moderlige Raad Veien til eders Hjerter; lad eders Dre atter aabne sig for dem, og lad Offringen nu være tilende! Stifter eders Sværd i Balgerne og forsøier Eder til Kampegene — som jeg selv vil overvære, og tømmer et Horn paa Fødelandets Held og Lykke!”

Det viste sig, at Thyra havde Folkets Hjerter i sin Haand; thi neppe holdt hun op at tale, før alle de dragne Sværde med Lynets Hurtighed sloi i Balgerne og et trende Gange gjentaget: „Thyra Dannebød leve!” dundrede mod Himlens Sky fra det jublende Folks Læber, der udstrakte Hænderne mod den store tilbedede Landets Moder, som blot bivaanede den grumme Fest, hun ikke kunde forhindre og dybt i sit Hjerter affskyede, for at styre det tappre danske Folks

Blodtørst, som ofte paa disse Festdage havde havt sørgelige Følger.

Hun kunde saameget mere lade den ubegrænsede Kjærlighed og Tillid, Folket havde til hende, virke, da den alderstegne Kong Gorm formedelst Sygdom var bundet til Leiets og i de senere Aar ikke havde bivaanet de af ham saa høitelskede Guders store Offerfest.

Nu nærmede Dronningen sig med uudsigelig Mildhed den forvorne Yngling, der ene turde trodse flere Tusinde, og rakte ham med vennescæl Godhed Haanden.

„Alt længe,“ udbrød hun, „har jeg med Glæde laant Dre til Rygtet om din Tapperhed, og takker dig baade i Kongens, mit og Fødelandets Navn, fordi du ved den har befriet Kysterne fra Vendernes Røverier! Men at du er ligesaa ædel som tapper, og at der slaaer et ømt menneskevenligt Hjerter i dit Bryst, det har jeg først idag med den inderligste Glæde erfaret. Ved hiin er du æret, ved dette vil du stedse vorde lykkelig! Bring nu Gubben, hvis Liv du frelste, til Havet, at han kan drage hjem, og tag Thyras hele Agtelse med dig i hvor du end særdes paa Jorden! Kom, min Ina! Lev vel!“

Ina var saa aldeles hensjunken i Beskuelsen af den skønne, menneskefærlige Heltefikkelse, der blid og huldosalig, som Englene i hendes Drømme, stod for hende, at Dronningen maatte kalde trende Gange, inden hun hørte det.

Stevn hævdede nu først sine Dine paa Ina, og

uagtet hans hele Væsen var i en stærk Bevægelse, som den Berømmelse, Dronning Dannebød lagde paa hans Handling, meget havde formeret, gjorde Inas himmelblide Skjønhed et dybt Indtryk paa hans Hjerte, og hendes yndefulde Billede vilde ikke igjen forlade det.

„D,“ sagde han, da han ved Havbredden havde taget Afsked med Gubben, „denne Mo er skjon som Freia — og god er hun og vennesæl tillige, siden Thyra selv har opfostret hende. Lykkelig er Den, der kan kalde sig en Dvinde sin!“

Han gjentaldte sig nu enhver af hendes Bevægelser, ethvert af det skjønne Ansigts Træk — og alt lige til hendes Navn, som han havde bevaret i sin Hukommelse, skjøndt han kun havde hørt det tre Gange, bragte den sødeste Gysen ind til hans Hjertes Inderste, og han glemte at bivaane Kamplegene for at tænke paa Ina og nævne hendes Navn.

Inas Die søgte ved Kamplegene overalt om Stevn, og mangt et Suk hævede hendes Lilliebarm, da det intet Sted fandt ham, og de Lovtaler, Dronningen holdt over hans ædle, kjække Daad, fandt en dyb Gjenslang i hendes blide Hjerte. Stedse saae hun ham med det dragne Sværd, saaledes som han, beskyttende som en Gud, stod for den sølverhyide Olding — og hans skjønne, blomstrende Heltefikkelse veeg ikke mere af hendes Sjæl.

„D,“ sukede hun, da hun søvnløs laae paa sit eenlige Leie, „hvad det er Skade, at denne Ungling med dette ædle Hjerte er en Hedning. Altfærlige

Forsoner! lad dit Ords hellige Lys adsprede den Taage, der omgiver hans for alt Godt og Skjont aabne Sjæl; og lad ham formere dine faa Udvalgte Tal!"

Det Indtryk, som denne herlige Yngling og især hans skjønnede Daad havde gjort paa Ina, vilde muligt dog have forsvundet, om ikke Dronningen ofte i sine indre Bærelser, hvortil kun Ina og nogle faa andre christne Dvinder havde Adgang, havde omtalt ham og ladet saavel hans Tapperhed som sidste menneskefjærlige, modige Handling vedersæres Ret.

Et navnløst Haab gjennemlynnede Inas hele Sjæl, da Dronningen fortalte, at hun havde befalet den fromme Pater, der hemmelig opholdt sig paa Leire, at gjøre hans Bekjendtskab og forsøge, om det ikke var muligt at stemme hans Sjæl for Jesu rene saliggjørende Lære — og faae ham til at forsvare det blodige grumme Hedenskab. Dog brat forsvandt dette skjønnede Haab, med alle dets anende Saligheder, da Pater Martin, efter nogen Tids Forløb, erklærede: at alle hans Bestræbelser havde været frugtesløse, og at Stevn, hans sidste Daad ved Offerfesten uagtet, var en af de ivrigste Hedninger, han havde kjendt, og at han ganske havde opgivet alt Haab om hans Omvendelse.

Stevns mageløse Tapperhed og Held i Krigen mod Benderne forskaffede ham snart Adgang til Kongeborgen og Plads ved Kong Gorms Høisæde.

Thyra Dannebods Fosterdatter.

Ina saae ham altsaa ofte, og inderligt glædede hun sig over den Agtelse, den selv saa tappre Gorm viste Ynglingen, og Birak for hende var den Berømmelse, saavel Gorm som Dannebød ydede ham.

Ina formodede ikke, og kunde ikke formode, at Stevn ene for at nyde det søde Skue af hende havde søgt Afgang til Gorms Hof; og Stevn var langt fra at ane, at Ina stedse iskjænkede Njoden ved Husbordet for at kunne have den Glæde at overrække ham den; og saameget mindre kunde han det, da Inas Dine stedse vare nedsænkede mod Gulvet naar hun rakte ham Hornet.

Nordens Helte strømmede paa den Tid til Gorms Hof, men Ingen af dem overgik Stevn i Tapperhed; men langt overgik han dem Alle i legemlig Skjønhed, der især forhoiedes ved det overordentlig Blide i hans udtryksfulde Afsyn; men udmærkede Stevn sig blandt Mændene, da kunde man med Sandhed sige, at Ina straaledede som en Himlens Sol blandt Qvinderne.

Ei havde Freia et skjønnere Haar, mere himmelblaae Dine eller en yndigere Fod end Ina. Hendes Gang var svævende, hendes Stemme melodisk, og det Hjerter, der slog i hendes skjønnede Barm, var af den store Dronning dannet for alt Edelt og Skjont og en Bolig for alle milde Dyder, dem den hellige Religions Glorie omstraaledede, og gav en himmelsk Glæde, der vandt den fagre No Alles Hjerter.

Et Aar var alt henrundet — og endnu havde

Stevn ikke havt Mod til at tale et Ord til Ina, og Ina havde kun fra Siden, naar Stevn ikke bemærkede det, tilladt sig at beskue ham.

Engang, da Ina rakte Stevn Drifkehornet, kom deres Fingre til at berøre hinanden, og en sød Gysen gjennemlyne alle deres Nerver, saa at de Begge vaklede og Ina lod det fylde Horn falde til Jorden.

„O, hvad det er Skade at Stevn er en Hedning!“ sukede den elskende Mø, da hun var i sit eenlige Kammer i Jomfruburet, og straffede sig selv, fordi der oprandt Tanker i hendes Sjæl, der saarede hendes fine jomfruelige Følelse — og hun besluttede, aldrig mere at vorde Mundstjænkerke, for ikke mere at komme i denne farlige Stilling med den elskede Hedning.

Stevn kom daglig blandt Gorms Kæmper — men forgæves søgte hans Die om Ina. Han lod stedse Drifkehornet gaae sig forbi — o hvor kunde den Mød smage ham, som Inas Lilliehaand ikke havde isjænket og som af en anden Mø blev ham bragt? — Hans Hjertes Følelser vare ham alt længe bekjendte; han kunde ikke udholde at savne det huldfulge Syn af den Elskede, og han besluttede, for stedse at kunne nyde det, at aabenbare for hende, hvor kjær hun var vorden ham, og anholde om hendes Haand og Hjerter.

Dette Forsæt blev vanskeligt for Stevn at udføre, thi Ina forlod nu aldrig Jomfruburet, uden naar hun ledsagede Dronningen i Leirelunden, og ei sømmede det sig for Stevn at blande sig i Thyras Følge; dog

aldrig undlod han at komme i Lunden paa den Tid, Dronningen lystvandrede der; men da Ina bemærkede, at Stevn kun søgte Lunden for at see hende, vidste hun under et eller andet Paaskud at undgaae at ledsage Dronningen.

Stevns Die søgte altsaa snart forgjæves den Elskede blandt Dronningens Fruer og Jomfruer, og Frygt for at han ikke var elsket foraarsagede hans Hjerte den bittreste Qual. Han vilde erfare sin Skjæbne, hvordan den endog var — og dertil saae han kun eet Middel, det var: ligesfremt at forlange Ina af Dronningen.

Medens Stevn overveiede, hvilken Tid han skulde vælge som den beqvemmeste til at aabenbare Thyra sit Hjertes Anliggende, og bede hende at frembære hans Bøn for den hulde Ina, reiste Dannebod til Slesvig for at anordne nogle Forbedringer paa det Rjæmpeværk, der skulde høre hendes Roes til Stjernerne, det af hende med saamegen Flid, Kunst og Opoffrelse opførte Danevirke.

Ina fulgte sin moderlige Dronning, som kjendte den Kamp, hendes elskede Fosterdatter fired, og haabede, at Fraværelsen vilde slukke en Flamme, som hun frygtede vilde fortære Pigens bløde Hjerte.

Stevns Sorg grændsede til Fortvivlelse, da han erfarede, at Ina var bortreist, for, som han skjælvede for, at flye ham; og maaskee havde hans freidige Ungdom og Sundhed bukket under for den, om ei Grens vaiende Jane havde vinket ham til Kamp

mod Benderne, der atter begyndte at forurolige
Fødelandets Ryster.

„Balkhyrierne vinke mig!“ raabte Stevn, „maaskee
bringe de endnu idag min Sjæl til Valhalla.
Gudernes Villie skee! der skal Freia engang føre Ina
i mine Arme. Til Vaaben, Brødre! Ina er vort
Løsen til Seier eller Død! Kom!“

Han besteg sit Slib i Kjøgebugt, og medens det
stod fra Land, sang de raske Søgutter, han anførte:

„Naar Mornen vinker os til Strid,
Da, som til Dands, vi iler did,
Hvor Seirens Krands vi vinke;
Og svinger Døden for vort Syn
Sit drøbende ildrøde Lyn,
Vi derfor dog ei blinke!

Vi værne kun om Landets Fred;
Ei Rovlyst er vort Maal og Meed,
Naar Sværd ved Lænd vi hange;
Men nærmer Fjenden sig vor Ryst,
Vi gaae til Kamp med Mod i Bryst
Og slaae som danske Drenge!

Men ligner Lykken ei vort Mod,
Og synke vi i eget Blod
I Stridens Lørden Alle,

I Dødens Stund vi raabe da:

Hurra! og ile fro herfra

Til Odin i Valhalla!"

Med vild Jubel istemmede Stern den sidste Deel af Sangen og ilede paa Vindens Binger mod den forenede vendiske Flaade.

Ina sad ved Siden af Dronning Dannebød i Bagttaarnet paa Danevirke, paa den stærke Skandse, som Taknemmelighed havde givet Navnet: Thyraborg.

Engsteligt lyttede hun efter ethvert Budskab fra Gorms Hof, men utilfredsstillet blev stedse hendes Videlyst, thi den elskede Hednings Navn blev aldrig nævnet — og dog — hun kunde ikke tvivle — var det umuligt andet end at han var ileet did, hvor Vren og Fødelandets Forsvar bød ham vandre.

Skulde han være død? — Isnende Kulde gjennembarvede ved denne Tanke Inas hele Væsen — eller fanget? maaskee blive et Offer for — — Hun turde ikke bringe Tanken tilende. Taarerne strømmede ned over hendes Rosenfinder, og for at skjule dem for Dannebød, saae hun ud af Bagstuens Gittervindue. En Rytter sprængte mod Thyraborg.

„Moder!“ raabte Ina, som ude af sig selv, „der kommer Budskab fra Sjølund til dig. Saasandt som jeg, næst den Evige, har dig at takke for Alt baade Her og Hissset, sværger jeg dig til: at den

Uvished jeg er i angaaende — o jeg har jo lovet dig ikke at nævne hans Navn — vil dræbe mig. Lad mig derfor blive og høre det hele Budskab, du faaer fra Krigen. Forbarm dig over din Ina, og lad hendes Bøn finde Veien til dit Hjerte! Din Billie er jo min, og du veed, min huldsalige store Moder, at mit Livs Haab er en længst forspundet Drøm — jeg er vaagnet til den skrækkeligste Virkelighed: thi jeg tør jo ikke engang trøste mig ved at samles med den Bildfarne i Himlen! Men tro mig, min tilbedede, moderlige Dronning, mit Hjerte vil snart knuses af den skrækkelige Uvished, der med Centnervægt hviler paa det; lad mig derfor blive; thi vide maa jeg, om Gjenstanden for min ullykkelige Kjærlighed er levende eller død!”

„Du sværmer, du arme Pige!” sagde den store Dronning og tog den Uengstelige i sine Arme, „Bliv kun og hør det Budskab, jeg faaer; men ei er det fra Hoffet i Leire; paa Rytterens Farve kan jeg kjende, at han kommer fra hiin Side Elben og bringer Budskab fra min Søn Knud; men kan det være dig en Trøst i din haabløse Kjærlighed, da viid, min Ina, at den ædle unge Helt lever, og viser sig som Fødelandets værdige Søn! Han har — — —”

Mere fik Thyra ikke sagt, thi Rytteren traadte ind — og Ina vaklede i det samme ud. Dronningens Bagstue var hende for snæver. I det Fri frembar hun Allforbarmeren sin Tak, fordi at hendes rædsomme Drømme havde været uden Betydning.

Da Aften solens sidste Burpurstraale speilede sig i det stille Vand ved Danavirkens Fod — sad Ina ved Bredden under en tusindaarig Eg, af hvis unge løvfulde Kviste hun flettede en Krone.

„O,“ sukkede hun, „aldrig skal den omslynge hans ædle Pande — ikke skal Inas Haand række ham Seirens Løn!“

Hun tog den færdige Gækrone og hængte den paa Guldharpen, der stod ved Egens Rod, og medens hendes skønne Fingre greb i Strengene, sang hun med inderlig Følelse:

„Guldharpen jeg kroner istedet for dig,
Mens Strengene bævende tone,
Thi, elskede Helt! du er fjernet fra mig;
Ei Ina din Isse kan krone:
Du svæver i Kampen paa Daniens Hav,
Somt snart sig kan aabne og vorde din Grav!

Her sidder din elskede Pige saa mod
Bed Harpen i Aftenens Stille,
En Afgrund har aabnet sit Svælg for min Fod;
I det mine Taarer nedtrille!
O, du, som skal evigt udgjøre mit Savn!
Hvi tør jeg ei nævne dit elskede Navn?!

Bildfarende, dyrker du Odin og Thor;
Det Saligheds Lys ei vil kjende
Der straaler fra ham, der hos Faderen boer,

Og selv for al Verden det tændte.

Ei vil du, Forblindede! dyrke din Gud,

Og bær' dog i Hjertet hans kjærlige Bud.

Og skal du — som dog er tapper og god —
Medstødes iblandt de Fortabte?

For dig og Forsoneren udgjød sit Blod,

Og Gud til sit Billed' dig skabte!

Stal hift du ei lande paa Evigheds D?

O, Tanken vil dræbe din bævende Mø!

Forsvundet er Inas livsaligste Haab

— Dog ei hun med Himlen vil trætte —

Thi et skal den hellige Saligheds Daab

Din Gedenkskabs Synder afvætte.

O, blød da, mit Hjerte! forsvind kun min Kraft!

For Himlen og Ina du evig er tabt!"

Hefstigt greb hun i Strengene og hendes øvede Haand
aflokkede dem Sorgens dybe, vemodige Toner.

"Spiller du din Aftenpsalme?" sagde en blid
bekjendt Stemme.

Ina saae sig om, og Dronning Thyra stod
for hende.

"Kom, min Ina!" sagde den Hulde, „ved Lyden
af din Harpes Streng vil jeg iasten indslumre; men
dine Harpeslag maae ikke være sørgelige, thi derved
nedbøies Sindet, og Sjælen aflader at fryde sig ved
Skaberen og det meget Store og Skjønne, hans Al-

godhed gav os i Naturen. Lad din skjønne Stemme lyde til Harpens Toner; syng Naturens Priis; og med et lettet Hjerte vil du da efter Sangen indslumre, og smilende Drømme skulle omsvæve dit Leie! Kom, min Ina!”

Ina tog Harpen og fulgte den hulsalslige Fostermoder, der ved Melodiens Almagt vilde gyde Balsam i det unge blødende Hjerte.

Dronningen fastede sig paa det Leie, som hendes mageløse Daad og Dyd stedse strøede med Roser, og som Himlens Engle og Folkets Tilbedelse betryggede.

Ina satte sig ved dets Fod, lagde Harpen op til sit bankende Hjerte, hvis Slag under Sangen bleve blidere og blidere, og det unge Blod rullede atter lettere i hendes Arter. Thyra tilvinkede hende ofte sit Bisald, og rakte hende Haanden, da Sangen var tilende.

„Din Seraphstemme,” sagde Nordens hulsalsligste Dronning, „veed paa det Uimodstaaeligste at bane sig Veien til Hjertet og stemme det til blide høitidelige Følelser. Tak, min Ina! Gaa nu til Hvile; men glem ikke imorgen, naar vi drage til Leire, at tage din Harpe med. God Nat!”

„Dit velgjørende Meed, du Millioners og min tilbedede Moder,” udbød Ina uimodstaaeligt bedende, „har du naaet! De vilde Slag i mit Bryst ere standfede, det er atter aabent for Haabets anede rolige Glæder, som du har lært mig saa høit at skatte. Tillad mig, inden jeg forlader dig, endnu engang at røre Harpens Streng og synge en Sang, der stedse

gjenlyder i mit rørte, for din navnløse Godhed evig
taknemmelige Hjerte! Tør jeg?"

Thyra tilvinkede hende taus smilende sit „Ja", og
Maanens Solvstraaler jaldt paa Harpens gyldne
Streng, idet Inas Haand aflokkede den himmelske
Toner medens hun sang:

„Throner veires hen som Løv;
Riger flettes ud af Jorden;
Alt — ifølge Visdoms Orden —
Gengang smuldrer hen i Støv;
Noget dog skal evigt være:
Gud, og Dannebod! din Ære.

Høit mod Himlens hvalte Sky
Skal dit elste Navn gentone;
Som en Sol paa Nordens Bøne
Straale skal dit stolte Ry!
Selv om tusind Aar skal Skrifter
Tolke Dannebods Bedrifter!

Om hver Drotning i dit Nord,
Som er viis og god tillige,
Sandheds Stemme selv skal sige:
Hun som Dannebod er stor!
Hun dit skjønne Navn skal vinde,
Og gjenkalde blidt dit Minde!

Styre skal hun Folkets Aand;
 Vorde Thronens stolte Smykke,
 Dannerkongens Fryd og Lykke;
 Pleie Freden med sin Haand!
 Folket hende skal velsigne,
 Og, som du, hun Gud skal ligne!

Gviil nu sødt ved Søvnens Bryst!
 Herrens lyse Englefare
 Nu, og stedse, dig bevare
 Dannerrigets Held og Lyft!
 Saligheder til dig strømme
 Dannebod! i blide Drømme!

Da Ina atter var paa Leire, strømmede den elskede Stevns Roes hende fra Tusindes Læber imøde.

Den unge Helt havde vundet en afgjørende Seir over Benderne, og deels erobret, deels opbrændt deres Flaade.

En stor Glædes- og Seiersfest var, paa Kong Gorms Befaling, foranstaltet, hvis Helt den tappre Stevn skulde være.

Dronningen modtog Budsskabet herom paa sin Hjemreise til Leire og maatte ile med den for at overvære Seiersfesten, da det havde været et Stkaar i Folkets Glæde, om hun havde været savnet paa en saa glædelig Dag.

Hvad er sødere Virak for den elskende Mo, end den almene Hylding, Gjenstanden for hendes Kjærlighed nyder? Ina var som beruset af den, og nær havde hun i sin Henrykkelse glemt, at hendes elskede Helt var en Hedning — og at den hellige Religion, hun dyrkede, bød hende: aldrig at tænke paa en Forbindelse med ham.

Hadde Stevn i dette Henrykkelsesøjeblik beilende staaet for hende, da havde det elskende Hjerte vist forraadt hvad hun helligt havde lovet baade Thyra og sig selv, evigt at skjule for ham sin brændende Kjærlighed.

Dog snart var hun atter Ina, og hvor inderligt hun end ønskede at see sin Sjæls Helt, besluttede hun dog ikke at bivaane Seiersfesten, for ikke at vorde forraadt af sit Hjerte, hvis hele Svaghed hun tilfulde kjendte; og den Morgen, da dens Jubel begyndte, forsoiede hun sig ned i Hvælvingen under Kongeborgen, fastede sig med brændende Taarer ned for Christi Moders Billede og bad den Hellige, at styrke hende i den Beslutning: at indvie Herren sit hele Liv, og aldrig at see den alt for høit elskede Hedning mere.

Den kronede Gubbe bivaanede selv Festen; og som hans Livs Baar og Sommer vare henrundne i Hildurs Leeg, følte han en inderlig Fryd ved at høre Heltene omstændelig fortælle ham Slagenes Begyndelse, Fremgang og Ende; og da han var blind af Alderdom, beklagede han bitterligt, at han ikke kunde nyde Skuet

af sit Riges Tappre, men søgte at holde sig stadesløs derfor, ved ofte at trykke dem i Haanden.

Stevn tildrog sig især Gorms Opmærksomhed som den Tappreste blandt de Tappre, og Kongen anviste ham ved Gildebordet Sæde ved sin venstre Side; Dannebød sad ved den høire.

Da Maaltidet var tilende, greb den Gamle Stevns høire Haand, som han længe holdt fast i sin endnu kraftfulde Venstre.

„Du est min Thrones Støtte!“ udbød Dannerkongen, „en kraftfuld Eeg, der stolt udbreder sine Grene og qvæger med sin Skygge; herligt og skønt er dette; men end herligere og skønnere var det, naar denne Kjæmpeeg skjød haabefulde Skud, der kunde prange med yndige Kroner og give Ly og Skygge, naar Stammen af Nordens Drkaner forlængst var rykket op med sin stærke Rod. Har du forstaaet mig, min Stevn? Din Daad vil jeg lønne; og kan jeg det bedre end ved at give dig en Hustru, der kan føde dig Sønner, du kan lære at vandre i dit ædle Kjæmpefjed? Ikke kan jeg see dit Helteaasyn; men min Thyra har jeg adspurgt derom, og hun har sagt mig, at du est en fager Mand. Thyra! lad alle dine Møer forsamle sig om den unge Helt, at han til Tapperheds Belønning kan vælge sig den Skønneste af dem, og dandse med hende, som sin Hustru ved Seiersfesten, hvis Krone han er vorden!“

„Nei, min Konning og Herre,“ udbød Stevn, „ikke vil jeg, at Tvang skal føre en Biv i mine Arme!

Min Omhed maa først vinde hendes Hjerte; og alt længe, min høie Drotning," vedblev han, idet han bøiede sig for Dannebød, „har jeg elsket din Fosterdatter Ina. Dersom jeg kan vinde hendes Tro, vil du da lægge vore Hænder i hinanden? Store Dannebød, vil du?"

„Jeg vilde, tappre Stevn," gjensvarede Thyra, „om ikke Hindringer, dem jeg ei kan aabenbare, gjorde eders Forening til en Umulighed. Dog, kan det være dig en Trøst, da viid: at Ina aldrig vil række nogen Anden den Haand, som ikke kan worde din, men hende drage sit hele Liv i Stilhed, uden at tænke paa Egteskab; og aldrig kan, eller bør jeg overtale hende til at vakle i et Forsæt, hun under Hjertets tunge Kampe og tusinde Taarer har fattet; og du, min Herre og Drot, vil naadelig opfylde din Thyras Bøn: ei at tvinge min kjæreste Fosterdatter til at ægte en Mand, der endog er saa ædel, ei at ville have Tvang at takke for den Mø, hvortil hans Hu alt længe har stundet."

Længe havde Gorm taus lyttet til Stevns og Thyras Ord, men nu begyndte Breden mægtigt at lue frem af hans dunkle Dine.

„Hvad tvinge?" raabte han, „Mit Kongebud er ikke Tvang; det er Wiisdom; Wiisdom er det! thi ei skal mit Lands Kjempeæt uddøe; værne skal den om Danmarks Strande, naar Gorms Afte forlængst er blandet med Jorden, og hans Afkom, om Aarhundreder, sidder paa Skjolds faste Kongestol!" Og mildere søiede han til: „Stevns Sønnesønner skulle worde

det for din Sønneson paa Thronen, min Thyra, hvad han nu selv er for mig. Gjentag derfor din Fosterdatter, og du, Stevn, Offerpræsten! Jeg har tilsagt dig Kongeborgens skønneste Mø til Løn for din Tapperhed; dit Hjerte har selv gjort Valget — og Gorm holder Ord! Hei lystig! mine Mænd! tømmer eders Horn paa det unge Brudepars Fremtids Lykke!”

Selv greb han et vældigt Horn og tømte det i eet Drag, og hele Gildehallen gjenlød af dundrende Jubelraab, af hvilke kun kunde skønnes Navnene: Gorm, Stevn og Ina.

Gorm havde paa denne Glædesdag temmelig ofte taget Driskehornet i Haand — det var derfor farligt at modsætte sig hans Villie — selv Thyra maatte, hvormegen Magt hun end ellers havde over ham, i sige Diebliske aldeles underkaste sig den. Uden flere Forsøg paa at omstemme Gorm gik hun derfor til Ina for at kundgjøre hende Kongens strenge Villie.

Ina havde ved Bønnen hævet sit Hjerte til al Verdens Forsoner og inderligt anraabt om den elskede Unglings Omvendelse til hans hellige saliggjørende Lære, da Dannebød med hvi Alvor traadte hen for hende og tog hende i sine moderlige Arme.

„Den Evige, min Ina,” udbød hun, „vil i sin Naade prøve din Tillid til hans Styrelse: min Egtes herre byder dig at række Stevn din Haand; maaskee er det dig givet, at bevirke hans Omvendelse. Lad Mindet om Forløserens Lidelse og Død være levende i din Sjæl, medens du ved de hedske Afgudsstikke

vorder indviet til at dele Livets Glæder og Sorger med ham; og stol trygt paa Himlens Naade, der aldrig forlader Den, der med Tillid og Haab overgiver sig til dens Styrelse! Dit Hjerter er villigt til at adlyde Gorms Befaling; og maaskee ville de mørke Skyer paa din Egtestands Himmel snart adskille sig; thi Stevn er lige saa ædel som han er tapper, og Himlens Veie ere, skjøndt dunkle, dog vise og lede os stedse til vort sande Held. Kom, min Datter! og naar dit Hjerter bærer af bange Frygt og navnløs Salighed, da skal du ved min Barm finde om Deeltagelse! Kom!”

Ina zittrede. Forsærdelse — og den høieste Fryd — bandt hendes Tunge. Maaløs sank hun til den høie Moders Hjerter og fulgte hende til Alterets Fod, for hvilket Kongen, Stevn, Offerpræsten og alle Gorms Kjømper ventede. Bævende rakte hun den Evigelskede sin Haand.

Ceremonierne begyndte, bleve fuldendte, og hun var nu den Mands Viv, for hvem hun følte, at hendes Hjerter til dets sidste Slag skulde flamme — og som hun vidste elskede hende med den ømmeste Kjærlighed, skjøndt endnu intet Ord til hende var kommet over hans Læber.

Stevn og Ina tumlede som bedøvede ved Seiersfesten. De havde intet Die, intet Dre uden for sig selv. Stevns Henrykkelse var uden Grændser, og Ina kunde ikke nægte for sig selv, at hun var Kong Gorms Dyra Dannebøds Fosterdatter.

inderlig god, uagtet han, uden at høre hendes Betænk-
keligheder, eller tage hende paa Raad med sig, saa
uventet havde givet hende en Ægtesælle.

Kongen strakte sin Raade mod den unge Helt
endnu videre. Han havde en yndig Borg paa Sjæl-
lands østlige Kyst, paa Skraaningen af Klinten, den
gav han Stevn i Brudegave, for at han, fra dens
Taarne kunde speide Bøndernes Skibe i Østersøen in-
den de nærmede sig Sjællands aabne Kyster.

Inas Alfsted med den store Dronning var bitter
og kostede hende tusinde Taarer. Dannebod var dybt
bevæget og kunde neppe slippe den elskede Fosterdatter
af sine favnende Arme. Under en høitidelig Taus-
hed hang hun Forløserens Billede af Guld, indfattet
i Edelstene, i en Kæde om Inas Hals, og kun de
Ord tillod hendes beklemte Hjerte hende at udsege:
„Bær ham tro! mind mig! og ær din Ægte-
herre!“ Hendes Hjerte var bristefærdigt. Høit græ-
dende rev hun sig løs fra Inas Hjerte og førte hende
i Stevns Arme.

Ina knælede ned og strakte grædende sine Hæn-
der imod den ømmeste af alle Mødre saalænge hun
kunde øine Gligen af hendes Klædebon.

„Nu er jeg ene din!“ sagde hun og fnugede sig
fast til den elskede Mands Bryst. „Dannebods Bel-
signelse følger mig! fra hendes Arme gif jeg over
i dine!“

„Bed Freia! jeg skal gjøre dig lykkelig!“ raabte
Stevn og bar Ina i Vaaden, der skulde bringe dem

til hans Skib. Samme Aften landede de ved Klins-
tens Fod og besteg deres ny Borg, som de indviede
med at synke i hinandens Favn og gentage Eden om
evig Kjærlighed.

Endskjøndt Ina kun ved et Magtsprog var blevet
Stevns Liv, følte hun sig dog saa overvættets lykkelig
ved at være det, og kun den Tanke: at hendes elskede
Mand var en Hedning, blandede bittre Draaber i
hendes Lykses fulde Bæger. Dog naar hun mindedes
hans ædle Daad ved Offerfesten, og det Mod, hvor-
med han frarev Guderne et Offer, over hvis Hoved
Dødens Sværd alt hang i et tyndt Haar, da trængte
en svag Straale af Haab om hans Omvendelse sig
ind i hendes bekymrede Sjæl.

Kun kort Tid havde de været paa Borgen, da
Ina, med varlig Forsigtighed aabenbarede Stevn, at
hun bekjendte sig til Christi blide Lære, og besvoer ham,
ved hans dyrebare Sjæls evige Salighed, „at forlade
det blinde Afguderi, og af hende lade sig undervise i
den rene saliggjørende Lære.“

Hun omfavnede ham inderligt, idet hun gjorde
ham denne Bøn.

Med et Udtryk af den høieste Forsærdelse rev
Stevn sig ud af den elskende bønfsaldende Qvindes
Arme, paahød hende Taushed og swoer med vild Hef-
tighed, „at han aldrig vilde aflade at dyrke og tilbede
Nordens ældgamle mægtige Guder, der saa ofte, i a
stedse, i Kampen havde frelst hans Liv og givet
Seieren i hans Hænder.“

Frygtelig Alvor hvilede under denne Ged paa hans ellers saa blide muntre Ansyn, og hans Bevægelser bleve saa voldsomme, at Ina gittrede ved at betragte ham. Rædsel gjennembærede hendes hele Væsen — hun begyndte at segne, og var styrtet til Jorden, dersom Stevn ikke havde grebet hende i sine Arme.

Han raabte om Hjælp — lagde hende varligt paa Veiet — og styrtede ud.

Da Ina kom til sig selv igjen, fandt hun sig i sine Terners Arme. De grædende Piger berettede hende, at hendes Gæstherre, i den vildeste Smerte, havde forladt Borgen, stormet til Havet, og var, efter al Formodning, gaaet tilføes.

Inas Smerte brød ud i bittre Taarer. Hun vinkede, og Ternerne forlode hende.

Da hun var ene, fremtog hun Forløserens Billede og bad knælende, idet hun badede det med hede Taarer, Forløseren ikke i sin Brede at straffe hendes — hans Bildfarelse uagtet — saa høit elskede Hedning, men i sin Naade tilgive hans Blindhed og aabne hans Dine for Troens bellige Lys.

Styrket reiste hun sig og ilede til Havet, for, om muligt, at falde den fortørnede Mand tilbage. Indersligt ønskede hun at forsones sig med ham, inden han gik i Kamp mod Død og Farer paa det irørløse Hav — men hans Stib var alt langt fra Land — han kunde ikke mere høre hendes bønfsaldende Stemme!

Sørgmodig vendte Ina tilbage — og hendes Taarer randt i Stillehed.

„O, min Moder og Drotning!“ sukkede hun, „kun ved dit Hjerte er Trøst for din forladte Ina! Naar skal jeg atter farnes af dine moderlige Arme?“

Da Morgenrøden faldt ind i Inas Kammer, speilede den sig i hendes Taarer; og først da Solen stod høit paa Himlen, luskede Søvnens Rosenfingre hendes forgrædte Dine. Blide Drømme mildnede det unge elskende Hjertes Kummer, og det bortflygtede himmelske Haab reiste atter sin Throne i Inas forbets Trysleri saa aabne Bryst.

Stevn kom snart tilbage; men den piinagtige Kulde, som denne Scene havde frembragt hos disse unge, i Religion saa forskellige Egtesfolk, vilde ikke forsvinde.

De elskede hinanden som forhen, men den indre Hjerternes Harmoni, den blide Fortrolighed, der ene skaber Kjærligheds Krone, var forsvundet. Begge gjorde de sig den inderligste Flid for at bringe den tilbage, men det vilde ikke lykkes dem, og Inas Taaret randt atter i Stilhed, og Stevn sukkede vemodig, naar han ene gik ved Stranden, over dette forsvundne Himmeligodes uerstattelige Tab.

Hvad den inderligste Hjertesgodhed og Stræben ikke formaaede — det udrettede Naturen paa det Fuldkomneste, da Ina, Foraaret efter at de vare komne til Klinten, blev velsignet med en Datter — skøn som Himmels Engel — hvilken hun, skjøndt uden Daab, gav Himmeldronningens hellige Navn.

Da det fremmede Navn klang underligt i Stevns

Dre, foregav Ina, at Dronning Thyras Moder havde baaret det, og at det var til Dannebods Ære, hun kaldte sin spæde Datter, Maria.

Den glædedrukne Fader trykkede sin Førstefødte med uudsigelig Fadersryd til sit, af navnløs Salighed bankende Herte og omfavnede med den lykkelige Kjærligheds hele Henrykkelse den yndige Ina, den tilbedede Hustru, der lagde det dyrebare Pant paa deres evige Kjærlighed ved sit skønne moderlige Bryst.

Den indre Hjerternes salige Harmoni var vendt tilbage, det følte begge de Lykkelige, uden at overtyde hinanden derom ved Ord, og beseglede i Stilhed den ny Pagt ved et ømt inderligt Kys.

Da dette Henrykkelsesøjeblik var forbi, hørvede Ina, vemodig smilende, den Spæde iveiret; et Suk banede sig Vej af hendes Bryst; det fløi til Leire. Gjenstanden for det var den ophøiede Moder, den evigelskede, uforglemmelige Thyra Dannebod.

Da den lille Maria vovede det første Tjød fra Moderens Favn til Faderens Herte og lallede det søde Fadernavn, var Stevn maalløs af Henrykkelse. Ina vovede i Tillid til hans ædle Herte, atter at frembære sit Livs inderligste Ønske, efter at hun tilforn havde bedet Himlen om dens alnaadige Bistand og Hjælp dertil.

For at give sin Bøn mere Kraft, fremtog hun Forsonerens dyrebare Billede, som hun hidtil havde vidst at holde skjult for Stevn, og besvoer ham ved den Korsfæstede, „at forlade sin stræffelge Bildfarelse og

redde sin dyrefjødte Sjæl, inden Raadens Dage for stedse vare henrundne."

Hun vilde have sagt endnu mere for at vinde den Elskede for Himlen, men som en Rasende afbrød han hende og raabte, saa det dundrede i Hallen, og den lille Maria høit sstrigende skjulte sig i Moderens Skjød: „Hold inde! Vanvid og Daarskab er din Tale! De mægtige Guders Bredestorden vil sønderknuse dig!"

Idetsamme frarev han hende Billedet, ilede til Havet og begrov det, under frygtelige Forbandelser, i Østersøens Bølger.

Da den sørgende Ina fra Borgvinduet saae ham bestige sit Skib, for at gaae mod Seier eller Død, randt hendes Taarer mere stride.

„Bevar den Bantroes Liv," sukkede hun, „og hør fremdeles min Bøn, o Herre! skøndt jeg ikke mere kan heste mine Dine paa dit hellige Billede, naar jeg anraaber din Raade!"

Omsorgen for den Spæde havde noget mildnet Inas dybe Smerte, da Stevn nogle Uger derefter kom tilbage.

Omt greb han den kjærlige bedrøvede Hustrues Haand, bad hende at lade det Foresaldne være glemt, og besvoer hende, ei oftere saaledes at fortørne Guderne, hvis hun ei for stedse vilde fjerne ham fra sig.

Ina sukkede uden at svare, og skjulte i en øm Omsavnelse sine fremvældende Taarer.

Hun indsaae nu, at hun maatte overlade hans Omvendelse til Forsynet, og besluttede, dybt i sit Hjerte at gjemme sit Onske, for ikke at miste ham, der, næst Gud, var hende det Dyrebareste paa Jorden.

Fra nu af thronede Enigheden atter i deres Hjem, og Stevn fandt stedse sit Valhalla ved sin yndige Christne Hustrues Barm, og Inas Himmel var ved Hedningens elskovsfulde Hjerte.

I en yndig Bøgelund, paa Klintens flade Top, som trindtom var begroet med høit uigjennemtrængeligt Krat, lod Ina i Stevns Fraværelse, ved tvende hemmelige Christne Tjeneres Hjælp, som Dronningen havde sendt hende, opreise et Kors, efter at hun fra Borgen havde ladet bane en lønlig Gang dertil gjennem Krattet.

De unge Bøge dannede en yndig Hvalving over Korset; den skønne Løvhyttes Bæge bestode af vilde Rosenbuske, og dette Gud indviede Sted kaldte den Fromme sit Løvkapel. Der forrettede hun i Stilhed sin Andagt; der bad hun daglig den Almægtige, ved et Mirakel at omvende den elskede Bildsarne.

Ser Ar vare vare alt henrundne, og Ina havde i dem skjenket sin Mand fire deilige Børn, hans og hendes udtrykte Billeder. Hans mange Seirvindinger over Bønderne havde betydeligt forøget hans Rigdomme, og han eiede nu tolv velbemandede Skibe, hvormed han ofte i flere Maaneder krydsede i Søen, medens den fromme Ina bad for hans Liv og saaede Christendommens rene Sæd i sine Børns unge Hjerter.

Engang blev Stevn, imod Sædvane, meget længe borte.

Det var en mørk Høstasten; Ina sad, omringet af sine Børn, i det stille Kammer, og bærede for at noget Uheld skulde have mødt ham, da en pludselig Larm paa Borgen vakte hende af hendes Grublerier.

Med det fortvivlede Raab: „Venderne!“ søgte alle hendes Tjenere og Terner at redde sig ved Flugten — og plyndrende oversvømmede alt de talrige Røvere den værgeløse Borg, da den forfærdede Ina med sine Børn søgte Redning igjennem Løngangen til Løvkapellet. Hun nedkastede sig bedende for Korset, og de tre ældste Børn knælede ved hendes Side, medens det mindste roligt slumrede i hendes Skjød.

Den frembrydende Maane oplyste venligt den lille bedende Gruppe, og Herren hørte dens Bønner; thi Røverne fandt ikke det eenlige Løvkapel, ventelig fordi Plyndringen paa Borgen ikke lod dem Tid til at lede om dens Frue.

Med Haab og Tillid til Gud reiste Ina sig, efter forrettet Bøn, og bedækkede de Smaae, der ikke kunde holde Dinene oppe, med løvsfulde Dviste, for at bestjerme dem mod Nattefulden.

Bed Solens Opgang opstod en ny rædsom Larm, blandet med Baabengny, paa Borgen. Den ængstede Dvinde vækkede Børnene, for at søge Ly i det tykkeste af Skoven, om Røverne skulde opdage hendes Fristed, men snart blev det atter stille, og hun formodede nu, ikke uden Grund, at Egnens Beboere havde forjaget

Røverne og befriet Borgen, thi hun kjendte deres Hengivenhed for hende og Stevn.

Med brændende Tak for den formeentlige Frelse nedfastede hun sig atter med de trende Børn for Kors, og fordybede sig saaledes i Herrens Lov og Brie, at hun ikke mærkede, at en Mand med hurtige Skridt nærmede sig hendes Helligdom.

Hun vendte sig om, og — Intet beskriver hendes Forfærdelse — den elskede Mand stod lige for hende, tabende sig i Beskuelsen af hende og de bedende Børn, der liig Engle lovede Herren.

Glædedruffen trykkede Stevn hende til sit Hjerte, idet han med Fyrighed og Kraft udbrød: „Min hulde Ina! du og disse Balhals lyse Alfer ere frelste! Guderne lode mig komme tidsnok for at overvinde Røverne, der alt havde bragt det Meste af deres Bytte ombord, og vare i Begreb med at lade Borgen gaae op i Luer. Men den staaer endnu paa sin trofaste Klippegrund, og I, mine Elskede — lovet være Balhals mægtige Guder! — ere frelste!“

„Ja, lovet været Gud, den Gnefte, den Almægtige!“ jublede Ina, „du er frelst, vi ere frelste! O, min inderligt elskede, ædle tappre Mand! Du, disse bedende Engles Fader! kom! knæl ned for Christi hellige Kors; thi fra ham kom ene vor Frelse!“

„Nei, min Ina!“ udbrød Stevn med den højeste Begeistring, „ikke fra ham — lovet være Balhals mægtige Guder! fra dem kom ene eders Redning! Odin og Thor styrkede min Arm, da jeg overvandt

Røverne, og den moderlige Frigga tog dig og disse hulde Alfer i sin mægtige Baretægt! Høilovet være den store Gudinde, som i Nødens Time beffjærmede sit huldeste Billede paa Jorden: min Ina! Til Minde om min Tak for denne Bistand i Nøden vil jeg lade Odins, Thors og Friggas Billeder i Kjæmpestorrelse udhugge af Klintens haarde Bryst og reise dem op paa dens Tinde, at jeg, langt ude i Østersøen, tilbedende kan skue de Hellige, hvis Beffjærmelse gav mig mere end Livet; og ved rige Dffringer vil jeg da udsone den Brøde: at du foretrækker den hvide afmægtige Christus for Nordens almægtige Guder! O, min hulde Ina! føl og tilbed deres Almagt! Alfader vil ellers straffe dig for din Troløshed!”

Med blid Alvor hævede den skønne Dvinde sig i Beiret; majestætist Bærdighed var udbredt over hendes Stilling, throneede paa hendes huldsalige Afsyn; saa yndig havde Stevn endnu aldrig seet hende.

„Ved den Korsfæstede, ved alle Helgene,” brød hun ud, „ved min, din og disse Ustyldiges evige Salighed tilsværger jeg dig: vor Frelse kom ene fra ham, den Algode, Uhyrlige, som throner over Stjernerne, og ikke fra disse gamle sorte Steenbilleder, som du, med saamange tusinde Forblindede, tilbeder. Hør min Gød, min evig-elskede Mand! — Himlen og alle Helgene være dens Bidner! — aldrig forsager jeg den eneste sande Guds Tilbedelse! og hverken du, den grumme Kong Gorm, eller den hele Verden, skal nogenstinde faae mig til at vakle i Troen paa min

Forløser, skulde mine Lidelser for den endog rive dig af mine Arme, disse Usskyldige fra mit Hjerte; ja, styrte mig i den marterfuldeste Død!"

Den høie inderlige Følelse, hvormed hun talte, det ligesom forklarede, i Taarer badede Afsyn henrev Stevn imod hans Villie. Med den inderligste Omhed tog han den Fromme i sine Arme, og udbød mildt bevæget:

„Vel, min Ina! følg din Overbeviisning; men lad mig følge min! Dyrk din Gud i Stilhed! du kjender saavel Kongens som Folkets Had til de Christne; blev du røbet, da kunde Intet frelse dig fra den forsmædeligste Død. Lad mig ene være din farlige Hemmeligheds Fortrolige! min Kjærlighed er dig Borgen for, at den skal glemmes dybt i mit Inderste, og begraves i Høien med mig, naar Allfader kalder mig til sit Valhalla!"

Et ømt Favntag og et inderligt Kys, som Stevn med Varme gjengjeldte, var Inas Svar.

„Men kom," vedblev han, „Børnene bære af Kulde; kom, og lad os gaae til vor Borg; høie favntykke Mure, af dens Grunds haarde Stene, skal herefter i min Graværelse sikkre dig for ethvert Overfald; kom!"

Glad Jubel modtog den elskede Borgfrue ved hendes Ankomst til Borgen, og snart glemte hun, i hendes Elskedes Kreds, denne frygtelige Nats Rædsler; og brændende steg hendes Tak til Gud, for at hun

nu uhindret kunde forrette sin Andagt i det hendes Sjæl saa kjære, ham indviede Løvkapel.

Medens Stevn befæstede Borgen, og lod Afgudsbillederne opreise paa Alintens langt over Havet udragende Tinde, var den fromme Ina ikke ledig.

Bed Hjælp af hendes moderlige Dronning, sit hun Forløserens Billede af støbt Sølv hemmeligt til Borgen, som snart velsignende fra Alteret straaede den Bedende Trøst imøde, naar hun fra Korsets Fod, med Tillid til Gud, opløstede sine skønne taarevædede Dine, med Haab og Bøn om den Elskedes Omvendelse.

Dog, han vedblev at fremture i sit blinde Afsøgderi, og med bittre Taarer maatte Ina snart tage Afsked med hendes Sjæls inderligste og kjæreste Ønske. Alt et Aar havde Afgudsbillederne kneiset paa Alintens Top, da Egnens Beboere, loffede af det altoplivende, milde og tidlige Foraar, besluttede ved Friggas ny Billedstøtte at helligholde Gudindens aarlige Fest, hvorved de bade hende at velsigne den i Jorden nedlagte Sæd.

Smykkede med Blomster og Krands, Gudinden til Ære, droge de i jublende Skarer ad Alinten til, og deres glade Sange forkyndte længe iforveien deres Ankomst.

Ina sad tankesuld i den stille Stue, omringet af sine Børn, der, liig Englene i hendes Drømme, muntre og glade svævede om hende, da nogle Piger og Unglinger traadte ind og bade hende at bivaane Frig-

gaa Fæst, binde Krandsen, og selv slynge den om Gudindens Ise.

„Nei,“ sukkede Ina, „umuligt kan jeg opfylde eders Ønske; ei kommer det sig den sørgende Hustru, hvis Huusbond svømmer paa det troløse Østerhavs aabne Grave, at flette Glædens Blomsterkrands; lad mig blive alene med mine Længsler og mine Børn, og i Stilhed vente paa deres Faders Komme!“

„Ved Odin!“ raabte Ynglingene, „han kommer idag; Vinden er gunstig, og Stevn sætter alle Seil til, for ved Friggas Fæst at kunne favne dig og bandse med dig, Gudinden til Ære. Kom! du er skøn og veldædig som Gudinden selv; Ingen er værdigere end du, til at aabne hendes Fæst!“

Da Ina endnu vedblev sin Bægring, var Borgen snart opfyldt med Mænd, Kvinder, Ynglinge og Piger.

„Kom, du Alintens Drotning! du, Gudindens skønneste Billede paa Jorden! kom! du skal krone Gudindens Ise med de Blomster, hvormed hun selv smykker Jorden! kom!“

Saaledes bade tusinde Munde, og Inas Modstand var forgjæves; triumpherende førte de jublende Piger og Mødre hende med sig; Ynglingene bare hendes Børn, som i barnlig Glæde jublede med den syngende Skare og klappede i de smaae Hænder, idet de med Henrykkelse nævnede Gudindens Navn.

„Hellige Guds Moder!“ sukkede Ina paa Veien, „tilgiv den Tvungne, som gaaer til en hedensk Offerfæst!“

Festligt tonebød Offerfangene; den af Ina med Blomster smykkede Gudinde havde alt modtaget sit blodige Offer. De festlige Dandse vare begyndte, og lystigt tumlede Ynglingene og Møerne sig under de hundredaarige Ege og de ranke Bøge, hvis grønne Kroners Skygge skjulede den lumre Dag, da man langt ude i Søen så den største Skib, som han selv førte. Uagtet Frastanden, kunde man tydelig høre hans luerøde Flag, i hvis Midte en Bjørn i sine Forlabber holdt Mjølner: Thors stærke Hammer.

Med Længsel såe Ina den elskede Mands Ankomst indse; hendes Børn havde hun samlet om sig, for at de fra Klinten kunde tilraabe Faderen deres: „Velkommen!“

Skibet nærmede sig Landet mere og mere, da det med Et pludseligt blev aldeles Havblik.

De Dandsendes Rækker bleve snart mindre og mindre, man vidste ei selv hvorfor; Mænd og Ynglinge stode med Forundring og betragtede Havet, som i det aldeles stille Veir kom i Dyr og taarnede sig i høje Bølger, der stummende brød sig paa Klintens Stene.

Maagerne søgte ængsteligt Land; Skovens utallige vingede Sangere forstummede brat og søgte Ly i Røden mod det sig nærmende Uveir.

Sorte uveirsvangre Skyer bedækkede Horizonten; fjerne Tordenstrald lode sig høre, og en dræbende Tummelherde truede med at standse Vanddraget.

Stormen begyndte nu frygteligt at brage, og in-

den Ina, som bævende stirrede ud til Skibet, vidste det, var hun ene med Børnene, da Alle, af Frygt for det alt udbrudte Uveir, vare flygtede.

Ina troede, at Jorden skulde sunket under hendes Fødder, da Lynet slog ned og adspalttede en mod Himlen ragende R jæmpeeg ved hendes Side, og hun sank bedøvet om ved Friggas Støtte, omringet af hendes hvitfrigende Børn. Dog kun et Dieblif forlod Besvidstheden hende; knælende takkede hun Gud for at Stormen stod ind paa Landet, da hun og hendes Børn ellers vare blevene kastede i Havet.

Med Sjæleangst stirrede hun ud til Skibet, og nær var hun atter segnet til Jorden, da hun saa, at det nu var meget nærmere Landet, og stod i Fare for at sønderknuses mod Klintens uhyre Steenvæg. Med Dødsfrygt strakte hun sine Arme ud efter den i Dødens aabne Strube svævende Elskede, og vilde bede til Himlen for hans Redning, men kunde ikke.

„Nei! nei!“ raabte hun, idet hun trøstesløs hævede sit Blik mod Himlen: „jeg har ikke Kræfter til at see ham døe! Kom, mine Børn! vi ville gaae til Løvkapellet og bede for eders Faders Liv!“

De grædende Børn flyngede deres Hænder i den ilende Moders slagrende Klæder. Stormen førte dem afsted, og Herrens Engle værnedes om de Fromme, saa de ufsabte naaede Løvkapellet.

I saa rædsomt et Uveir havde Stev'n aldrig været paa Havet.

Hans Anker var borte, Master og Stænger styrket overbord, Roret forliift; Skibet var ganske en Boldt for Orkanen, der hvert Dieblif truede at knuse det mod Klinten. Redning syntes heel umulig.

I denne skrækkelige Nød bød Stevn sit Mandskab at anraabe Guderne om Redning; selv bad han inderligt, med Dinene hæstede paa Billedstøtterne. Men imedens Alle bade, stødte Skibet pludseligt mod Klinten, lige under Afgudsbillederne.

Et brølende Skrig syntes at døve Jordenens Bragen; de Ulykkelige troede at dette Dieblif var deres sidste; men et svagt Glimt af Haab skulde endnu opløse deres dunkle Nat, thi vel var Skibet revnet, dog hang det endnu sammen, og stod paa Grund imellem tvende af Klintens i Havet udragende Steenmasser, som de haabede vilde holde det, til Orkanen havde lagt sig, og de kunde faae Hjælp fra Landet.

„Lovet være Nordens gamle Guder, som i Nødens Time stode os bi!“ raabte Stevn og hævede sit Blik op mod Gudernes Støtter.

Et skrækkeligt Jordenstørd døvede hans Fryde- raab. Lynet knittede i Lusten, der syntes at være et bølgende Ildhav; et Jordskjælv rystede Jorden, og Klintens Tinde, med samt de kæmpestore Afgudsbilleder, styrte med et uhyre Brag ned, sønderknuste i Faldet Stevns Skib, og begrov hans Mandskab under sin uhyre Tyngde i Østerhavets Dyb.

hans Kæde. Gjennemtrængt af saamegen Salighed, forglemte Stevn sine Smerter og afflog at lade sig bære til Borgen.

Ina vinkede venligt, og de glade Tjenere lode den lykkelige Familie være ene.

Maaløs fremtog Stevn Forløserens Billede og hang det, med et uudsigeligt talende Blik, om Inas Hals. Hun læste i hans Sjæl, og drog ham taus hen til det fjære Løvkapel, hvor den Korsfæstede havde hørt hendes Sjæls inderligste Bønner.

Stevn faldt knælende ned ved hendes Side for Alteret, hvor Begges Tølelser opløste sig i blide Taarer. Børnene, der saae Forældrenes Henrykkelse, istemte, knælende ved deres Sider, hvad de saa ofte om Festdagene havde sjunget med deres Moder: „Haleluja! Alle gode Engle love Herren!”

„Ja,” udbød Ina, da Børnenes Lovsang var tilende, idet hun glædedrukken savnede sin Mand: „lov et være den Almægtige! Alle Helgene love Herren! Belsignet være han i Evighed, thi han har hørt, hvad Hans Tjenerinde bad!”

En jublende Skare af Egnens Beboere modtog Stevn og Ina ved Borgen; dog, Ingen havde Sands for den af Dødens Arme udrevne Borgherre.

Glæden smilede af Alles Dine, thi nys havde et Tilbud berettet, at de Christnes Forfølger, Gorm den Gamle, var død. Inas Glæde var ubestrikelig, thi hans Søn og Eftermand, Kong Harald, var en Christen.

Gjæstmild aabnede hun Borgen for de glade, Frihed aandende Bønder. Driskehornet gik lystigt om; og snart gjenlød Borgen af det eenstemmige Jubelraab: „Leve Kong Harald! leve Stevn! leve hans hulde Ina!“

Samme Dag Harald blev hylbet paa Leire, forkyndte han alle de christne Undersaatter i hans Lande fri Religionsøvelse og tillod dem at bygge Klostre og Kirker.

To Aar derefter var Inas Lovkapel forvandlet til en Kirke. Høitideligt indviedes den af Biskop Popo, og samme Dag blev Stevn, som var undervist af Ina selv, tilligemed deres fire Børn, ved den hellige Daab indlemmet i de Christnes Samsund, i Overværelse af Dronning Dannebød og hendes Søn, Kong Harald, der i Fadder gave forærede Stevn den hele Klint, hvoraf han hidtil kun havde eiet en Deel.

End stander Kirken, ærværdig af Ælde, paa Klintens Tinde og speiler sig i Østersøens Bølger. Den Fremmede nærmer sig den med Gysen, thi den synes at være udsat for en pludselig Nedstyrtning. Det Meste af Kirkegaarden, ud mod Havet, er alt nedstyrtet, saa at dens Muur, paa denne Side, Tid efter anden er rykket næsten lige ind til Kirken selv.

Paa mange Steder, hvor Gravene ved Nedstyrtningen ere brækkede midt over, seer man det Halve af

de Dødes Been at stifte frem, medens den anden Halvdeel har fundet en Grav i Østersøens Bølger.

Dog aldeles usorfærdede forrette Egnens Beboere deres Andagt i denne, ligesom paa Afgrundsranden svævende Kirke, thi med uroffelig Fasthed troe de paa et gammelt Sagn, som neppe vil uddøe, saalænge Kirken staaer, nemlig: at Guds Engle hver Julenat flytte Kirken et Hanesfjed længere ind i Landet og derved forhindre dens Nedstyrtning.

Ende

Riimbrev til en Ven i Fyen.

Ven! at jeg har den stemme Bane
 At tøve noget med mit Svar,
 Det før du jo erfaret har,
 Skjøndt ei jeg svoer til Ladheds Fane.
 Men „sildig“ Profit er dog bedre
 End den, som ganske udeblev,
 Det veed du Fader Wessel skrev,
 Og den Sentents er værd at hædre.
 Dig derfor, noget hen i Tiden,
 Fra mig tilsendes dette Brev —
 Og Grunden hvorfor dog jeg skrev:
 Den, gamle Ven! er ikke liden. —
 Udi mit Bryst du den kan finde;
 Den throner i dets indre Grund,
 Men svæver sjelden paa min Mund,
 Skjøndt hiint den længe havde inde;
 Du gjetter let hvad jeg kan mene,
 At Navnet paa min Skrivegrund
 Er — Venstabs. Til min sidste Stund
 Dets Sedhed Himlen mig forlehne!
 Ja, denne Himmeltroft i Vaanden,

Som skaber Fryd paa viden Jord,
 Som — held os! — throner end i Nord:
 Din Ven gav Pennen udi Haanden.
 Hvor gaaer det i de syenske Egne
 Især: hvorledes gaaer det dig?
 Er du tilfreds og lykkelig?
 Og elsket der som alle vegne?
 Og er endnu din Vndlingsnykke
 At hylde Dvinden, Jordens Priis?
 Og gamle Evan ligerviis?
 Og gjør du hos dem begge Lykke —
 Og tænker du vel undertiden
 End paa din Ven og Broder her,
 Som fra hver Glæde borte er,
 Hvis Lykke kun er saare liden?
 Som daglig dyrker i sin Bolig
 Den barske Gud for Nøisomhed —
 Som Torne seer i hvert sit Tied,
 Og med hver Kummer er fortrolig.
 Min Tanke dvæler ofte trolig
 Hos dig, i dine Glæders Havn —
 Som vel jeg kjender kun af Navn,
 Men dog som Vndighedens Bolig.
 Der throner vist hver ædel Glæde
 Med landlig skyldfri Munterhed,
 Og vist det sagre Opholdssted
 Er Gratiernes yndte Sæde!
 Med Budskab herom du mig fryde!
 Det mildne vil mit bittre Savn,

I dette Sorgens Kjøbenhavn,
 Hvor mine Dage maa henflyde.
 Naar du Naturen fro betragter,
 Og i dens Favn er lykkelig:
 Man her gaaer ud at more sig
 Ved Synet, tidt, af fæle Fagter.
 Naar Fuglen med harmonisk Stemme
 Dig tryller fra den grønne Bang:
 Man her sig morer tidt med Sang,
 Som langt fra Harmoni har hjemme.
 Naar simple Sæder fro du hylde —
 Ukjendt med Pragt og Overflod —
 Selv Armod her fra Top til Fod
 Sig svøber ind i Taft og Tylle.
 Naar selv Grevindens Loffer bramme
 Kun med en Krands af Blomster smaae:
 Her Terner sees som Damer gaae
 Med Perler, Guld og Bienerkamme.
 Her Lunden er — en stummel Gade;
 Dens Kilde er — en Rendesteen,
 Hvis Strøm, skjøndt oftest ikke reen,
 Er Bacchi Sønners yndte Bade.
 Dens Græs: det er — de haarde Stene;
 Dens Træ — en malet Lygtepæl;
 Dens Blomst — en gammel Tøffelhæl
 Trasalden Fattigdommens Bæne.
 Dens Zephyr ei som Ambra duster,
 Skjøndt man i den sig kjøler af,
 Og hvor den endog kommer fra,

Sig idelig udi den luster.
 Dens Lærker ere — Fiskerqvinder;
 I Skoffetal, den ganske Dag,
 Med deres rædselsfulde Slag
 De saare mine Dreghinder.
 Dens Rattergal er — Flagermusen;
 Den svæver meest paa Hallandsaas;
 Derfra den styrer da sin Raas
 Ad Østergadens Støi og Susen.
 Dens Toner — skjøndt foruden Tætte —
 Vor Ungdom er en sød Musik;
 Ved dem, den ofte har den Skif:
 Sin Sands for Harmoni at svæffe.
 Naar Hi ins saa vommme Natteflagen
 Har varet ti til femten Aar,
 Den i vort Lærkechor indgaaer,
 Og synger lystigt op om Dagen.
 Dog Ven! jeg ei dig kan beskrive
 Hver Daarstab her i Kjøbenhavn,
 Jeg til de fleste ei veed Navn,
 Og aldrig færdig vilde blive.
 Lev derfor vel! og lad din Tanke
 Og stundom dvæle blidt hos mig;
 Gid Livets Roser groe for dig!
 Du ei, som jeg, dets Torne sanke.
 Og skriv snart fra de fyenske Lunde
 Et Brev til mig, din Ungdomsven!
 En Skildring af dit Liv mig send,
 Og af de Hulde, der du funde;

Dg skriv: om snart du her vil være,
 Dg bytte bort for Støi din Ro,
 Dg om jeg i min snevre Bo,
 Dig skuer snart blandt mine Kjære!

Den ungtivte Mand.

Bedste Johan faae vi godt Veir i Morgen?
 Spurgte den yndige Fru Borgen
 Hendes i Sengen sig vaandende Mand.
 Nei! vi faae Stormvind med Lynild og Torden;
 Regnen vil strømmeviis styrte mod Jorden!
 Svar'de med fæle Grimasser Johan.
 Hvor kan du tale saaledes, min Bedste?
 Vi skal jo prøve de skimlede Heste;
 Skjønnere Dyr vistnok ingen har seet.
 Skynd dig min Engel, bliv frisk til i Morgen!
 Dg hold saa op med, min sødeste Borgen!
 Længer at være en vranten Prophet!
 Branten? fordi jeg kan sige dig Veiret?
 Branten? fordi jeg paa Sengen er leiret?

Branten?! jeg gvaæles, jeg bliver til Steen!
 Du vil mig ligne ved vrantne Propheter,
 Jeg, som desværre et sandt Barometer
 Har i mit høire forbandede Been!
 O, Deres Hjerne forvirres af Pine!
 Raabte en stumpnæset lille Cousine,
 Som var for Bitterhed stundom beffylt;
 Dvægsølv er fyldt i ethvert Barometer;
 Jeg dem tilsværger ved alle Propheter:
 Deres er ifkun med Spiritus fyldt!

3 Anledning af en ung Piges Død i Bøl- gerne paa hendes Rejse til Gothenborg.

Nordhav! dine Bølger favne
 Nu en ædel Piges Liig,
 Som fra elskte Fødestavne
 Nys sig voved' ud paa dig.

Fra en kjærlig Moders Hjerte
 Reiste hun mod Overrigs Kyst,
 Idet Afskedstimens Smerte
 Rasede i hendes Bryst.

Dog, hun haabed' snart at vende
 Atter om til Herthas D;
 Thi hun ei til Faren kjendte
 Paa den vilde grumme Sø.

Solen svøbte sig i Taage;
 Mørk var Himmel, Jord og Hav;
 Fæle Varsler skreg en Maage,
 Da hun sig paa Reisen gav.

Stjernerne sig monne skjule;
 Al Naturen syntes død,
 Da, fra Nordens dybe Hule,
 Stormen rasende frembrød.

Snart Orkanen var dens Følge;
 Skibets Fare steg hver Stund;
 Høit det foer paa vilden Bølge,
 Styrked' saa mod Havets Bund.

Haabet Alle monne glippe,
 Brudt den Arme saae sin Stav;
 Skibet stødte mod en Klippe,
 Og hun fandt en aarle Grav.

Sjælen spæved' mod det Høie
 Op fra Dybets kolde Stavn,
 Og hun sank, fra Livets Møie,
 I sin omme Faders Favn.

Dy til ham hun længe stundede',
 Her hun var hans stolte Lyst;
 Fred har hendes Hjerte fundet
 For dets Smerte — ved hans Bryst.

Hun i Evighedens Zone
 — De Udvalgtes faste Borg —
 Vandt Uvisneligheds Krone;
 Seer ei sine Elstes Sorg.

Rosens Billede paa Jorden
 Var hun, og for Dyden fød.
 Ved Orfanens Magt i Norden
 I sin Baar hun fandt sin Død.

Nytaars-Sang 1824.

Mel. Var du vort Selskabs Skjægubinde.

Et Aar os atter nu oprinder,
 Idet et andet brat bortgik;
 Thi lad os, Venner og Veninder!
 Det hilse efter Fædres Skik.
 Med Haab om Held hvert Hjerte slaer
 Imøde dig, o nye Aar!

Huldt smiler du paa spæden Stængel;
 Snart skal du blomstre og forgaae!
 O, vær for Jordens Børn en Engel,
 Og lad os huldt vort Dnsfe naae. —
 Ja, hør o Aar — hør vor Røst:
 Husval og læg hvert saaret Bryst! —

Lad blomstre Glæde, Held og Lykke,
 I Hytten som i Kongens Borg!
 Lad Freden Danmarks Sletter smykke!
 Fjern fra os Avind, Rid og Sorg!
 Stjænk, Aar! os vennehuld din Gunst!
 Og værn om Borgerflid og Kunst!

Da skal blandt Aar vi dig velsigne
 I Omheds og i Benskabs Favn. —
 Da skal du Godheds Giver ligne,
 Og Saga gjemme skal dit Navn.
 Værn huldt om Hver, paa Land og Strand!
 Om Kongen og vort Fødeland!

Bed Peters Grav.

Liig et yndigt Lillieskud,
 Der for Stormens Brag maa segne,
 Saae vi, hulde Barn! dig blegne
 Paa et Vink af Godheds Gud!

Eviigt er dit Die luft,
 Der, som Himlens hvalte Bue,
 Straaled' i en yndig Rue,
 Til den blev i Døden slukt.

Dog, det seer Guds Herlighed.
 Vinket bort fra Sorgens Zone,
 Som en Engel, for Guds Throne,
 Lever du i Salighed.

Stands dit Hjertes bittre Bee,
 Du, som fødte ham med Smerte!
 Lad det troste blidt dit Hjerte:
 Hift du ham igjen skal see!

Der — i Evighedens Havn —
 Hvor ei Sorgen Diet væder,
 I unævnelige Glæder
 Skal han ile i din Favn!

